SANDRA BROWN

NEASTEPTATA IUBIRE

Neașteptata iubire

Acacia Gheorghe

Coperta de Vasile SOCOLIUC

A Whole New Light
by Sandra Brown

© copyright 1989 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

Sandra Brown

Neașteptata iubire

Traducere de Irina Horea

Editura MIRON

București - 1993

Sandra Brown

Neașteptata iubire

PROLOG

– Cyn, chiar nu vrei să-mi mai vorbeşti niciodată?

– Ba da. Nu fi caraghios, replică ea, adresîndu-se norilor ce se scurgeau prin dreptul hublourilor.

– Şi ai să te mai uiţi vreodată la mine?

Se uită, dar imediat regretă cînd îi văzu zîmbetul frivol şi atît de ispititor.

– La tine pot să mă uit, dar mă tem că n-am să mă mai pot uita în oglindă.

– De ce? Pentru că te-ai culcat cu mine?

– Ssst! De ce nu-i ceri căpitanului microfonul, să-i anunţi pe toţi de chestia asta?

Aruncă priviri neliniştite în jur, dar după cîte îşi putea da seama, nimeni nu părea să asculte la vorbele lor.

– Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întîmplat noaptea trecută, şopti ea.

– Eu vreau.

– Atunci vorbeşte singur, pentru că eu n-am să te ascult, şi îşi întoarse faţa de la el.

Cîteva minute de tăcere. Cyn îşi zicea – spera – că el îi luase în seamă dorinţa. Cînd deodată îi auzi vocea chiar lîngă ureche:

– Şi tu ai vrut-o, la fel de mult ca şi mine, Cyn.

Se uită la el fără să-şi poată stăpîni un pufnet ofensat.

– Pe cine eşti tu furioasă? o întrebă liniştit. Pe tine, pentru că ţi-a plăcut? Sau pe mine, pentru că nu am făcut în aşa fel încît să-ţi placă?

– Nu mi-a plăcut!

Asta îl scoase din sărite.

– Pe dracu' nu ţi-a plăcut! Doar nu te-ai prefăcut, iar eu şi mai puţin, să fiu al naibii! N-ai decît să te minţi pe tine însăţi, dacă asta-ţi face bine, dar asta va fi o minciună.

Capitolul 1

Uitîndu-se la bucăţelele alea de fructe uscate, Cyn McCall îşi dădu seama deodată cît de dezgustător arătau.

– Brandon, te implor!

– Aşa-mi place să le fac, mami, că atunci le ţii pînă la urmă.

Oftînd, Cyn clătină din cap a resemnare. Tocmai atunci în bucătăria însorită intră mama ei, astfel că îi auzi oftatul.

– Ce s-a întîmplat? De ce te-ncrunţi, Cynthia?

Ladonia se îndreptă glonţ spre vasul cu cafea

şi-şi turnă o cană.

– Nepotu-tău scoate bucăţile alea de fructe din fulgii de porumb şi le înşiră pe marginea farfuriei.

– Foarte ingenios.

Cyn o săgetă întîi pe mama ei, apoi îşi aţinti privirile pe grişul ce picura din fiecare fruct uscat aşezat prea în afara marginii.

– Eu încercam să-i îndrept purtarea, mamă, nu să-i apreciez spiritul creator!

– Te-ai sculat cumva cu faţa la cearceaf? Şi astăzi?

Între cele două întrebări, Ladonia Patterson făcuse o pauză, şi nu întîmplătoare. Era felul ei subtil de a-i atrage atenţia că dispoziţiile acre se repetau cu o frecvenţă neplăcută.

Cyn făcu pe niznaiul, ca şi cînd n-ar fi priceput unde bate, şi şterse laptele de pe masă cu o cîrpă de vase.

– Mănîncă-ţi pîinea prăjită, Brandon.

– Pot s-o iau în cameră s-o mănînc şi să mă uit la *Strada Sesana?*

– Da.

– Nu.

Cele două răspunsuri contradictorii au fost rostite în aceeaşi clipă.

– Mami, ştii că i-am spus...

– Vreau să vorbesc cu tine, Cynthia. Între patru ochi.

Ladonia îl ajută pe Brandon, care avea numai patru ani, să se dea jos de pe scaun şi îi înveli felia de pîine prăjită cu scorţişoară într-un şerveţel.

– Nu face firimituri, îi atrase atenţia şi-l bătu

drăgăstos peste funduleţul pijamalei, împingîndu-l uşurel spre uşă; apoi se întoarse spre fiica ei.

Dar tot Cyn a fost cea care a deschis focul.

– Mami, te rog să termini cu amestecul ăsta al tău de cîte ori încerc să-i fac observaţie lui Brandon.

– Dar nu despre asta e vorba.

Subţire, atractivă, proaspătă după duşul pe care-l făcuse în acea dimineaţă, Ladonia îşi scrută cu un aer ofensiv fata care stătea în picioare de partea cealaltă a mesei.

Cyn nu avea chef de predica părintească ce plutea în aer – o simţea cum se coace după miros, aşa cum putea adulmeca aburii de cafea. Drept care îi aruncă o privire ostentativă ceasului de la mînă.

– Trebuie să plec, altfel întîrzii la slujbă.

– Şezi.

– N-am chef să încep ziua cu o ceartă.

– Şezi, repetă Ladonia calm.

Cyn se prăvăli într-un scaun.

– Mai vrei cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Nu prea eşti în apele tale, Cynthia, începu Ladonia, după ce se aşează şi ea în faţa unei ceşti pline cu cafea. Eşti încordată, ţîfnoasă, îţi tot ninge şi plouă, nu mai ai răbdare cu Brandon. Dacă n-aş şti, aş zice că eşti însărcinată.

Cyn îşi dădu ochii peste cap.

– Poţi să stai liniştită în privinţa asta.

– Unde ţi-ai pierdut simţul umorului? Ce-i cu tine în ultimul timp?

– Nimic.

– În regulă, atunci îţi spun eu.

– Aşa mi-am închipuit şi eu.

– Nu te obrăznici cu mine, o dojeni Ladonia, făcîndu-i cu degetul.

– Hai să nu repetăm discuţia şi în dimineaţa asta, te rog, mamă. Ştiu deja ce vrei să-mi spui.

– Ce vreau să-ţi spun?

– Că nu trăiesc o viaţă frumoasă, rotundă. Că Tim a murit de doi ani, dar eu sînt tînără, cu toată viaţa înainte. Că am o slujbă frumoasă, la care mă pricep foarte bine, dar că munca nu e totul. Că trebuie să cultiv relaţii în afara casei şi cu prieteni noi. Că trebuie să ieş, să-mi găsesc oameni de vîrsta mea, să mă înscriu într-un club de părinţi fără soţi... Zîmbi jalnic. Vezi că ştiu lecţia? Pe dinafară.

– Şi atunci de ce nu faci ceva din toate astea?

– Pentru că tu vrei asta. Nu eu.

Ladonia îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă în faţă.

– Tu ce vrei?

– Nu ştiu. Vreau...

Ce? Căută o explicaţie pentru posomoreala ei. Nu-i era prea uşor să spună cu exactitate ce-i lipsea în viaţă. Dacă ar fi ştiut, ar fi încercat demult să umple acel gol. De luni de zile avea acest sentiment, că funcţiona într-un vid uriaş.

Brandon nu mai era un bebeluş să aibă nevoie permanentă de îngrijirile ei. La slujbă se simţea ineficientă. De cînd se mutase la ei, după moartea tatălui lui Cyn, Ladonia se ocupa aproape singură de toată gospodăria. Oficial, Cyn

conducea casa, dar asta nu însemna mai nimic.

Nici o împlinire, nici o satisfacţie de nicăieri. Tinereţea şi întreaga ei vitalitate i se scurgeau în monotonie.

– Vreau să se întîmple ceva, spuse în cele din urmă, ceva care să scuture toate lucrurile astea, să-mi răscolească viaţa.

– Cînd îţi doreşti ceva, fii atentă la ce îţi doreşti, o sfătui Ladonia aproape şoptit.

– Cum adică?

– Moartea lui Tim în accident a cam răscolit lucrurile.

Cyn sări ca din puşcă de pe scaun.

– Ai spus ceva absolut îngrozitor.

Îşi înşfăcă geanta, servieta, cheile şi smuci de uşa din spate.

– Poate că am spus, Cyn. Nu mi-a fost în intenţie să par nesimţitoare. Dar dacă vrei ca lucrurile să se schimbe în bine, nu poţi sta cu mîinile în sîn aşteptînd ca soarta să-ţi zgîlţîie viaţa în locul tău. Pe undeva trebuie să o schimbi şi tu.

– Traficul pe Harth Central o să fie un coşmar, zise Cyn în loc de răspuns, şi asta pentru că plec atît de tîrziu. Spune-i lui Brandon că-l sun în pauza de prînz.

Şi, blindată cu o indignare pe deplin justificată, Cyn plecă la spital.

– Ştiu că asta am spus, George, dar asta a fost ieri. Cine să ştie că o să devină public înainte...

Worth Lansing îi făcu semn asistentei să-i mai toarne o ceaşcă de cafea. Îndatoririle doamnei Hardiman nu se rezumau doar la treburile de cancelarie; ea era secretară, asistentă, mamă şi prietenă, după cum cereau împrejurările. Era la fel de bună în toate.

– Ştiu că asta e treaba mea, George, dar n-ai pierdut...

Clientul îi dădea înainte cu tirada; Worth luă receptorul de la ureche şi şi-l lipi de piept.

– M-a mai căutat cineva? o întrebă pe doamna Hardiman, care se apucase să ude florile ce împodobeau biroul lui de director, cocoţat la etajul al doisprezecelea.

– Numai dentistul.

– Ce vroia? Doar am fost la el săptămîna trecută.

– Da, da. Numa' că s-a uitat peste radiografii şi trebuie să-ţi pună două plombe.

– Minunat. Minunat, şi îşi goli îndelung plămînii de aer. Da' ceva ştiri bune n-ai? Eşti sigură că n-a sunat Greta?

– Absolut.

Puse stropitoarea de aramă înapoi în dulăpiorul de deasupra barului bine asortat.

– Atunci, dacă sună, întrerupe-mă, o rugă Worth, făcîndu-i cu ochiul în semn de ştiu ei ce ştiu. Orice-ar fi.

Ea îi ţocăi un pupic şi părăsi camera.

Worth duse receptorul înapoi la ureche. Clientul său încă blestema imposibilitatea de a prezice cursurile bursei.

– Da' calmează-te odată, George. Nu erau acţiunile cele mai bune pentru tine, asta e tot. Lasă-mă să mă gîndesc, o să-mi vină mie în minte ceva şi te sun azi, înainte să se deschidă bursa. Am eu cîteva idei. Tot dau peste una bună pînă la urmă.

Închise, se ridică din fotoliul de piele roşie, consultă monitorul televizorului care era fixat permanent pe canalul ce transmitea cotele de bursă şi luă în mînă o minge de baschet în miniatură. O aruncă spre coşul montat pe uşă. Rată.

Nu era de mirare; îşi pierduse antrenamentul. Avusese o săptămînă dementială, n-apucase nici măcar o dată să se ducă la sală, adică exact ceea ce făcea în mod normal în fiecare zi, cu o conştiinciozitate religioasă. În după-amiaza asta (îşi promise el solemn în sinea lui), înainte să o vadă pe Greta, o să-şi supună trupul unui efort intens, care să-l facă să transpire. Trebuia să fie în cea mai bună formă pentru sfîrşitul ăsta de săptămînă.

Informaţiile care se derulau în partea de jos a ecranului erau tot mai deprimante. Worth încerca să se dumirească ce formă avea să îmbrace ideea aceea salvatoare pe care i-o promisese lui George, şi între timp arunca la ţintarul aşezat pe peretele aflat în faţa lui, cînd doamna Hamilton îl ţîrîi la interfon.

– Greta? întrebă el plin de speranţă.

– Nu, întîlnirea pe care o aveai pentru prînz: a anunţat că nu poate veni.

– Fir-ar să fie. Hoaşca aia bătrînă pute de bani, mîrîi el.

– Am reprogramat-o pentru miercurea viitoare. Îţi convine?

– Bineînţeles, numa' că eu contam pe portmoneul ei plin ca să pot merge mai departe, chiar în săptămîna asta.

– Vrei să-ţi fac o comandă la magazinul de sandvişuri de jos şi să-ţi trimit ceva pentru prînz?

– Un grătar de vită şi pîine cu mult muştar nemţesc.

Worth mai dădu cîteva telefoane, aruncă de cîteva ori la coş, azvîrli săgeţi la ţintă, trimise două-trei mingi în gaura de golf, îşi consolă clienţii care pierduseră banii în ziua respectivă, îi felicită pe aceia care îşi băgaseră ceva sume în buzunar. Bursa se închise înainte să apuce să descarce acţiunile lui George în cîrca unui alt fraier. Nu-i rămase decît să-şi consoleze nefericitul client că ăsta va fi primul lui gînd luni dimineaţa.

Cînd sună din nou telefonul, deja i se lungiseră urechile de atîta aşteptare.

– Da.

– Au isprăvit carnea de vacă, îl informă doamna Hamilton.

– Naiba s-o ia. Renunţ la prînz. Izbi receptorul în furcă şi se întoarse către cei pentru pereţi lăcuiţi în negru: nu se mai sfîrşeşte odată ziua asta?

– Bună. Unde te-ai ascuns pînă acum?

Dispoziţia oricum morbidă a lui Cyn se înnegură şi mai mult cînd doctorul intră după ea în lift. În ultimele două săptămîni reuşise să-l evite. Majoritatea femeilor, indiferent de statutul lor matrimonial, ar fi considerat-o nebună pentru că nu-i ieşea în cale doctorului Josh Masters. Era arătos, fermecător şi avea unul dintre cabinetele de obstetrică-ginecologie cele mai solicitate din Dallas. Adusese pe lume în anul care trecuse mai mulţi copii decît oricare alt medic din oraş.

Dar cele mai atrăgătoare calităţi ale sale erau burlăcia şi bogăţia.

– Bună, Josh.

Îi zîmbi, dar făcu cu prudenţă un pas înapoi. Se băgase în ea de parcă liftul era plin ochi; în realitate, erau numai ei doi acolo.

– Mă eviţi intenţionat? o întrebă, atacînd direct miezul problemei.

– Am fost îngrozitor de ocupată.

– Atît de ocupată că nici la telefon n-ai putut să-mi răspunzi?

– Exact aşa cum am spus, repetă ea oarecum arţăgoasă, am fost ocupată.

Niciodată nu ar fi lovit în cineva cu inima frîntă. Dar nu era cazul cu doctorul Masters. El suferea

doar de un *ego* şifonat.

În orice caz, egoul ăsta avea nişte capacităţi recuperatorii uimitoare. Nu se dădea bătut cu nici un chip:

– Ce zici de o masă în seara asta?

Ocolind întrebarea, Cyn schimbă subiectul:

– Ascultă, Josh; ai văzut-o pe pacienta aia pe care ţi-am trimis-o? Darlew Dawson?

– Ieri am văzut-o.

– Mulţumesc că ai primit-o ca pacientă. Chiar dacă nu poate plăti. Aş fi trimis-o eu la clinica gratuită, dar mă tem că vor apărea complicaţii în timpul sarcinii.

– Din foaia de observaţie reiese că a mai avut două avorturi.

– Corect.

Cyn clătină trist din cap gîndindu-se la soarta fetei ăsteia de numai şaptesprezece ani, necăsătorită, care venise să-i ceară sfatul.

– Mi-a zis, explică ea, că vrea să păstreze copilul şi să-l dea în adopţiune.

– Iar tu te-ai gîndit să o dai pe mîinile cele mai bune.

Josh se aplecă în faţă şi o ţintui în colţul liftului.

– Dar mă pricep şi la altele la fel de bine, nu numai să aduc pe lume copii sănătoşi. Ştiai asta, Cyn?

Doctorul Josh Masters nu ducea defel lipsă de încredere în sine.

– Ei, am ajuns, făcu.

Cînd uşile se deschiseră, ea se furişă pe sub mîna lui şi păşi afară din lift.

– Stai niţel.

Se repezi după ea, o prinse de braţ şi o trase deoparte din calea forfotei de pe coridorul de la parterul maternităţii.

Secţia în care lucra Cyn se ocupa de femeile care cereau sfaturi şi li se prezentau opţiuni în privinţa sarcinilor nedorite. Nu se folosise de diploma în psihologie pe care o obţinuse la absolvirea facultăţii, decît acum, de cînd rămăsese văduvă. Se căsătorise aproape imediat după absolvire, iar Brandon nu s-a lăsat deloc aşteptat. În lunile care au urmat morţii lui Tim, toţi cei din jurul ei au împins-o să accepte slujba la clinică, ceea ce pînă la urmă a şi făcut, deşi cu strîngere de inimă, pentru că nu se considera calificată pentru munca asta.

Medicii şi cei de la asistenţa socială, care îi trimiteau cazuri după cazuri, erau încîntaţi de munca ei. Numai ea îşi zicea că nu e capabilă. Majoritatea pacientelor cu care discuta îi dădeau un sentiment de descumpănire şi inutilitate.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, reveni Josh la obsesia lui.

– Ce întrebare?

– Ce zici de masa de diseară? şi îi trase un zîmbet aproape perfect, ca urmare a strădaniilor depuse de stomatolog.

– Diseară? Uf, păi nu pot diseară, Josh. Am plecat de acasă val-vîrtej azi-dimineaţă şi n-am apucat să stau nici cinci minute cu Brandon. I-am promis că vom fi împreună diseară.

– Şi mîine seară?

– Ce-i mîine? Vineri? Păi, nu ştiu, Josh. Lasă-mă să mă gîndesc. Eu...

– Ce-i cu tine?

Îşi pusese mîinile în şolduri şi o privea exasperat.

– Adică?

– Ne-am întîlnit de două ori. Totul mergea grozav, apoi ai început să mă duci cu vorba.

– Ba n-am făcut asta, spuse Cyn, luîndu-şi un aer ofensat şi scuturîndu-şi capul ca să dea la o parte părul ce-i căzuse în ochi.

– Atunci, hai să ne-ntîlnim din nou.

– Ţi-am spus că mă mai gîndesc.

– Te-ai tot gîndit săptămînile astea.

– Şi tot nu m-am hotărît, se enervă ea.

Cuprinzîndu-i braţul cu o mînă mîngîietoare, Josh schimbă tactica.

– Cyn, ascultă, Cyn, sîntem adulţi, da? Şi ar trebui să ne purtăm ca nişte adulţi. Adică să ieşim, să ne bucurăm unul de altul...

– Să dormim împreună?

Bărbatul îşi plecă leneş pleoapele.

– N-am nimic împotrivă, zise el cu vocea seducătoare care le băga în boală pe surorile spitalului şi pe nenumăratele sale paciente.

Cyn îşi retrase braţul din strînsoare.

– Bună seara, Josh.

– Asta-i, nu-i aşa? insistă el, urmînd-o în acelaşi pas cu ea. Sexul.

– Ce sex?

– În cazul nostru, nici unul. Te temi de el.

– N-aş prea crede.

– Nici măcar nu vrei să discuţi despre asta.

– Toată ziua numai despre sex vorbesc.

Vorbind la fel de încet, o însoţi pînă la ieşirea din hotel; apoi pînă la parcare.

– Vorbeşti, nu zic nu, dar cînd e să te privească pe tine, nu mai ştii ce să faci cu el.

– Am spus bună seara.

– Măi, fată!

Dădu să o prindă iar de braţ, dar ea se feri ca friptă.

– Vezi? Te încordezi şi numa' cînd te atinge un bărbat, strigă după Cyn care se grăbea să ajungă la maşină. Dacă marfa nu-i de vînzare, nu-i mai face reclamă!

Cînd a ieşit din parcare, mîinile nu-i mai tremurau, dar încă mai clocotea de furie. Ce fire monstruoasă avea doctorul ăsta, absolut nesuferită! Cum îndrăznea să-i spună toate astea, numai pentru că nu îngăduise ca puţinele mese în oraş să fie urmate de tăvăliri în aşternut?

Oprindu-se la un stop lung de la una din intersecţiile exasperant de congestionate ale oraşului, Cyn îşi sprijini fruntea de mîinile care strîngeau transpirate volanul.

Poate că Josh avea dreptate. Poate că într-adevăr sexul îi dădea noduri în stomac. Hormonii ei nu fuseseră neapărat îmbălsămaţi cu amintirea lui Tim, dar nici n-o încînta ideea să-i împrospăteze cu orice bărbat care îi ieşea în cale. Şi ce putea face o tînără văduvă frumoasă, respectabilă, cu copil, în această eră a sexului pus la adăpost? Ce putea face cu dorinţele ei

sexuale cînd obiectul dorinţelor nu se mai afla la dispoziţia ei?

Dură întrebare. Prea dură ca să-i dea răspuns în acea după-amiază. Ziua începuse prost de la micul dejun şi de atunci a alunecat tot în jos. Simţea o nevoie disperată de a se uşura sufleteşte în faţa cuiva, care ar fi ascultat-o cu obiectivitate.

Spre iritarea celorlalţi şoferi opriţi la stop, cînd se făcu verde, Cyn trecu pe alt culoar şi, în loc să continue drumul înainte, făcu la stînga.

– La revedere şi distracţie plăcută în week-end-ul ăsta lung! strigă doamna Hardiman în urma lui Worth, cînd îl văzu ieşind val-vîrtej pe coridor.

– Aşa am de gînd. Mîine pleacă devreme. Nu-ţi pierde vremea pe aici pînă la cinci. Profită şi tu de vinerea asta.

– Mulţumesc. Aşa voi face.

Liftul silenţios care-l cobora în garajul de la subsol era la fel de modern şi după ultimele inovaţii ale tehnicii ca şi restul clădirii care găzduia agenţia sa bursieră. Worth se salută cu diverşi alţi tineri profesionişti angajaţi la diferite alte firme şi care îşi încheiaseră şi ei ziua.

Printre aceştia era şi o avocată, cu picioare de gazelă şi ochi de vulpe. Se cîntăreau din priviri de cîteva luni bune. Worth făcu un calcul mental şi-şi zise că săptămîna următoare era un timp tocmai bun să pornească la vînătoare. În materie de şiretenie putea să dea lecţii chiar şi unei vulpi.

Bine dispus de succesul aproape asigurat în privinţa avocatei cu picioare lungi, ieşi din lift fluierînd o melodie veselă şi se îndreptă spre locul unde îi era parcată maşina sport. Dar veselia îi pieri treptat, pe măsură ce desluşea tot mai clar plicul alb vîrît sub ştergător.

Chiar înainte să-l deschidă şi să citească ce era scris pe bucata de hîrtie, presimţi că nu avea să-i placă ceea ce avea să vadă pus negru pe alb. Şi a avut dreptate. Pereţii de beton ai garajului de parcare răsunară de înjurăturile lui parcă fără sfîrşit.

– Grozav, mîrîi printre dinţi cînd se trînti la volan şi învîrti cheia de contact. Este mai mult decît grozav.

Soarele aproape apusese cînd a ajuns la blocul în care se afla şi apartamentul său, pe Turtle Creek. Aşa cum îşi propusese, se oprise mai întîi la sala de gimnastică şi se defulase de toată ziua aceea plină doar de frustrări, lucrînd cu maşinile hidraulice şi exersînd la coş.

Cînd a tras în faţa scărilor, un valet în uniformă s-a apropiat şi l-a eliberat de maşină, urmînd să o ducă el în parcare; tot atunci o zări pe femeia atrăgătoare care aştepta la curbă, rezemată de capota unei maşini.

Cînd îl văzu, femeia zîmbi şi îi făcu semn cu mîna. El îi răspunse la fel, îşi luă sacul de sport de pe locul mortului şi îi dădu un bacşiş şoferului, apoi traversă în fugă panta cu gazon, care ducea pînă în strada unde parcase ea maşina.

– Mamă, ce minune eşti pentru ochii trişti.

O trase spre el şi o îmbrăţişă cu ambele braţe.

Cyn McCall îşi lăsă capul pe umărul lui şi-l îmbrăţişă la fel de cald.

– Şi tu.

Capitolul 2

Worth o luă pe după umeri. Urcară împreună spre intrarea impresionantă şi elegantă a clădirii.

Ea îi zîmbi portarului atunci cînd Worth o conduse prin faţa lui, înconjurînd fîntîna arteziană şi păşind apoi în holul de la parter.

– Aproape că renunţasem să te mai aştept, îi spuse Cyn.

– Îmi pare bine că n-ai făcut-o. Aşteptai de mult?

– Cam de o oră. Te-ai oprit să bei ceva?

– Nu, m-am dus la sală după birou.

În lift se rezemară fiecare de cîte un perete şi îşi zîmbiră. Ea se uită cu un ochi critic la şortul şi tricoul lui.

– Sport, ziceai? Păi da, nu-mi închipuiam că umbli în halul ăsta prin birourile de la *McCall & Lansing.* Altfel, m-aş simţi obligată să protestez.

– Dac-ai venit să muşti, poţi pleca. N-ai habar ce zi am avut.

– Sîntem doi în aceeaşi situaţie. Am venit să-ţi cer cu împrumut un pahar de vin.

– Cred că unul pot să-ţi dau.

Zîmbindu-i cu toată gura, o invită să iasă înaintea lui din lift, apoi o urmă pe coridor în jos, spre apartamentul său de la etajul douăzeci.

La uşă, Cyn se întoarse spre el.

– Eşti sigur că nu-i vreo fată acolo înăuntru, care te aşteaptă afundată pînă-n gît în spumă şi cu gînduri lascive?

– Crezi că-s în halul ăsta de depravat? făcu el pe ofensatul şi, descuind uşa, o împinse pe Cyn înăuntru. Gata! strigă el în camerele goale, afară toate nubilele şi goliciunile! Mi-a venit conştiinţa!

– Doamne fereşte! Am o slujbă fără sfîrşit şi fără nici un merci din parte-ţi, oftă ea şi-şi azvîrli geanta pe măsuţa de la intrare. La fel de ingrată ca şi munca de la birou.

– Aud, aud?!! Îşi duse mîna pîlnie la ureche: o undă de dezamăgire profesională?

– Dezamăgire, autocompătimire şi disperare.

O sprînceană roşcată se înălţă ironic:

– Cred că va fi nevoie de două pahare de vin.

– Da' mici. Am de condus pînă acasă.

– Eu mă duc după vin şi te urmez pe terasă.

Cîteva minute mai tîrziu, Worth ieşi cu paharele. Ea stătea rezemată de balustradă şi privea panorama oraşului, la cîteva mile depărtare, cum se desena pe suprafaţa cerului; părea totuşi foarte aproape, îi venea să întindă mîna şi să-l atingă.

În dreapta lui Cyn, soarele care apunea îşi reflecta razele în zgîrie-norii din sticlă ce deveniseră semnul distinctiv al Dallas-ului şi făceau din oraş un model de arhitectură a secolului douăzeci. Aerul se răcise, amintind de apropierea toamnei. Cerul senin precum cristalul se colora în violet intens în est, în schimb în vest se colorase în roşu intens.

Priveliştea cu adevărat spectaculoasă ce se desfăşura în faţa ochilor ei fusese unul din motivele pentru care, cu cîţiva ani în urmă, Cyn îl încurajase pe Worth să cumpere apartamentul acesta. Tim îl asigurase că investiţia nu comporta nici un risc. Ea, în schimb, avusese opţiuni mai mult estetice decît financiare.

Worth îi întinse paharul cu vin. Ea îl luă şi-i spuse melancolică:

– De cîte ori ies pe terasa asta mă gîndesc la Tim.

– De ce, mă rog?

Bărbatul se aşează într-un scaun de grădină, se descălţă şi îşi examină o băşică ce i se făcuse în talpă şi pe care o spărsese în timpul exerciţiilor de la sală.

– Cred că din pricină că a stat exact în locul

ăsta cînd a toastat pentru tine şi pentru casa în care tocmai te mutaseşi chiar în ziua aceea, îţi aduci aminte? Am desfăcut o sticlă de şampanie...

– Şampanie caldă.

– Şi am băut pentru tine şi pentru sănătate în noul apartament.

– Tu ziceai că e un palat al plăcerilor, nu-i ziceai casă, îi aminti el, înclinînd spre ea sticla de bere ce-o ţinea în mînă. Şi după şampanie tu şi cu Tim aţi spălat putina şi mie mi-aţi lăsat lăzile de împachetat şi rumeguşul, adică tot.

Zîmbind nostalgic la amintirea pe care o păstra cu atîta dragoste, Cyn se întinse într-un şezlong. Puse paharul pe o măsuţă laterală şi-şi ridică braţele deasupra capului. Înainte ca Worth să iasă după ea pe terasă, îşi dezbrăcase taiorul, îşi scosese cămaşa din fustă şi azvîrlise cît colo pantofii.

Acum se simţea relaxată cum nu se mai simţise de săptămîni întregi.

– N-ar fi trebuit să-ţi aminteşti şi faptul că te-am părăsit? spuse ea zîmbind.

– Glumeşti? Mi-aduc aminte pînă şi de scuza pe care aţi invocat-o.

– Care?

– Încă îi mai dădeai lui Brandon să sugă şi trebuia să te duci fuguţa acasă.

– O scuză valabilă.

– Pardon, comodă, nu se lăsă el, şi inatacabilă. Ziceai că ţi s-a udat bluza, curgea sînul, ziceai. Mamă, ce m-am speriat atunci. M-am

temut să nu dai în cine ştie ce complicaţii grave.

– Cum ar fi?

– De un' să ştiu? Eu nu-s decît un celibatar tîmpit. Cînd e să mă gîndesc la sfîrcuri, crede-mă că o fac în cu totul alt context.

Ea chicoti şi sorbi din vin.

– Cum merg afacerile?

– Jalnic. Piaţa a fost foarte slabă în ultimele trei săptămîni. De fapt, ţi-am trimis darea de seamă şi din păcate am explicat totul acolo.

– Te cred.

Testamentul lui Tim îi lăsase ei un procent din venitul net al companiei. Lunar primea rapoarte şi dividendele intrau în bancă într-un cont înscris pe numele lui Brandon.

– Azi trebuia să iau masa cu o doamnă căreia îi fac curte pentru că am pus ochii pe mapa ei cu hîrtii de valoare.

– O doamnă, zici?

– Mă refer la una bătrînă, Cyn.

– Să zicem de treizeci şi cinci? întrebă ea dulce.

– Nu, să zicem de optzeci şi cinci. Aveam întîlnire la o ceainărie în Highland Park. Ştii, genul ăla de loc unde toţi clienţii permanenţi au păr albastru şi mănuşi albe.

– Şi bărbaţii?

– Oricum, continuă Worth, încruntîndu-se la glumele ei nesărate, madam a sunat şi a amînat.

– Îmi pare rău.

– Gata, destul cu problemele mele, acum ale tale, să le aud. Îşi sprijini coatele pe genunchi şi

se aplecă în faţă: ce s-a întîmplat?

– Mi-am terminat vinul.

Mîrîind iritat, îi luă paharul şi intră în living. Luminile se aprinseseră automat, odată cu lăsarea întunericului. Prin peretele de sticlă Cyn îl văzu cum îi umple paharul – vinul nu era din cel obişnuit, la sticlă, ci un soi scump, păstrat cu grijă într-o sticlă specială.

Worth ştia să aprecieze calitatea, pentru că întotdeauna avusese parte de ea, încă de pe cînd era copil, unicul vlăstar al unor părinţi foarte bogaţi. La moartea lor, el moştenise o avere apreciabilă. *Lansing & McCall*, firma aceasta la care lucra, nu era pentru el un mijloc de a-şi cîştiga existenţa, ci o provocare de a face şi el ceva şi a izbuti.

Apartamentul era modern, mobilat superb şi curat lună. Worth rupsese odată legăturile cu o femeie doar pentru că îşi lăsase în scrumieră staniolul de la guma de mestecat la care rodea toată ziua. Era de rîs, îşi zise Cyn, cu atît mai mult cu cît Worth nici măcar nu fuma şi nici nu lăsa pe nimeni să fumeze în casă, încît scrumierele erau întotdeauna goale.

Worth era îngrozitor de cusurgiu în tot ce avea legătură cu casa lui, hainele lui, dar mai ales cu femeile lui. La oricare din femeile cu care se întîlnea găsea cîte ceva de criticat. Prea înalte. Prea scunde. Prea subţiri. Prea dolofane. Prea guralive. Prea tăcute. Prea ambiţioase. Prea puturoase. Prea drăguţe. Prea banale. Prea dulci. Prea scîrboase. Tim îi făcuse multe zile fripte din

pricina obiceiului ăstuia al lui de a le abandona pe femei pe rînd; mustrări afectuoase ce nu puteau veni decît din partea celui mai bun prieten, şi căsătorit pe deasupra.

– În regulă, uite-ţi vinul, spuse revenind pe terasă şi dîndu-i lui Cyn paharul, iar eu mi-am luat încă o bere, acum îi dai drumul? Ce-i cu faţa asta lungă?

– Nu ştiu, Worth.

– Haide.

– Nu, serios. Nu ştiu.

– Finul meu ţi-a scăpat din mînă?

– În afară de nişte obiceiuri cam bizare atunci cînd mănîncă...

– Obiceiuri bizare?

– Ştii, îşi pune bucăţelele de fructe... începu să explice, se opri, îşi trecu degetele prin părul ce căpătase culoarea caramelului în lumina apusului, dar n-are importanţă asta. Nu Brandon e problema. Îmi vine să spun că el este singura mea bucurie.

– Probleme cu Ladonia? N-aş prea crede. M-aş însura şi acum cu femeia asta dacă m-ar vrea.

– Worth Lansing, minţi cu nerușinare. De fapt pe tine nu te interesează absolut nici o femeie ale cărei vîrstă sau nivel de inteligenţă depăşesc măsura bustului.

– E a doua oară în seara asta cînd vrei să mă iei peste picior şi nu-ţi iese. Termină, altfel mă văd nevoit să devin nesuferit.

– Dă-i drumu'. Pot să suport.

– Perfect. Da' să nu uiţi că tu ai vrut-o, o preveni el. Dacă nu te împaci cu maică-ta, pun capu' jos că tu eşti de vină. Femeia aia e o sfîntă.

– Accept că hîrîielile noastre sînt provocate mai mult de mine, oftă ea, obosită. A fost ideea mea să se mute cu noi după moartea tatii şi nu îmi pare rău. Brandon poate să stea acasă, nu e nevoie să-l duc la creşă. Nu spun că noi două am reuşit împreună să alungăm singurătatea văduviei. Îmi place să cred că i-am fost sprijin în anul ăsta şi jumătate de cînd s-a prăpădit tata, aşa cum şi ea mi-a fost de mare ajutor după moartea lui Tim.

– Nu încape nici o îndoială că aşa este.

– Dar mă tot pisează, Worth.

– Pisează?

– Să ies, să mă preocup şi de altele, în afară de serviciu.

– Aşa ar trebui să faci.

– Nu începe şi tu.

El puse sticla de bere pe măsuţă şi o apucă pe Cyn de mînă. O ridică în capul oaselor şi încălecă şezlongul în spatele ei. Fundul ei se afla acum între coapsele lui, larg desfăcute.

– Ţine aşta-n sus, zise, înfăşurîndu-i părul în jurul pumnului şi cocoţînd coada răsucită în creştet, eliberîndu-i gîtul. Dacă a existat vreodată cineva care să aibă nevoie de un masaj la gît, aceea eşti tu.

– Hmmm, da, mulţumesc, susură ea, cînd degetele lui puternice începură să-i frămînte muşchii încordaţi.

– Acuma, Cyn...

– Stai, stai! Cînd începi tu o propoziţie cu „Acuma, Cyn", e clar că urmează ceva ce eu nu vreau să aud.

– Vreau să-ţi spun ce vreau să-ţi spun numai pentru că ştiu că Tim ar vrea să fac acest lucru.

– Ştiam eu că e o şmecherie cu masajul ăsta.

– Taci şi ascultă. Acum îţi vorbeşte prietenul tău cel mai bun. Este evident că ai venit aici în seara asta ca să ceri un sfat, drept care ai să-l şi primeşti.

Inspiră profund înainte să înceapă să spună ce avea în gînd:

– Ladonia are dreptate. Ai nevoie de ceva exterior care să-ţi stîrnească interesul. Ştiu cît l-ai iubit pe Tim. Şi eu l-am iubit. A fost cel mai bun prieten şi cel mai bun partener de afaceri pe care şi-l poate dori cineva. Nimeni n-o să-l poată înlocui vreodată.

Cîteva clipe continuă să-i maseze umerii în tăcere, simţind sub degete punctele tensionate şi descongestionîndu-le.

– Niciodată nu te-ai gîndit că într-o după-amiază va fi omorît în drum spre casă. A fost un şoc pentru tine. Te-ar putea cineva învinovăţi pentru asta? Dar, Cyn, iubito, şopti el, proptindu-şi bărbia în umărul ei şi vorbindu-i direct în ureche, asta a fost acum doi ani. N-ai împlinit nici măcar treizeci de ani. Tu trebuie să continui să trăieşti.

– De asta îmi dau şi eu seama, Worth. Întotdeauna va rămîne în inima mea junghiul acela dureros, cînd mă gîndesc la ce a fost şi nu

va mai fi, dar am ajuns să mă împac cu ce i s-a întîmplat lui Tim. Dar eu sînt nemulţumită şi nu sînt sigură în ceea ce priveşte viaţa mea.

– Credeam că-ţi place munca pe care o faci. Tim te-a lăsat cu o situaţie materială fantastică, nici nu trebuie să munceşti. Nu ziceai tu odată că munca asta de consultanţă pe care o faci, este ca un fel de travaliu al dragostei?

– Îmi pare atît de inutilă!

– Cum poţi să spui aşa ceva? Femei dezorientate şi chinuite vin la tine şi-ţi cer ajutorul şi tu li-l dai.

– Oare? Am sfătuit-o pe una care e însărcinată pentru a treia oară. A treia oară, şi nu are decît şaptesprezece ani! exclamă ea. N-a urmat nici unul din sfaturile pe care i le-am dat înainte. Ea are dreptul să folosească mijloace contraceptive şi nu profită de asta. Parcă aş fi vorbit la pereţi.

– Nu eşti tu de vină de ce face ea. Tu i-ai dat un sfat bun; este treaba ei dacă îl urmează sau nu.

– Teoretic ştiu asta, dar mă simt atît de descurajată. Deunăzi, una de cincisprezece ani s-a hotărît să-şi dea copilul în adopţiune, dar se teme să meargă la şcoală cît e însărcinată, pentru că e conducătoare de galerie. Mai bine renunţă la şcoală, decît să se facă de rîs. Alta mi-a plîns azi mai bine de-o oră că se teme că taică-său o s-o arunce în stradă dacă află că e însărcinată, dar vrea să păstreze copilul. Astea sînt doar cîteva cazuri care mi-au venit acum în minte. Da' pot s-o ţin aşa toată noaptea.

Se opri o clipă.

– Şi eu ce fac pentru ele? Şed acolo la adăpostul biroului meu, împărţind prezervative şi platitudini, spunîndu-le că le înţeleg problema cînd eu, de fapt, nu le pot pricepe în ruptul capului, atîta vreme cît eu am fost destul de norocoasă să nu fi avut asemenea probleme. Şi mă simt inutilă.

– Te simţi aşa pentru că de fapt nu eşti.

Se uită la el peste umăr.

– Şi vrei să spui că asta are sens?

– Perfect. Dacă nu ai pune la inimă problemele lor, ai fi ca una din ţigăncile alea de lemn din gheretele de sticlă, care împrăştie sfaturi cu două'ş'cinci de cenţi bucata. Le-ai zice şi tu ceva care le-ar face să se simtă bine pe moment şi le-ai trimite la plimbare.

– Aşa zici?

– Aşa zic.

Îi depuse un sărut uşor pe ceafă şi începu să apese cu degetele pe coloană în jos.

– Munca poate fi o scuză pentru găleata asta în care ai căzut, dar m-aş aventura să spun că nu-i fondul chestiunii.

– Iar ne-am întors la chestia cu ieşitu' şi amestecatu'?

– Iar.

– E timpul să plec.

– Nici gînd.

O prinse de umeri şi o trase spre pieptul său.

– Da' cu dragostea cum stai?

– Mai fierbinte ca ţeava puştii.

– Mă bucur.

Cyn rîse şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Era lat şi numai în parte acoperit de maioul de gimnastică.

– Crezi ce vrei, dar chiar am un admirator.

– Ba cred. Cine-i norocosul?

– L-am cunoscut la spital. E ginecolog.

– Nu glumeşti? Exact asta vreau şi eu să mă fac atunci cînd o să cresc mare.

Îşi înfipse cotul în burta lui.

– Perversule.

– Spune-mi despre el, făcu el gemut, din pricina ghiontului.

– E frumos, fermecător şi bogat. Un adevărat sfărîmător de inimi.

– Hm, hm. De-a dreptul impresionant. De cîtă vreme te vezi cu el?

– Am ieşit de cîteva ori. Da' nu în ultima vreme.

– Cum de...?

– Tocmai pentru că e frumos, fermecător şi bogat.

– Acum cine vorbeşte în dodii?

– Zi-mi tu, oare ce vrea un ginecolog frumos, fermecător şi bogat de la mine?

– ...Cînd deja are o armată de femei care ţopăie de nerăbdare să-l prindă de prohab.

– Eşti oribil!

Alunecă de pe şezlong şi se ridică, întorcîndu-se spre el.

– N-am făcut decît să formulez cu voce tare ceea ce era în gîndul tău, se apără el, încercînd să pară cît mai inocent, deşi colţurile buzelor îi erau mişcate de un zîmbet răutăcios. Ochii lui

albaştri, scăpărători, erau ai unui om pe care se putea bizui şi care nu făceau decît s-o îmboldească să aibă încredere în el.

– Ai dreptate, recunoscu ea cu o strîmbătură. Exact la asta mă gîndeam şi eu. Se dă la mine numai pentru că sînt una din puţinele pe care nu le-a avut.

– Prin urmare, dacă tipu-ţi place, lasă-l să te aibă.

Se aşează şi el aşa cum stătuse Cyn mai devreme, întins pe spate şi cu mîinile sub cap.

– Adică ce vrei...?

– Adică asta. E foarte simplu. Fă-o.

– Nu pot, Worth, şopti ea grav, întorcîndu-se din nou spre linia orizontului care strălucea de-acum în mii de luminiţe pe cerul negru-smoală. Pare atît de calculat, de clinic, să mă vîr în pat lîngă un bărbat practic necunoscut, numai ca să fac sex. Singurul bărbat cu care m-am culcat a fost Tim.

– Ştiu.

Se răsuci spre el şi-i aruncă o privire iscoditoare.

– Adu-ţi aminte, spuse el, cînd a început spaima cu SIDA, mi-ai ţinut predici despre cum să nu am aventuri de-o noapte. Mi-ai zis să-mi găsesc o fată bună şi să pun capăt escapadelor sexuale. Eu am zis atunci că nu mai există fete bune pe lume. Şi mi-ai zis că tu ai fost fată bună cînd te-ai măritat cu Tim. Sînt aproape sigur că nu a fost nimeni altcineva în afară de el, aşa că am dedus şi eu... – şi ridică din umeri în mod

convingător.

Ea se holbă la picioarele ei numai în ciorapi.

– Josh spune că sînt tensionată din pricina sexului.

– Josh?

– Doctorul. Spune că eu pot vorbi despre sex cu toate fetele alea pe care le sfătuiesc de una-alta, dar că n-aş fi sigură de propria mea sexualitate.

– Tehnica lui are nevoie de ceva lustruială. Nu prea are tact, recunoşti?

– Parafrazezi.

– Bun, şi atunci? Are dreptate?

Ochii ei verzi sclipiră o clipă a sfidare.

– Sînt la fel de sexuală ca oricare alta.

– Felicitări. Spune-i doctorului că greşeşte. Ba, mai mult, dovedeşte-i.

– Nu pot, Worth, spuse, şi atitudinea ei mîndră cedă cu cîteva grade. Aşa că nu pot decît să cred că există un sîmbure de adevăr în ceea ce a spus el. M-aş simţi foarte stingheritã la o întîlnire dacă aş şti ce trebuie să urmeze la coadă. Arcurile mele sexuale sînt atît de învechite, încît scîrţîie la cea mai mică atingere şi, totuşi, am despre mine o părere mult mai bună, ca să nu mă pot considera încă o crestătură pe răbojul unui maniac egocentrist.

– Şi atunci, ce-ar fi să începi să însemni crestături pe propriul tău răboj?

– Tu nu m-ai ascultat, Worth? Problema mea nu porneşte numai din frustrări sexuale. Starea asta depresivă n-o să se încheie în momentul în

care mă bag în pat cu cineva. E mai mult decît atît. E...

– E, ce?

– Nu ştiu, izbucni ea disperată. Poate rutina. Cînd a murit Tim, mi s-a spus să-mi stabilesc o nouă rutină. Poate că m-am fixat în ea prea multă vreme. Am nevoie de o schimbare, de o rupere, de ceva spontan. Azi-dimineaţă i-am spus mamei că aş vrea să se petreacă ceva ieşit din comun, ceva care să...

Se întrerupse brusc, pentru că Worth sărise ca fript din şezlong.

– Worth, un' te duci?

– Tocmai m-a trăsnit ceva, aruncă el peste umăr şi intră în casă.

Curioasă, îl urmă. Picioarele ei goale se înfundau în covorul din blană de oaie care forma o insulă de moliciune pe parchetul lucios.

Worth desfăcu fermoarul de la sacoşa sport şi scoase haina de la costum, pe care o făcuse ghem şi o vîrîse înăuntru cînd plecase de la sală. Scotoci prin buzunare pînă găsi ceea ce căuta.

Se întoarse la Cyn, bătînd cu palma plicul mototolit.

– Medicamentul care o să-ţi vindece toate suferinţele este aici, în plicul ăsta, domniţă dragă.

I-l dădu. Uitîndu-se la Worth chiondorîş, fără să-şi ascundă gîndul că omul depăşeşte bariera normalităţii, frizînd nebunia, Cyn căută în plic şi scoase o notiţă roşie.

„Dragă Worth – citi ea cu glas tare. *Îmi pare rău că nu pot. Un conflict inevitabil a izbucnit*

tocmai acum. Îţi explic săptămîna viitoare. Te sărut şi te iubesc. Greta. P.S. Week-end-ul trecut a fost fabulos. Tremur toată de extaz cînd mă gîndesc...“

Worth îi smulse hîrtia din mînă şi-o mototoli.

– Aia nu.

– Tocmai ajunsesem la ce era mai interesant.

– Vrei, te rog, să vezi ce mai e acolo? o rugă el ţîfnos.

Plicul avea un antet de la o agenţie de voiaj. Înăuntru erau două bilete dus-întors pînă la Acapulco, Mexic. Cyn îl privi fără să priceapă.

– Ce-i cu astea?

– Mamă, da' proastă mai eşti. Ia vezi data.

– Data de azi.

– Exact. Ora plecării, zece seara.

Îi prinse umerii cu mîinile şi, zîmbindu-i cu toată faţa, o anunţă:

– Iar tu şi cu mine vom pleca la zece.

Capitolul 3

– S... să plecăm? se bîlbîi ea. Adică eu? Noi? Împreună?

– Tu. Noi. Împreună. Tu şi cu mine, într-o năzbîtie de sfîrşit de săptămînă de care avem amîndoi disperată nevoie.

– Tu ai înnebunit?

– Aproape. De aceea am atîta nevoie de excursia asta.

– Şi cu Gretchen cum rămîne?

– Greta. După cum ne informează bileţelul ei, s-a ivit ceva chiar în ultimul minut şi nu mai poate

să meargă. Abia cînd am plecat de la birou am aflat. M-am înfuriat cumplit, ziceam că s-a dus naibii tot week-end-ul ăsta.

Faţa i se destinse într-un zîmbet generos.

– Şi ai apărut tu şi l-ai salvat.

O luă de mînă şi o trase spre telefon.

– Sun-o pe Ladonia şi spune-i să-ţi facă valiza şi, zicînd acestea, se uită la ceas. Ne oprim la tine în drum spre aeroport. Avem deja permisele de urcare în avion, deci nu mai stăm la coadă la bilete. Mergem direct la poarţa de acces. Nu cred că vom avea probleme dacă pornim acum.

Se opri să-şi tragă sufletul.

– Ce stai, sun-o!

Pînă în acea clipă nu observase că Cyn ţinea receptorul pe care el i-l pusese în mînă, dar că, în loc să formeze numărul, ea se holba la el cu gura căscată.

– Worth, eşti ţicnit? Nu pot să plec la Acapulco în acest sfîrşit de săptămînă.

– Da' de ce, mă rog?

– Dintr-o mie de motive.

– Zi unu'.

– Munca.

– Se descurcă ei o zi şi fără tine. Ladonia o să le telefoneze şi o să le spună că eşti bolnavă, iar luni eşti înapoi.

– Ei ce-i spun?

– Cui? Ladoniei? şi ridică din umeri de-a dreptul uimit. Păi, îi spui că pleci la Acapulco împreună cu mine.

– Nu pot face asta!

– De ce nu?

Vădit enervată de prostia lui simulată, Cyn trînti receptorul în furcă.

– E mama mea. O să creadă...

– Ce?

Cyn îşi muşcă obrazul ca să se stăpînească.

– Poate că tu eşti obişnuit să o iei din loc spre un obiectiv exotic aşa, într-o mică vacanţă, ori de cîte ori îţi vine cheful, dar eu nu. Nici mama nu e obişnuită să fac lucruri de o asemenea iresponsabilitate.

– Uite ce-i, Cyn, ia-o ca pe o favoare pe care mi-ai face-o mie.

– Favoare? făcu ea neîncrezătoare.

– Greta mi-a făcut cadou biletele astea. Le-a cumpărat la preţ de reclamă de la agenţia de voiaj. Nu am cum să le dau înapoi. Şi nu sînt valabile decît pentru această seară, cu întoarcerea duminică seara. Ori le folosesc, ori le pierd şi zău că ar fi mare păcat. Chiar vrei să ai aşa ceva pe conştiinţă?

Ea îşi îndreptă un deget înspre el.

– Cînd ai zîmbetul ăsta dezarmant pe buze, Worth Lansing, este cea mai perfectă mărturisire involuntară că minţi de îngheaţă apele.

– Dacă nu mă crezi, uită-te singură.

Îi dădu înapoi biletele. Ea parcurse repede paragraful în care erau specificate restricţiile de călătorie; confirmau ceea ce spusese el mai înainte.

– Nu mă îndoiesc că ai o listă întreagă de puicuţe dulci care ar muri de plăcere să le chemi

la o întîlnire de sfîrşit de săptămînă la Acapulco.

– Bineînţeles, răspunse el cu candoare, dar nu cu două ore înainte de plecarea avionului şi nu cu biletul altei femei. Ca să nu mai vorbesc de faptul că – şi n-o să-ţi vină să crezi, Cyn – mă bucur că tu eşti cea care mergi, pentru că faţă de tine nu trebuie să joc nici un rol.

– Rol?

– Da, de prinţul din poveste.

– Vrei să zici Don Juan.

– Merge şi aşa. Cu tine pot să fiu eu însumi. Fără jocuri. Fără prefăcătorii. Mă relaxez, pot să fiu eu, aşa cum sînt eu.

Ca să dea mai multă greutate vorbelor, o prinse din nou de umeri:

– De aceea am nevoie de week-end-ul ăsta: să mă relaxez, deplin, total, profund.

– Şi atunci de ce să mai cari cu tine încă un bagaj? Foloseşte unul din bilete pentru tine şi pe celălalt îl pierzi, dar n-are importanţă.

– Plaja nu are nici un farmec dacă eşti singur, scînci el. Cine să prindă farfuria zburătoare? Cine să te ungă cu cremă pe spate?

– Nici de asta nu mă îndoiesc că ai să găseşti pe cineva care să te servească, pufni ea, amuzată.

– Dar nu vreau să consum atîta amar de energie, explică Worth şi ridică din nou receptorul, de data asta formînd el singur numărul lui Cyn şi în acelaşi timp continuînd s-o înduplece: hai, fată dragă, fă ceva de ne-văduvă şi năvalnic.

Duse receptorul la ureche.

– Alo? Ladonia, regina inimii mele, ce mai faci, iubito? o întrebă el parcă anume tărăgănat... Daa, şi mie mi-e dor de tine, dar am fost pînă-n gît prins de muncă în ultima vreme. Ce-ţi fac florile? Ultima oară cînd am vorbit nu înfloriseră încă... Aaa, în regulă. Vin cît de curînd să te văd. Stai niţel, iubito, Cyn este aici şi trebuie să-ţi spună ceva.

Cyn scutura din cap cu vehemenţă şi rostea „Nu" pe muteşte, dar el n-o luă în seamă, îi întinse receptorul, acoperind însă microfonul cu mîna.

– E o dementă, Worth.

– Tocmai d-aia trebuie s-o faci. Spontaneitate, adu-ţi aminte.

Îi cîntări o clipă faţa ce trăda toată mulţumirea lui de sine, apoi îi smulse receptorul din mînă.

– Bună, mama. Ai ascultat mesajul meu de pe bandă?... În regulă, nu voiam să mă aştepţi cu masa pusă, atîta tot... Nu, nu s-a întîmplat nimic. Am trecut numa' pe la Worth să-l salut, aşa, şi, cum să zic, deodată i-a venit o idee dementă că adică să merg eu cu el la Acapulco acuma, în week-end.

Pregătindu-se pentru reacţia furibundă a mamei, Cyn îşi muşcă buza de jos şi-şi ţinu respiraţia. Dar cînd îi auzi răspunsul, ochii ei îi căutară uluiţi pe ai lui Worth.

– Tu aşa crezi? Ei bine, eu nu. Cred că e o idee ridicolă.

– E mai deşteaptă decît tine, o înţepă Worth, aplecîndu-se uşor în faţă şi ciocănindu-şi tîmpla

cu degetul.

– Şi cu munca?... Da, cred că le poţi spune că-s bolnavă.

Cyn lansa obiecţie după obiecţie, şi fiecare se năruia sub focul neîntrerupt al Ladoniei – parcă erau la bîlci şi împuşcau figurinele de carton, una după alta. Worth îi făcu semn că se duce în dormitor să-şi facă bagajul. Pînă să închidă ea, el şi revenise în cameră, îmbrăcat în haine uşoare, adică ceva potrivit pentru o călătorie într-o zonă tropicală; în mînă avea o valijoară.

– A zis că-i o idee grozavă, corect?

Cyn se întoarse spre el, descumpănită.

– Worth, încă nu ştiu dacă vin. Pur şi simplu nu cred că e corect. Ce-or să spună oamenii?

– Care oameni?

– Oricine o să afle despre asta.

Worth o cuprinse cu o privire dintre cele mai pofticioase şi mai flămînde:

– Adică vrei să zici că tu fiind o delicioasă doamnă văduvă mie mi s-a dus buhul în ceea ce priveşte femeile...?

– Exact. Cel puţin chestia cu buhul tău. N-ar trebui să părăsesc oraşul însoţită de un celibatar numa' bun de însurătoare şi încă ce partidă!

– Pentru tine nu sînt un „celibatar de însurat". Sînt doar Worth.

– Dar ceilalţi nu ştiu.

– Cui ce-i pasă?

– Mie!

Oftă lung şi enervat.

– Ascultă, cine o să afle? Dacă e să te întrebe

cineva, spune că ai fost la Acapulco împreună cu cel mai bun prieten al tău, adică adevărul gol-goluţ şi nimic altceva. Nu ne gîndim unul la altul ca la fiinţe dotate cu sex. N-ai mai umbla cu fofîrlica dacă aş fi cu altă femeie, am sau nu dreptate?

– Bineînţeles că nu.

– Vezi, e acelaşi lucru.

Îl privi dintr-un unghi foarte obiectiv, apoi murmură:

– Nu chiar.

Căci, deşi era cel mai bun prieten al ei, era fără putinţă de tăgadă o fiinţă dotată cu sex. Unde mai pui că şi arăta nemaipomenit de bine. Avea de ce să se îndoiască de faptul că oricine ar fi văzut-o călătorind cu Worth ar fi asigurat-o că era lucrul cel mai lipsit de primejdii pe care-l putea face o văduvă, oricare ar fi fost aceea, cu condiţia să aibă mai puţin de şaptezeci şi cinci de ani.

– Să ne grăbim. E deja trecut de opt.

Cît vorbiseră, Worth închisese toate cele. Nu-i mai rămăsese decît să conecteze sistemul de alarmă, dar asta cînd ieşeau din casă.

Ea-l prinse de braţ.

– E prea tîrziu. Du-te fără mine. N-am timp să împachetez.

– Eu nu iau decît atît, şi îi arătă sacoşa de voiaj. O parte din distracţie va fi să ne cumpărăm cîte ceva cît sîntem acolo. Acum gata cu protestele.*Vámonos*.

Îi dădu una la fund şi o împinse spre uşa de la intrare.

S-au oprit scurt la Cyn, ca să poată lua bagajul pe care i-l pregătise Ladonia şi se grăbiră spre aeroport. Cyn abia dacă a avut vreme să-şi schimbe costumul de birou cu un şort de mătase naturală şi o bluză asortată.

I-a dus Ladonia în maşina ei, să-i scape de balamucul cu parcarea şi aşteptarea autobuzului pînă la terminal. Acum, în schimb, aşteptau să li se anunţe zborul. Ladonia îi asigură că va fi acolo să-i ia duminică seara, cînd se întorceau.

– Te simţi bine, Brandon?

Cyn îşi lipi mîna de fruntea copilului şi îngenunche în faţa lui.

– Ce încins e în obraji. Mă tem că are febră.

– N-are nici o febră şi Worth o ridică. Dacă e mai febril, e din pricina pistolului pe care l-a primit. Aşa-i, amice?

Îl prinse pe puşti de bărbie. Brandon răsucea pe toate feţele pistolul-jucărie cu încărcător de şase gloanţe, îl răsucea pe deget, îl băga şi îl scotea din tocul legat în jurul şoldurilor cu o curea. Îi zîmbi fericit naşului său.

– E grozav, Worth!

– Şi mult prea scump, îl mustră Cyn. Ar fi trebuit să ştii şi singur că nu se cumpără jucării în magazinele din aeroport.

– Dacă Worth vrea să-i cumpere lui Brandon un cadou, nu văd de ce trebuie să te vaiţi tu, interveni Ladonia.

Worth o cuprinse cu braţele într-o îmbrăţişare de urs şi-i aplică un sărut zgomotos pe obraz.

– O iubesc pe femeia asta!

Ladonia acceptă alintată răsfăţul lui.

– Sper că jucăria asta o să-i dea o preocupare lui Brandon pînă mă întorc, murmură Cyn, încet, ca să nu fie auzită de cei mari, numai că Ladonia avea urechile ciulite.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui Brandon. O să-i dau eu atîtea de făcut că nici n-o să bage de seamă că nu eşti aici. Nu te gîndi la nimic altceva decît cum să te distrezi mai bine.

– Pentru prima dată vom dormi separat, de cînd a murit Tim.

Pe chipul lui Cyn vinovăţia şi îngrijorarea se împleteau în acea agitaţie maternă universal valabilă.

– Despărţirea asta scurtă va fi binevenită pentru amîndoi.

– Dar dacă o să-şi închipuie că nu mă mai întorc?

– Vrei să te înseninezi niţel? o întrebă Worth, luînd-o pe după umeri. Zi tu, arată el că-şi face griji?

Nu numai că puştiul nu dădea nici un semn că

şi-ar fi făcut griji în legătură cu plecarea intempestivă a mamei sale, dar chiar se distra de minune, stînd pitit în spatele unui scaun şi împuşcîndu-i pe toţi care treceau pe lîngă el.

– Mai bine du-o repede în avion, pînă nu dă bir cu fugiţii, îl sfătui Ladonia pe Worth atunci cînd însoţitorul de bord anunţă că pasagerii pentru Acapulco se puteau îmbarca.

– Şi eu mă gîndeam tot la asta.

Cu lacrimi în ochi, Cyn îl sărută pe Brandon. Băiatul se nelinişti, dar nu din pricina despărţirii, ci pentru că era sărutat în public. Se zvîrcoli şi se eliberă din braţele ei înainte ca Cyn să fi vrut să-i dea drumul. Ochii îi erau încă aburiţi cînd Worth se aşeză în sfîrşit lîngă ea după ce pusese bagajele în compartimentul de deasupra.

– Lacrimile nu-s permise, spuse el, neînduplecat.

– Promit.

Cyn zîmbi înlăcrimat.

– Ţi-ai legat centura?

– E în regulă, numai un control la cap nu mi-am făcut, că te-am lăsat să mă tîrăşti în toată chestia asta. Tot timpul am să mă gîndesc la Brandon...

Cînd avionul începu să se înalţe, Worth scoase din buzunar un trabuc imaginar, îşi ridică sprîncenele à la Groucho Marx şi, imitîndu-i chiar şi vocea, zise:

– Păpuşico, încă n-ai fost plecată cu mine în week-end.

– Ascultă, nu-ncerca să mă tachinezi. Sînt tristă din pricina despărţirii, am promis să nu plîng, dar dă-mi voie să simt ce vreau.

Worth se aplecă în faţă şi pe neaşteptate o strînse de genunchiul dezvelit.

– Ah, Worth, termină! Mă gîdilă!

– Ştiu. Întotdeauna te-ai gîdilat la genunchi.

– Termină, n-auzi! Ah!

Se ridică în fotoliu de cîteva degete cînd el o strînse din nou.

– Acum serios, gata.

Şi îi dădu peste mîini, izbucnind în sfîrşit în rîs.

O luă în braţe.

– O să-mi mulţumeşti pentru asta luni dimineaţa, şopti el. O să ne distrăm grozav. Ai numai puţină răbdare.

– În luna de miere?

Worth ridică privirile, dar nu-i dădu drumul lui Cyn din braţe. Se uitară amîndoi la stewardesă.

– Proaspăt căsătoriţi? întrebă. Sînt o mulţime la zborul ăsta de noapte.

– Hm, nu, făcu Worth.

Stewardesa îşi fixă anume privirile pe verigheta de pe degetul lui Cyn care nu se îndura încă să şi-o scoată.

– Aha, şi zîmbi prietenoasă, foşti iubiţi căsătoriţi şi încă îndrăgostiţi!

– Păi, noi..., ezită Cyn. Nu sîntem căsătoriţi.

– Ea a fost soţia celui mai bun prieten al meu.

Stewardesa formă cu buzele un O perfect.

– Ooo, înţeleg.

Şi se îndepărtă, urmată de hohotele lor de rîs.

– Nu se prea omoară cu irositul iluminatului pe drumuri, aşa-i?

Cyn se lipi de nevoie de Worth atunci cînd şoferul taxiului luă o curbă ac-de-păr cu o viteză care i-ar fi făcut pînă şi pe păgîni să-şi dorească nişte mătănii în mînă. Din ce se putea zări din peisajul de dincolo de geamurile aburite ale maşinii, Cyn desluşi un perete de stîncă de o parte şi aer străveziu de cealaltă.

– Mai bine aşa, o consolă Worth. Ţi-ar îngheţa sîngele în vine dacă ai vedea ce-i pe-aici.

Maşina se hurducăi; cu un gest reflex, Cyn se prinse de pulpa lui şi acolo rămase.

– Ai mai fost pe-aici?

– O dată. Demult. Amîndoi.

– Amîndoi? Cu Tim, adică?

– Da.

– Nu mi-a zis niciodată că a fost în Mexic cu tine.

– Corect. M-a pus să jur că n-o să-ţi spun niciodată.

– De ce? Zîmbetul lui o făcu să-şi mijească neîncrezătoare ochii. Ce-aţi făcut voi pe-aici?

– Eh, şi noi ca băieţii.

Taxiul hodorogit îi culeseşe de la aeroport împreună cu alţi şase pasageri. Cu toţii, plus bagajele, au fost îngrămădiţi în dubiţa prăfuită, în care, de obicei, se transporta vinul – după miros. Difuzorul radioului urla muzică *mariachi* din alămuri. S-au formulat cereri ca şoferul să dea mai încet hărmălaia, cereri care au rămas fără ecou pentru că, odată negociat şi plătit costul călătoriei, domnul de la volan uitase că ştie engleza.

– Nu ţi se pare că ne-au luat cu japca pentru un publicitar cu deodorante? o întrebă Worth pe Cyn.

Femeia care şedea în dreapta lui chicoti. Worth devenise destinatarul privirilor înfocate pe care i le aruncau femeia care chicotise şi încă o tînără, prietena acesteia, încă din prima clipă cînd îl ochiseră în avion.

Lui Cyn nu-i scăpase că tinerele făcuseră cîteva excursii, pe rînd, ba una, ba alta, la toaletele aflate la coada avionului, ceea ce le îngăduise, de fapt, să treacă de tot atîtea ori pe lîngă locurile lor. Evident că drumurile erau însoţite de ocheade amoroase aruncate piezişş lui Worth. Iar la urcarea în taxi, mai-mai să se calce în picioare numai să se aşeze lîngă el.

– E înghesuială, ce-i drept, mîrîi Cyn, printre dinţi. Ca-n cutia de macrouri.

– Măcar macrourile sînt învelite în ulei înainte să fie împachetate aşa cum sîntem noi.

– Da, o idee foarte interesantă.

Comentariul venea de la femeia aşezată de

cealaltă parte a lui Worth. În timp ce vorbea, îi privea fix coapsele. Prietena ei scăpă un hohot deocheat.

Din fericire, cele două coborîră la prima staţie din cartierul hotelurilor.

– Mă tem că noi sîntem ultimii, se scuză Worth.

– Acum că au coborît alea, nu mai e chiar aşa de rău. Începuseră să mă deranjeze cuţitele invidiei, care mi se înfigeau între omoplaţi.

– Ce zici?

– Nu face pe surdul. Ştii că pofteau la carnea ta şi mă dispreţuiau pe mine din principiu.

– Una a mers chiar mai departe de simpla poftă. Ţîţişoara ei mi se cuibărise la subsuoară – şi nu din întîmplare.

– Ascultă, Worth, dacă ai chef să mă laşi la hotel şi să continui...

– Nu fi ridicolă.

– Nu, vorbesc serios. Vreau să te distrezi şi să nu te simţi obligat să stai cu mine.

– Nu erau genul meu, în regulă? Şi, ţi-am mai spus, de altfel, de data asta nu umblu după amor.

– Sigur.

– Sigur, şi scoase un oftat de uşurare, căci taxiul tocmai intra pe aleea hotelului. Am şi ajuns.

Au fost conduşi într-un hol roşu unde li s-au servit băuturi roşii pînă se completau formalităţile de înregistrare, îndeplinite de personalul în uniforme roşii. Cyn îndepărtă floarea roşie de hibiscus de pe buza paharului şi sorbi lichidul prin pai.

– Uhh, făcu Worth după ce trase o duşcă

zdravănă, aproape golind paharul îngust dintr-o înghiţitură. Nu mi-am dat seama că eram atît de însetat. Cîte din astea crezi că trebuie ca să pună la pămînt unu' de dimensiunile mele?

– Jumătate, răspunse Cyn şi-l dădu deoparte pe al său. O gură am luat şi deja simt cum îmi zboară ochii care-ncotro. E cert că vor să te facă să te simţi cît mai bine cît stai aici.

– *Señor* Lansing?

Un angajat servil se materializă deodată în faţa lor.

– Pe aici, *por favor.*

Traversară toţi trei holul dotat, cum era şi firesc, cu aer condiţionat şi se îndreptară spre aleea din faţă, unde îi aştepta un Jeep alb cu roşu. Bagajul lor modest fusese deja aşezat în portbagaj. Worth o ajută pe Cyn să se urce pe locul din faţă, apoi el urcă în spate. Şoferul băgă în viteză şi, ca un pur-sînge care ţîşneşte prin portiţa de start, Jeepul icni înainte şi porni în sus, pe panta abruptă.

Într-un amestec de spaniolă melodioasă şi jargon anglo-chinez, şoferul le spuse că jeepurile serveau drept lifturi aici în staţiune, transportînd totul, de la oameni pînă la rufărie, în sus şi-n jos, pe pantele muntelui.

Drumul care şerpuia pe coasta înecată în vegetaţie oferea privelişti mereu schimbătoare asupra Golfului Acapulco, dealurilor învecinate şi oraşului răspîndit la poale.

– Ce-mi place! se entuziasmă Cyn. Îmi taie respiraţia. Doamne, Worth, ce bine-mi pare că

m-ai convins să vin!

Cînd au ajuns în vîrf, şoferul parcă Jeepul într-o poziţie înclinată, foarte precară. Scoase bagajele şi le făcu semn cu capul să-l urmeze spre o clădire albă şi înconjurată de o verdeaţă luxuriantă. Poteca era luminată cu torţe ale căror flăcări pîlpîiau.

Zîmbind conspirativ, groom-ul îi conduse printr-o poartă de fier, apoi pe o alee pînă la uşa pe care o descuie şi o deschise cu un *„Bienvenidos"* rostit cu savoare şi graţie în acelaşi timp.

Camera era mare, aerisită. Avea un bar bine aprovizionat, un colţ pentru luat gustarea şi o baie îmbrăcată în marmură în colţul celălalt. Zona rezervată somnului dădea spre o terasă privată de unde priveliştea asupra golfului scăldat de lună şi a luminiţelor scăpărătoare ale portului era de-a dreptul spectaculoasă. În mijlocul terasei, un bazin de înot mic, puţin adînc, îşi scăpăra vălurelele precum nişte bijuterii uriaşe. Flori proaspete de hibiscuşi, mari cît farfuriile, pluteau pe suprafaţa apei.

În timp ce groom-ul făcea turul camerei prezentînd diferitele facilităţi şi explicînd că într-o parte era un compartiment care se deschidea de ambele părţi şi acolo era lăsat micul dejun dimineaţa, fără să trebuiască să-i deranjeze pe oaspeţi, Worth şi Cyn rămăseseră ca două statui în mijlocul încăperii, holbîndu-se la pat: unul singur, dublu, uriaş.

Într-un tîrziu, Worth se uită la ea şi ridică

stînjenit din umeri:

– Cum ziceai, vor să te facă să te simţi bine cît stai aici.

Capitolul 4

Cyn îşi aruncă poşeta pe pat şi-şi înfipse mîinile în şolduri. Răsturnarea asta neaşteptată a evenimentelor îi spulberă toată încîntarea ce abia apucase să înmugurească.

– Ţi-ai ales bine momentul să-ţi începi glumele, Worth.

– Şi ce-ai vrea să fac?

– Poţi să ceri o altă cameră.

Worth se întoarse spre groomul care se agita în jurul lor, uitîndu-se neliniştit ba la unul, ba la

altul, fără să înţeleagă ce le provocase consternarea şi scandalul iminent.

Worth răscoli prin sumarul vocabular de spaniolă învăţată în liceu.

– Ăăă, *señor*, ăăă, *por favor...*

– *Si?* Groom-ul se apropie, nerăbdător să le facă plăcere.

– Aveţi, ăăă, *tiene* un, uf, *una*, ăăă...

– Pînă aici te-ai descurcat minunat.,

– Atunci eşti invitata mea, poate ai mai mult succes, lătră Worth, enervat că Cyn îndrăznea să-l critice.

– Eu am ales franceza.

– Şi mai bine. Dacă ajungem vreodată în Franţa, poate că ne va prinde bine, dar acum fac eu tot ce pot, în regulă?

– 'Ţeles.

Worth reveni la groom a cărui nelinişte sporea tot mai mult.

– O cameră.

Şi trasă în aer conturul unui pătrat.

– *Las ventanas?* şi groom-ul arătă plin de speranţă spre ferestrele cu jaluzelele trase.

– Nu, ferestrele sînt în regulă. Avem nevoie de încă o cameră. O cameră. Ştii, cameră? Cu două paturi.

Şi cum se întîmplă de obicei cu turiştii care nu sînt familiarizaţi cu limba ţării în care au poposit, engleza lui Worth adoptă un accent spaniol, iar volumul vocii numai de jenă nu atinsese cotele cele mai înalte ale strigătului:

– *Dos*, mai spuse şi îi vîrî sub nas două degete.

– *Dos?*

– *Si, dos* paturi.

Se aplecă şi bătu în saltea de două ori.

– Paturi. Două.

Groom-ul reacţionă cu vădită neîncredere.

– *Quiere un cuarto con dos camas?*

– Aşa cred, ezită Worth. *Si.*

Mexicanul îşi desfăcu larg braţele şi răpăi cîteva propoziţii. Cu gesturi generoase, se lansă într-o explicaţie savantă.

– Ce tot spune? se interesă Cyn.

– Cred că zice c-am înnebunit.

– Ce?

Worth îşi trecu mîna prin părul blond închis.

– Spune că n-au.

Pescui în buzunar după ceva mijloace legale americane de plată şi le lipi de palma omului.

– Mulţumesc, *señor* groom. Ne-ai fost de mare ajutor. *Muchas gracias.*

Îi făcu vînt gromm-ului complet uluit pe uşă afară şi apoi se întoarse spre Cyn... Şi spre muzicuţa ei.

Îşi împreunase mîinile pe piept şi bătea nervoasă din picior. Worth îi recunoscu imediat starea şi îşi ridică mîinile în binecunoscutul gest de neputinţă inocentă, acceptat ca atare în toată lumea.

– Jur că n-am ştiut.

– Oare de ce-mi vine atît de greu să te cred?

– Jur, Cyn. Nu mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să verific. Majoritatea hotelurilor oferă paturi duble dacă nu ceri anume altceva. De unde să ştiu că ăsta este menit raiului tinerilor căsătoriţi? Poate ştia Greta, mai mult ca sigur, dar n-am discutat cu ea cum să dormim.

– Nici nu avea importanţă pentru Greta.

Cyn cercetă atentă camera, abia acum observînd ceea ce ar fi trebuit să-i sară în ochi de la bun început. Era un paradis pentru îndrăgostiţi.

Se lăsă moale pe patul pe care fuseseră împrăştiate petale de flori şi murmură:

– În holul ăla nu era nimeni, în afară de noi, care ne înregistram.

– Toţi numai perechi.

– Ai văzut vreo familie cu copii?

– Nu.

– Nu prea era mişcare pe acolo.

– În orice caz, nu în afara camerelor.

Se uită în sus spre el, apoi aiurea.

– Uşa noastră are un afiş cu „Nu deranjaţi!".

– Şi groomul a făcut mare caz de nişa aia în care se pune micul dejun.

– Hm, hm... terasă privată, piscină.

– Duşul, larg să încapă două persoane...

Privirile lor furişe rămaseră o secundă mai mult agăţate una de alta, apoi amîndoi izbucniră în rîs. De atîta rîs, Worth se prăvăli răstignit pe pat alături de ea şi se prinse cu mîinile de burtă.

– Trebuia să-ţi fi văzut mutra cînd am intrat aici

şi ai dat cu ochii de pat.

– Nici matale nu arătai prea încîntat, domnule Lansing, nu se lăsă Cyn, şi-şi şterse cîteva lacrimi prelinse pe obraji din pricina rîsului. Un început aş zice nefast, pentru escapada noastră.

– Totuşi, nu poţi să spui că te-ai plictisit.

– Asta în ultimul rînd. Dar, continuă ea după cîteva clipe, timp în care îşi recăpătă suflul, să nu se facă prea tîrziu, hai să sunăm la celelalte hoteluri şi să-mi găseşti o cameră.

– Ascultă, Cyn...

Worth se ridică şi îi prinse mîinile într-ale sale.

– Poftim. Preambulul care pregăteşte sentinţa.

– Ascultă-mă pînă nu te enervezi.

– Dacă te pregăteşti să-mi sugerezi că vom sta aici împreună, poţi să-ţi economiseşti şi farmecul şi respiraţia. Eu trebuie să-mi găsesc o altă cameră.

– De ce?

– *De ce!?*

– Am mai împărţit noi un pat imperial înainte.

Ea căscă gura.

– Nu-ţi aminteşti sfîrşitul ăla de săptămînă pe care l-am petrecut toţi trei?

Cyn îşi răscoli amintirile, îşi închise gura cu un pocnet al măselelor şi scutură din cap.

– Aia a fost cu totul altceva, protestă ea. Tim era acolo şi eram tineri, prostuţi, săraci.

– Ne-am dus la Houston să vedem meciul de fotbal Cangar – Mustang. Am cumpărat benzină şi mîncare şi nu ne-au mai rămas bani decît

pentru o singură cameră de hotel. Un singur pat în ea, în care ne-am îngrămădit toţi trei. Mamă, ce ne-am mai distrat, da' curaţi ca-n biserică.

– Ştiu, numai că...

– La fel va fi şi acum, o asigură el.

– Presupun că n-ai de gînd să mai inviţi pe cineva aici.

Worth o privi cu un aer resemnat.

– Vom dormi îmbrăcaţi. Eu am să dorm pe cuvertură.

– Nu.

Îi scăpă un geamăt cînd îi pronunţă numele:

– Auzi aici, Cyn, de ce să alergăm prin tot Acapulco la orele astea tîrzii, să căutăm o cameră care oricum va costa mai mult decît face şi cine ştie cît de departe de aici? Şi mai gîndeşte-te ce înseamnă să conduci în nebunia aia de trafic de jos. Ne-am petrece timpul încercînd să dăm unul de altul în loc să-l avem la dispoziţie ca să fim împreună şi să ne distrăm, adică exact scopul acestei călătorii. Unde mai pui starea pe care aş avea-o cînd aş şti că te abandonez naiba ştie unde şi ai rămîne singură. I-am promis Ladoniei că voi avea grijă de tine. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă te-aş părăsi.

În sfîrşit, prindeau ceva miez argumentele lui, ceea ce pentru ea era o pricină de îngrijorare.

– Nu ştiu, Worth. Dacă află...

– Află cineva? Ce naiba-ţi pasă? Eşti adultă, nu-i aşa?

– Necinstit! Sub centură!

– E o situaţie pentru adulţi. Noi sîntem adulţi.

– Fii atent. Începi să-mi aminteşti de Josh.

– Ferească sfîntu'. Îi strînse mîinile şi stărui asupra argumentelor sale: putem să ne comportăm inteligent în situaţia asta, Cyn. Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o să mă apuc s-o alerg în dormitor pe soţia celui mai bun prieten al meu! izbucni el exasperat.

– Nu de asta mă tem.

– Atunci de ce?

– Dacă-ţi vine cheful să alergi pe altcineva?

– Ce?

– Dacă întîlneşti o femeie şi vrei să o aduci aici? Eu trebuie să aştept afară?

– Puteam să aduc femei şi dacă aveam o cameră cu două paturi, sau nu?

– Aşa e, acceptă ea prudent.

– Dar nu asta vreau eu să fac. Pentru sfîrşitul ăsta de săptămînă am şters sexul din program. De data asta nu vreau decît să împart patul cu un camarad.

Cyn cuprinse cu privirile terasa care aştepta dincolo de uşile mari de sticlă. Bazinul era minunat, luna colosală, vîntul mîngîietor, peisajul ameţitor.

– E un loc minunat. Mult mai mult decît mă aşteptasem eu.

– În regulă! se înveseli el şi sări jos din pat. Tu iei partea aia, eu pe asta. Ce sertar îţi alegi?

Începu să-şi despacheteze lucrurile de parcă ajunseseră implicit la o înţelegere. Cyn aşa o luă.

Chiar că era descurajant gîndul că şi-ar fi putut petrece sfîrşitul de săptămînă într-un oraş complet străin, într-un hotel care nu avea cum să fie mai frumos decît acesta, printre oameni care vorbeau altă limbă şi ostenindu-se din răsputeri să stabilească ceva contacte cu singura persoană care ar fi putut să dea farmec întregii excursii.

Ce prostie toată tevatura asta cu patul unic! Worth spusese bine, erau adulţi şi se puteau comporta ca atare.

– Ia la cercetat barul pînă mă schimb.

Worth luă un slip şi se refugie în baie.

Cyn se aşeză pe marginea patului şi se gîndi cu o strîngere de inimă la ce-i spusese mama ei, adică să fie atentă la ce-şi dorea. Sperase în ceva care să-i scuture puţin viaţa cotidiană, scufundată în rutină. Ei bine, încă o dată i se oferise mai mult decît ceruse.

– Delicios.

Cincisprezece minute mai tîrziu, îşi lingea degetele de sarea de pe cartofi.

– Cum sînt sărăţelele cu unt de arahide?

– Merg, dacă eşti mort de foame. Mă întreb la ce oră ni se distribuie micul dejun în cuşca aia.

Zăceau cufundaţi pînă-n gît în apă. Devastaseră întreaga rezervă de gustări aflată în bucătărioară şi goliseră două sticle de apă minerală.

– Uiiî, oftă Cyn, mulţumită, lăsîndu-şi capul pe spate pînă atinse marginea bazinului. Dădu un impuls picioarelor, cît să şi le poată ţine la suprafaţă, şi cercetă cerul. Oare de ce nu mi-e somn?

– Prea multă agitaţie.

– Poate. Crezi că... Ce-a fost asta? întrebă şi se ridică imediat cît îi îngădui apa.

– Anume?

– Sunetul ăla chiţăit. I-auzi-l, iar. Cred că-s păsările alea. Le auzi?

– Păsări?

Worth ieşi din bazin, provocînd o adevărată furtună în apa puţin adîncă. Se apropie de marginea balconului şi-şi înclină capul într-o parte, ascultînd şi căutînd din priviri păsările de care pomenise Cyn.

Veni şi ea lîngă el, tremurînd uşor în prosopul de baie în care se înfăşurase la repezeală. Briza Pacificului nu era chiar plăcută pe pielea umedă.

– Uite-o! scoase ea un mic ţipăt, aplecîndu-şi

capul cînd una dintre creaturile dotate cu aripi plonjă aproape de capul ei după o insectă ce bîzîia în jurul luminii de siguranţă.

Worth chicoti.

– Păsări. Chiar aşa.

– Ce, nu sînt?

– Mai bine să intrăm, şi o luă de după umeri.

Ea îşi înfipse călcîiele goale în ciment.

– Ce naiba rîzi?

– Nimic, lasă.

– Minţi, Worth Lansing. Ce-i aşa de caraghios?

– Păsările tale, izbucni în rîs în toată legea, sînt lilieci, iubirea mea.

Cyn repetă muţeşte cuvîntul, apoi ţîşni ca din puşcă spre uşă. Worth o prinse de breteaua elastică a costumului şi o făcu să vină înapoi. O strînse tare la piept, continuînd să rîdă în timp ce ea se zbătea să scape şi să fugă la adăpostul camerei:

– Da' nu-s lilieci vampiri, Cyn.

– De unde ştii tu? Ce naiba ştii tu despre lilieci?

– Nu, serios, abia reuşi să spună printre hohotele de rîs, sînt inofensivi, au ieşit să-şi ia cina. Cum se va lumina de ziuă, cum se-ntorc acasă.

– Ca Dracula.

Se înfioră toată. Worth o îmbrăţişă mai strîns.

– Ăştia atacă oamenii numai în filmele de groază. Altfel preferă un gîndac frumos, grăsuţ, siropos, sîngelui tău delicios.

Se desprinse din braţele lui. Prosopul alunecă pe jos.

– Eşti sigur? făcu neîncrezătoare, cercetînd plină de teamă cerul.

– Absolut.

Apoi ochii lui se deschiseră larg; îşi încleştă dinţii, dezvelindu-i în acelaşi timp, şi gîlgîi:

– Darrr euuu, pe de altă parrrte, vrrreau să-ţi muşc gîtulll.

Ceea ce şi făcu.

O atacă în glumă, prinzînd între dinţi peticul de piele moale de sub ureche. Cyn scoase un chiţăit de spaimă şi se arcui pe spate încercînd să scape din muşcătura lui. Rîdeau amîndoi.

Rîsul încetă brusc, în momentul în care limba lui i-a atins pielea. Un accident, fără îndoială, şi totuşi contactul a avut un efect electrizant.

Rămaseră ca împietriţi, brusc, devenind conştienţi de trupurile lor. El avea un slip, ea bikini, dar goliciunea lor începu în acea clipă să-i ardă. Spre exemplu, sînii care păreau deodată să nu-i mai încapă în sutien. Şi pîntecul lui musculos, păros, apăsînd pe abdomenul ei neted. Şi picioarele lipite atît de perfect unele de altele.

Clipa aceea trecu la fel de repede ca şi gîndurile care au înregistrat-o. Jenaţi, îşi lăsară braţele să cadă şi se depărtară unul de altul. Cyn se aplecă să-şi ia prosopul şi aproape că îşi pierdu echilibrul, atît de ameţită era din pricina senzaţiilor pe care le trăia.

– S-a făcut cald, zise cînd se ridică şi îşi făcu

vînt cu un colţ al prosopului.

– Foarte, îngăimă Worth cu un cîrîit în loc de voce.

– Vii?

– Hm?

– Înăuntru.

– Înăuntru? înghiţi el cu greu.

Ea arătă spre uşa glisantă.

– Ah, înăuntru, bineînţeles, şi fu cuprins de o tuse care avea o rezonanţă oarecum nefirească. Dar du-te tu înainte. Acum e rîndul tău să intri prima în baie.

– Nu ţine mult. Nu trebuie, să ştii, decît să mă spăl pe dinţi şi... d-astea.

Simţindu-se ridicolă, şi nici măcar neştiind de ce, Cyn traversă în fugă încăperea şi se repezi în baie. Primul lucru pe care-l făcu după ce încuie uşa în urma ei a fost acela de a-şi examina gîtul în oglinda de deasupra chiuvetei. Evident că era un semn roşu, abia vizibil, chiar sub ureche. Abdomenul ei se umflă şi se dezumflă precum o pînză de corabie care a prins bătaia vîntului.

– Te porţi ca o imbecilă, se înfurie ea pe sine însăşi în timp ce întindea pe peria de dinţi o bomboană de gel de păr. Noroc că şi-a dat totuşi seama de greşeală la timp.

Îşi pedepsi dinţii cu un frecat mai energic decît ar fi fost necesar, în tot acest timp blestemîndu-l în gînd pe Josh Masters care o făcuse să-şi ia în seamă propria sexualitate, o dimensiune ce zăcuse bine merçi în adormire de la moartea

soţului ei şi pînă în urmă cu nouăzeci de secunde.

Bîzîitul uscătorului de păr acoperi mîrîiturile cu care se mustră singură pentru că reacţionase prosteşte la un sărut mic pe gît... la un sărut cald, umed, minunat, mic, dar care a zguduit întreaga lume, un sărut pe gît.

– Dar, pentru Dumnezeu, acela a fost Worth! aproape că strigă la chipul ei din oglindă.

Şi chipul îi întoarse privirea: avea şi acela păr blond-castaniu, pînă la umeri, fără bucle, în schimb căzînd frumos în tăietura paj; aceeaşi linie triunghiulară, acum uşor congestionată; şi tot ochii ei mari şi verzi.

Dacă ochii aceia la care se uita ea acum ar fi fost ai lui Brandon, repede i-ar fi dus băiatului mîna la frunte, să vadă dacă nu cumva avea temperatură. Căci verdele lor avea acel luciu sticlos care semnala o ardoare interioară.

Enervată pe sine însăşi, îşi trase cămaşa de noapte peste cap şi părăsi baia înainte ca mintea ei să mai aibă timp să imagineze cine ştie ce fantasmagorii.

Cînd Cyn reveni în cameră, ochii lui Worth se îndreptară glonţ spre gîtul ei, numai că ea îşi ridicase gulerul de la cămaşă şi locul acela era acoperit.

Cît a stat ea în baie, el desfăcuse patul şi acum stătea întins pe spate, cu mîinile împletite sub ceafă. Îşi schimbase slipul ud cu un şort de jogging.

– Rîndul meu?

Ea dădu din cap. Worth se ridică şi intră în baie. Cyn se urcă în pat şi aranjă cu grijă cearceaful astfel ca să o acopere pînă sub bărbie, deşi cămaşa era mai mult decît de ajuns. Ca să nu stea degeaba, începu să răsfoiască broşurile cu reclame pentru divertisment puse anume pe noptieră.

– Ceva interesant? întrebă Worth cînd ieşi din baie cîteva minute mai tîrziu.

Se urcă în pat şi abia atunci îşi dădu Cyn seama cît de mult simţise lipsa mirosului pe care-l răspîndea pielea udă a bărbatului.

– Paraşutism.

– Mă tem de înălţimi.

Puse pliantul deoparte şi luă altul.

– O croazieră în jurul golfului cu oprire pe o insulă pentru picnicul de prînz.

– Prea turistic.

– Călărie.

– Treci peste..., apoi însă plescăi dezamăgit: ascultă, posibilităţi de distracţii sînt în toate părţile. Vrei să faci totul sau nimic? Pentru că, dacă vrei, sînt la dispoziţia ta.

Nici nu apucă să spună tot şi Cyn deja scutura din cap.

– Cel mai bine e să nu fac nimic. Fără program stabilit dinainte. Nu vreau să măsor timpul. Vreau să zac în soare. Asta e.

– Perfect. Şi eu.

Stinse lampa. Patul se mişcă puţin cînd se întinse. Îşi bombardă perna ca să o aranjeze.

– Poate o croazieră cu cocktail în jurul golfului, la apus, sugeră după ce-şi găsi locul.

– Sună bine.

– Am putea să încercăm un club de noapte.

– Asta chiar ar putea fi distractiv.

– Ceva dans?

– Dans... tărăgănă ea visătoare. N-am mai dansat de ani de zile.

– Dacă vrei, mergem.

– Cum vrei tu.

Worth tăcu un timp.

– Cyn?

– Hmm?

– De cînd sîntem aşa de politicoşi unul cu altul?

Stînjenită, îşi schimbă poziţia.

– Dar sîntem politicoşi?

– Da. De cînd te-am sărutat pe gît vorbim unul cu altul ca doi străini. Se răsuci cu faţa spre ea: a fost un accident, Cyn. O mişcare reflexă a gurii. Crede-mă.

– Ştiu, prostuţule.

– Uneori, instinctele primare preiau conducerea. Ce vreau să spun, eşti într-o anumită situaţie, de exemplu ţii o femeie în braţe, şi imboldurile astea îţi dau ghes aşa, din senin, şi, înainte să-ţi dai seama, te trezeşti că faci ceva ce nici ţie nu-ţi vine să crezi că ai făcut.

– Să ştii că nu m-am mai gîndit la treaba aia, Worth.

– Nu?

– Nu, minţi ea.

– Oh. Păi... Bine, atunci.

Nu prea suna el convins, nici măcar plăcut impresionat, cu toate acestea, se răsturnă la loc pe spate. Lui Cyn îi scăpă un oftat surd care îi mai uşură pieptul de apăsarea dinainte.

– Cyn?

– Hmmm?

– Ţi-e somn? Numai să-mi spui şi tac.

– Nu. E-n regulă.

– Păi, mă întrebam, ştii, dacă nu ţi-e dor...

– De ce anume?

– Să dormi cu cineva?

Probabil că i-a simţit neliniştea bruscă, pentru că se grăbi să adauge:

– Vreau să spun, adică nu ţi-e dor să fie cineva cu tine cînd te culci seara şi să ştii că va fi acolo şi cînd te trezeşti dimineaţa? Nu ţi-e dor să-l cunoşti pe acel cineva de lîngă tine, să ştii ce-i place să mănînce la micul dejun?

De data asta se întoarse ea cu faţa spre el.

– Oare să ghicesc o undă de regret că n-ai şi tu o viaţă aşezată?

– Nu. Drace, nu! şi, după o tăcere de cîteva secunde, recunoscu timid: eu ştiu, poate. Probabil că îmbătrînesc. Sau sînt obosit să mă mai joc. Nu ştiu. Mă tot gîndesc de la o vreme încoace că mi-ar plăcea să împart cu cineva felul acela special de relaţie care a existat între tine şi Tim.

– Aşa e, Worth, e minunat să fii sigur de

iubirea cuiva.

– Mda, cred că monogamia îşi are şi ea avantajele ei. Mai ales cînd mai faci şi un copil cu omul acela.

Iar se întoarse pe o parte, încît acum erau faţă în faţă.

– Cum e cînd ai un copil?

– Oh, este ca o explozie.

Zîmbi la răspunsul ei sarcastic.

– Nu la naşterea propriu-zisă mă refer. Dumnezeule, ce dureri trebuie să fie! De fapt, nici măcar nu mi le pot închipui, spuse scuturat de un fior. Da' cum e cînd porţi în tine o altă viaţă?

– Tu ar trebui să ştii. De cîte ori ne vedeam, te ţineai scai de mine implorîndu-mă să te las să pui mîna să-l simţi cum dă din picioruşe.

– Mă rog, am fost singurul copil la părinţi. N-am avut plăcerea să aştept naşterea unui frăţior.

Cyn izbucni în rîs.

– Îţi aduci aminte cînd ne-am dus la cinema şi Brandon a-nceput să se agite? Cît a durat filmul a jucat tontoroiul pe coastele mele, iar tu ai stat tot timpul cu mîna pe burta mea.

– N-aveam încredere în Tim că ştie să numere corect.

– Aşa e! Aţi pariat pe cîte lovituri o să-mi dea copilul pînă la sfîrşitul filmului.

– Am cîştigat zece dolari.

– Ce nebuni, pufni ea rîzînd uşor. Eu stăteam cu gleznele umflate şi cu un pîntec uriaş şi voi doi

puneaţi pariuri pe socoteala mea. Nu miroase a bine!

– Drept. În procesul de reproducere, cred că bărbaţii au tras un loz mai bun.

– În orice caz aţi cîştigat ce era mai uşor.

– Ciudat, observă el, întorcîndu-se la loc pe spate, şi eu care eram sigur că ne-a rămas ce era mai greu.

Capitolul 5

– Eşti sigur că e bună? întrebă neliniştită Cyn cînd Worth o ajută să coboare din Jeepul vopsit în alb şi roşu pe care îl închiriaseră de la hotel.

– Vrei să te linişteşti? Rochia e dinamită curată.

– Doamnelor văduve nu le pasă de „dinamite". Lasă dinamita pentru dragele sprinţare de pe plajă, ale căror pîntece n-au suferit de pe urma sarcinilor.

– Ascultă – şi o apucă de umeri – ţi-am văzut

azi pîntecul şi pot să-l pun alături de al oricăreia de pe plajă. Cît despre rochie, pe manechin arăta nemaipomenit, şi poţi să negi asta pînă te-or auzi sfinţii, dar ţi-a picat cu tronc din clipa în care ai văzut-o, iar pe tine stă absolut fantastic, aşa că nu te mai frămînta atîta şi bucură-te că o ai. Sfîrşitul predicii. Unde mai pui – că-mi veni în minte – că dacă ai fi îmbrăcată ca o maică precistă şi-am veni să dansăm la clubul ăsta de noapte atît de select, s-ar duce pe apa sîmbetei reputaţia mea de bărbat afemeiat.

– Tot aşa de capricios eşti cu toate tipele tale?

– Nu. Numai cu cele care-mi fac zile fripte. Şi doar de cînd a început să-i lase gura apă după văduva celui mai bun prieten al său.

– Ai puţină răbdare, Worth. Nu-s obişnuită să port rochii de altă culoare decît negre.

Worth o cuprinse uşor de mijloc şi o conduse spre intrarea luminată de neon a uneia dintre cele mai cunoscute discoteci din Acapulco.

– Îţi scoate foarte frumos în evidenţă bronzul.

– Mă cam ustură pielea. Cred că ai omis cîteva locuri pe ici, pe colo, cînd m-ai uns cu cremă.

El unul nu se îndoia defel de asta. Toată ziua se purtase fără pic de minte. Dimineaţa începuse cum nu se putea mai inocentă. Discuţia ce urmase acelui sărut din noaptea precedentă eliberase într-o oarecare măsură tensiunea dintre ei şi-i adusese înapoi la starea normală, încît nu se mai simţiseră jenaţi de faptul că împărţeau acelaşi pat.

Dormiseră pînă tîrziu, iar la dejun mîncaseră brînză olandeză, fructe proaspete, şi băuseră suc şi cafea pe terasă. Cyn se simţea foarte relaxată, astfel că şi-a ridicat picioarele pe unul din scaunele libere, un gest foarte firesc. Numai că lui i-a venit greu să-şi ferească prea multă vreme privirile de la picioarele ei lungi, cu pielea atît de fină. Şi de cînd oare o cămaşă de noapte din bumbac, şi lălîie pe deasupra, a putut să devină cea mai sexy costumaţie pentru dormit în pat? Poate că asta se întîmpla numai atunci cînd pe umeri se răsfirau zburlite şuviţele aurii-arămii ale părului.

– Lasă-mă să plătesc jumătate din consumaţie, îl rugă Cyn după ce un chelner îi conduse la o masă liberă.

– Eşti invitata mea, spuse el scurt, ţinîndu-i scaunul pînă cînd se aşeză; se aşeză şi el şi-şi izbi genunchiul de piciorul mesei. Am mîncat pizze mai mari decît masa asta, mîrîi.

Chelnerul le luă comanda la băuturi şi se îndepărtă; Cyn se aplecă peste masă şi-i făcu semn lui Worth să se apropie ca să se poată auzi în hărmălaia muzicală.

– Eşti prost dispus? Nu trebuie să te simţi obligat să mă distrezi cu orice preţ. Putem pleca. Aş fi foarte mulţumită să stau pe terasă şi să mă uit la lilieci.

Feţele lor erau suficient de apropiate încît să-i poată număra genele fir cu fir. Ochii lui coborîră de la buzele zîmbind ademenitor spre gîtul căruia

soarele tropical îi împrumutase ceva din lucirea lui galben-arămie, şi apoi mai jos, în adîncitura unde se întîlneau oasele claviculelor. Vinovat, fură o ocheadă spre curbura blîndă a sînilor.

– Mă simt fantastic, zise.

Îşi încleştă fălcile, depărtînd buzele într-o încercare neizbutită de zîmbet. Se vedea cu ochiul liber că nu reuşise să o păcălească, dar Cyn nu apucă să spună nimic pentru că tocmai atunci veni chelnerul cu băuturile comandate.

În timp ce amesteca punciul de fructe şi rom cu paiul lung de plastic, Worth depănă în minte ziua pe care o petrecuseră împreună. După micul dejun îşi încărcaseră bagajele în Jeepul închiriat şi se îndreptaseră spre plaja rezervată oaspeţilor.

Fără sfiiciune afectată, Cyn îşi dezbrăcase rochia de plajă şi alergase pe ţărm. Se luase după ea, spunîndu-şi tot timpul că femeia asta cu coapse lungi şi fese aţîţătoare era prietena lui, pe care o cunoştea de atîta amar de vreme.

Worth îl cam luase peste picior pe colegul său de cameră, Tim McCall, cînd îl văzuse îndrăgostit

lulea. Din clipa în care Tim reuşise să găsească în el suficient curaj ca să se ducă la Cyn după ora de psihologie şi să se prezinte, fata aceea devenise unicul său subiect de discuţie. Apoi a cunoscut-o şi el, Worth, a şi înţeles obsesia prietenului său şi l-a lăudat pentru bunul gust în materie de femei.

S-a prezentat cu şase beri şi felicitări cînd s-au logodit, apoi le-a fost cavaler de onoare la nuntă. Cît s-a zvîrcolit ea în chinurile naşterii, el a bătut holul alături de Tim. Odată chiar s-a uitat cum sugea fiul său la sîn. Stătuseră amîndoi, el şi Tim, şi se uitaseră, înăbuşindu-şi cu greu emoţii ce nu aveau nimic de a face cu masculinitatea din ei şi luptîndu-se cu lacrimile care i-ar fi putut trăda.

Dar în dimineaţa acestei zile, cînd Cyn ieşise din valuri şi apa mării i se prelingea printre sîni, iar sfîrcurile împungeau obraznice sutienul costumului, Worth nu mai fusese tulburat de frumuseţea spirituală a sînilor ei dătători de lapte.

În această dimineaţă fusese copleşit de pofte trupeşti. Îl loviseră ca o locomotivă în plină viteză. Îl proiectaseră într-un tunel de fantezii desfrînate, la fel de explicite ca şi revistele porno pe care izbuteau pe vremuri să le strecoare în cămin.

Avea o minte bolnavă, pur şi simplu bolnavă.

Şi mintea asta o luase razna toată ziua, nu-l lăsase o clipă să ignore faptul că văduva decedatului său prieten era o femeie frumoasă,

care trezea dorinţa într-un bărbat. Cînd îl rugase să o ungă pe spate cu ulei protector, inima lui mai să-i spargă pieptul şi parcă tot sîngele i se coborîse în vintre. Pielea ei era incredibil de fină şi de netedă, pulpele suple, iar fesele ei îi atrăgeau privirile ca un magnet.

Clar, era bolnav.

Dacă ar fi ştiut ce gînduri avea propriul său prieten despre propria sa nevastă, Tim ar fi înviat din morţi; mai ales cînd Cyn se învîrtise pe sub nasul lui, cerîndu-i inocentă părerea despre acea rochie scurtă, albă, parcă făcută anume pentru a accentua bronzul. Îşi dorise rochia, deşi se simţise intimidată de croiul ei şocant de sexy. Iar el o încurajase, o îndemnase să o cumpere, tocmai din pricina pielii pe care o lăsa la vedere, şi pentru că materialul acela moale se mula atît de excitant pe sînii ei nestrînşi în sutien.

Bolnav.

Şi acum uite-o, şedea în faţa lui, iar faţa ei era chinuită de nesiguranţă şi asta numai pentru că el se purta ca un imbecil, iar ea nu ştia de ce. Părul prins într-un coc înalt îi tot aluneca din agrafe şi ea se plîngea de şuviţele rebele, fără să ştie cît de minunat îi fluturaseră peste faţă cînd veniseră în Jeepul deschis. Dacă ar fi ştiut cît de al naibii de excitant era parfumul ei, şi cum îl aţîţa zîmbetul ei şi cît de fermecătoare era toată... I-ar fi întors spatele şi ar fi fugit, şi el n-ar fi putut-o condamna pentru asta.

– Vrei să dansezi? o întrebă brusc.

– Dar tu?

– Am impresia că eu am întrebat primul.

Un imbecil grosolan cu o minte bolnavă, asta era.

Întinse mîna peste masa joasă şi o ajută să se ridice. Fără să-i dea drumul, o trase spre ringul de dans năpădit de perechi care se învîrteau.

– Mă tem că-s cam ruginită, se scuză ea zîmbind.

– Nu contează. Oricum nu se uită nimeni.

Nimeni în afară de el. Şi înregistra fiecare mişcare senzuală a trupului ei, o zvîcnire abia simţită a coapsei, o înălţare graţioasă a umărului, o legănare uşoară a sînilor. Mai dansase cu ea şi înainte, de prea multe ori ca să le fi putut ţine socoteala, dar numai atunci cînd schimbau cu Tim partenerele. Pînă acum încă nu-şi dăduse seama ce dansatoare bună era. Nici pomeneală să fie anchilozată în mişcări, ba dimpotrivă, era ca o curgere de apă.

Muzica îi provoca pe toţi să vină în ringul de dans, pînă cînd s-au trezit, ei doi, înghesuiţi din toate părţile de tot mai mulţi dansatori. Coapsa lui se frecă de pelvisul ei; braţul se lipi de sîn. Faţă de toate familiarităţile sexuale pe care şi le îngăduise cu femeile cu care se întîlnea, acestea nu erau decît simple apropieri între două trupuri, lipsite de orice însemnătate. Cu toate acestea, se simţi străbătut din cap pînă-n picioare de fiori de dorinţă, plăcere, durere.

Bon Jovi îşi cîntă ultimele acorduri şi urmă Whitney Houston cu o baladă. Lăsîndu-se pradă impulsului de moment, Worth o strînse în braţe. Ca ieri îi masase spatele la el pe balcon. Acum nu se gîndise să-l atingă, îşi ţinuse mîinile mai mult de formă în jurul taliei ei, pînă cînd a surprins privirile pofticioase ale altui bărbat de pe ring măsurînd-o lipicios din cap pînă-n picioare; abia atunci îşi plasă posesiv una din mîini pe goliciunea dintre omoplaţi.

Cyn îl ţinea uşor pe după gît. Worth încercă să nu se gîndească la sînii ei care se apăsau, catifelaţi, palizi, plini, între piepturile lor, dar chiar şi numai faptul că-şi impunea să nu se gîndească îl făcu să geamă, abia auzit.

Ea îşi dădu capul pe spate şi-l cercetă îngrijorată.

– Ţi-e rău?

Foarte.

– Nu, de ce?

– Nu te porţi aşa cum se poartă cineva care se simte bine. Ladonia mi-a dat nişte pastile, dacă ţi s-a pornit burta.

– N-am nimic la stomac.

Dar mai jos ceva, cam la o lungime de palmă, da, acolo era pricina suferinţei sale.

– Mă distrez de minune, completă el.

– Sigur?

– Sigur că sînt sigur.

Îi zîmbi şi o strînse mai tare – doar ca să se asigure că putea face acest gest fără să

reacţioneze ca un şcolar excitat. Prost gîndit, pentru că trupurile lor se potriveau unul lipit de celălalt, prea bine, minunat, periculos de bine. Cyn simţi şi ea. Se retrase şi deveni rigidă.

– Ce s-a întîmplat?

Vocea lui nu suna firesc nici măcar pentru urechile lui. Poate doar pentru că obrazul aproape că i se lipise de al ei. Acum putea vedea locul unde o sărutase cu o seară înainte. Îi simţea răsuflarea. Îi simţea sînii. Buzele ei, înrourate şi desfătătoare.

– Cred... cred că am stat prea mult la soare, se feri Cyn. Sau poate mi s-a urcat la cap băutura. Mă simt ameţită.

– Poate-i mai bine să ne aşezăm.

– Da, poate.

Dar n-au părăsit imediat ringul, s-au mai mişcat un timp, abia tîrşindu-şi picioarele, pînă cînd, împotriva oricărei dorinţe, Worth o îndepărtă de la sine şi o conduse înapoi la masă.

– Vrei nişte apă? întrebă după ce Cyn se aşeză pe scaun şi începu să-şi facă vînt cu un şervet.

– Mi-ar prinde bine, te rog, dar nu minerală.

– Mă întorc imediat.

– Chelner... dar gestul ei fusese prea nesigur ca să fie luat în seamă.

– Durează prea mult. Stai liniştită.

Se aruncă în mulţimea care se mişca în aceeaşi direcţie, a barului, simţindu-se deodată bucuros că avea o scuză să rămînă singur cîteva

clipe. Poate că aşa, niţeluş mai la distanţă de ea, se va dumiri asupra acestei probleme. Adică ce dracu' se întîmpla aici?

– O sticlă de apă, te rog, îi strigă unui barman hărţuit.

– *Saluti.*

Worth întoarse capul. Cocoţate la bar, le zări pe cele două tinere care-l ochiseră în avion. Erau gătite pentru seară, în tricouri argintii, strîmte şi fără bretele. Cerceii erau mai lungi decît mini-urile.

– Salut.

– Îţi aminteşti de noi?

– Cum să nu, făcu el mojic. Cînd o muiere îşi vîră ţîţa la subsuoara mea, aş putea-o uita vreodată?

Chicotiră de parcă ar fi spus un banc bun.

– Te-am văzut azi pe plajă.

– Oh, zău? şi îl căută din ochi pe barmanul căruia îi făcuse comanda; se dusese tocmai în capătul celălalt să pregătească nişte băuturi.

– Trebuie să te exersezi puţin cu greutăţile, îşi dădu cu părerea una dintre ele, atingîndu-l uşor cu cotul. Ai un trup pe cinste. Aşa... tare.

– Mulţumesc. Hei, barman, unde mi-e apa?

– Unde ţi-e nevasta?

– Ce? Aaa, nu-i nevasta mea.

Una dintre ele îi aruncă celeilalte o privire complice.

– Serios?

– Sîntem, ăăă, prieteni.

– Unde-i?

– E la o masă în partea cealaltă. Nu prea se simte bine.

Fluturînd o hîrtie de cinci dolari reuşi să agaţe un alt barman pus pe alergătură:

– O sticlă de apă, te rog.

– Ghici unde mergem de aici?

– Unde? se interesă politicos, distrat, mai degrabă preocupat să facă odată rost de apa aia decît să le asculte planurile de noapte.

– Mergem în turul ăla care te duce pe la toate cluburile de noapte, ştii, alea de *adulţi.*

Sprîncenele i se arcuiră pînă-n mijlocul frunţii.

– Nu zău? Păi atunci, distracţie plăcută.

– Dacă amica ta nu se simte bine, ce-ar fi să vii cu noi? întrebă una hodoronc-tronc.

– Am făcut turul ăsta.

– E chiar aşa de fără perdea cum zic ăştia că este? Apoi şoptit: e adevărat că o fac pe scenă?

– O să vă distraţi de minune.

Erau prea înfierbîntate de ceea ce sperau să vadă, ca să sesizese nota batjocoritoare din vocea lui.

– Hai cu noi, te rugăm.

– Mulţumesc, dar, cum am zis, am mai văzut reprezentaţii, pe podea.

Şi cu asta luă sticla şi paharul de la barman, care păstră hîrtia de cinci dolari fără să se grăbească să dea rest.

– Dar ar fi mult mai distractiv dacă am fi toţi trei, se miorlăi una dintre ele prinzîndu-l de braţ, cînd el dădu să plece.

– Nu mă îndoiesc, se strîmbă el, dar pe mine să nu contaţi, distracţie plăcută.

Pe feţele lor se aşternu dezamăgirea atunci cînd el îşi eliberă braţul şi se avîntă printre oamenii care se înghesuiseră pe patru rînduri în jurul barului. Clătinînd din cap înciudat, reuşi să se strecoare înapoi pînă la masa unde-l aştepta Cyn.

Numai că, atunci cînd, în sfîrşit, ajunse, Cyn nu mai era acolo. Masa fusese ocupată de o altă pereche care-şi trimitea priviri unsuroase pe deasupra celor două halbe de bere mexicană.

Worth se uită în jur atent, se convinse că aceasta era masa, drept care îi întrebă pe cei doi:

– Unde-i doamna care şedea aici?

Se uitară în sus spre el cu priviri morocănoase pentru că fuseseră deranjaţi.

– Şterge-o, făcu bărbatul.

– Trebuie s-o fi văzut. Acum cîteva minute a fost aici. Cu rochie albă. Părul ca mierea.

– Masa era goală cînd ne-am aşezat noi, explică femeia.

– Dar...

– Ascultă amice, dacă ţi-ai greşit adresa, ghinionul tău, mîrîi omul. Vrei să-l chem pe şef?

Worth puse pe masă sticla şi paharul şi interveni foarte răspicat şi spuse exact unde anume să se bage.

Se reîntoarse la ring, îl scrută în toate părţile, dar nici urmă de Cyn printre dansatori; nu-i

rămînea decît să iasă cît mai repede din club.

Deoarece înainta împotriva curentului, avu senzaţia că au trecut ani pînă reuşi să străbată mulţimea. Era ameţit de tot cînd, în sfîrşit, s-a văzut la ieşire.

Nemaipierzînd nici o clipă, se repezi la parcare, acolo unde îşi lăsase Jeppul. Dar în dreptul cozii la taxiuri se opri brusc.

– Cyn!

Ea se întoarse, vădit surprinsă că-l vedea.

– Bună.

– „Bună"? Atîta catadicseşti să-mi spui?

Vocea sa mînioasă îi făcu pe toţi care aşteptau la coadă să se uite la ei. Worth o luă de braţ şi o trase afară din rînd.

– De ce dracu' ai şters-o aşa? Un' te duci?

– Înapoi în cameră.

– Fără să-mi spui?

– Erai ocupat.

– Ocupat să-ţi aduc apă.

– Te-am văzut vorbind cu fetele alea.

– Le-am întîlnit întîmplător.

– Eu am crezut...

– Că le-am agăţat?

– Păi n-ar fi prima oară că agăţi femei în baruri, sau mă înşel?

– Două deodată niciodată!

– Ascultă, amice, dacă ai de gînd să te ciorovăieşti cu nevastă-ta, afară, căraţi-vă în altă parte. Nu vrem să auzim.

Se ciuliseră ceva urechi la ei. Worth îşi arătă

dinţii la omul care îndrăznise să-i bage pumnu-n gură şi mormăind o înjurătură, o trase pe Cyn spre Jeep.

– La dracu', Cyn, să nu mă mai sperii în halul ăsta niciodată.

O ajută să se suie în maşină.

– Poate nu ştiai, Worth, se supără ea, sînt femeie în toată firea şi pot să iau şi singură un taxi.

– Doamne, inocentă mai eşti, se înduioşă el în timp ce învîrtea cheia în contact. Nu i-ai văzut pe ăia care te dezbrăcau din priviri?

– Mă dezbrăcau din...

– Da! O femeie frumoasă şi singură este o pradă uşoară pentru rechinii de prin locurile astea. Şi cînd te vede cineva cum te mişti pe ring, de piatră să fie să nu i se trezească. Poate că nu ţi-ai dat seama cîţi bărbaţi ai stîrnit.

Se holbă la el cu gura deschisă, enervată că vorbele îi aminteau de Josh şi de replica lui finală, cînd a zis că dacă nu era de vînzare de ce mai făcea reclamă...

– Da' n-am făcut nimic intenţionat...

– Tocmai de aceea trebuie să fiu cu ochii pe tine. Să nu mai speli putina fără să-mi spui unde te duci, o mustră el. Zău că m-ai băgat în boală.

Traficul de pe şoseaua principală din Acapulco era mai încet ca un melc. Nimeriseră în el şi nu aveau cum ieşi. Cît au aşteptat la un stop lung, din senin s-au trezit înconjuraţi de nişte băieţandri care se apucară să le şteargă maşina

şi parbrizul.

– N-am vrut să te neliniştesc. Am crezut că îţi fac o favoare dispărînd aşa, pur şi simplu.

– O favoare? *Gracias, gracias,* le mulţumi el mormăit băieţandrilor şi le puse în palmă fiecăruia cîte un ban. Şi-acum, valea!

Băgă în viteză, dar n-au putut înainta decît cîţiva metri. Un camion plin cu mărfuri avea pană chiar în mijlocul intersecţiei, încît circulaţia era blocată în toate cele patru direcţii.

– Ţi-am spus înainte de a pleca din Dallas că nu vreau să-ţi stînjenesc cu nimic stilul de viaţă, spuse Cyn, cînd Worth apăsă iar pe pedală. Ţi-ai petrecut toată ziua ca să mă distrezi pe mine. Întîi pe plajă, după aia la cumpărături şi la săritorii cu paraşuta, după-amiază.

– Dar şi eu am vrut să fac toate aceste lucruri.

– Şi am socotit că ar fi cazul să mă evaporez şi să te las să-ţi petreci seara după pofta... mă rog, să faci ce-ţi trece prin cap să faci cu femeile alea două.

Worth îi aruncă o privire ucigătoare şi se răsti la un vînzător ambulant care, profitînd de busculadă, se strecurase cu triciclul său printre maşini în încercarea de a-şi vinde produsele şi acum vroia să-l convingă pe el să cumpere o pătură.

– N-am ştiut că ai o părere atît de proastă despre mine. Am făcut nebunii la viaţa mea, Cyn, dar cea mai apropiată experienţă de *ménage à trois* pe care am avut-o vreodată a fost atunci, cu

tine şi cu Tim.

La dracu'! Ar fi vrut să nu se gîndească la Tim. Şi aşa îl rodea un sentiment de vinovăţie pentru gîndurile pe care le avusese toată ziua. Cînd n-o găsise pe Cyn, prima reacţie nu a fost de îngrijorare pentru ce i s-ar fi putut întîmpla ei, ci de gelozie. Gîndul că poate alt bărbat dansa cu ea, îi atingea pielea, se lăsa îmbătat de parfumul ei, îl făcuse să vadă roşu. Dar ce drept avea el să fie gelos? Îngrijorat, da. Dar gelos, în nici un caz.

Camionul fu în sfîrşit scos din intersecţie şi traficul începea să revină la normal, Cyn puse mîna pe piciorul lui. Lui Worth aproape îi scăpă un geamăt.

– Crede-mă că am avut intenţii bune, Worth, se scuză ea blajin. Am avut impresia că nu te simţi bine în această seară pentru că te-am tîrît după mine toată ziua. Şi m-am gîndit atunci să dispar civilizat şi să-ţi dau şansa să... să...

– Să mă regulez?

Ochii ei se întîlniră cu ai lui pentru o fracţiune de secundă. Făcu un gest uşor de ridicare a umerilor şi îşi retrase repede mîna.

– Ascultă, Cyn, dacă vreau să mă regulez, am să te anunţ întîi pe tine, e-n regulă? Aşa că, pînă nu mă auzi pe mine spunînd ceva despre asta, te rog să consideri că sînt mulţumit.

– Perfect.

Părăsiră oraşul şi urmară în tăcere drumul de coastă. Era pentru prima oară că aveau o ceartă

atît de serioasă. Şi la fel de neplăcută era tăcerea care o urmase, dar Worth, care avea dispoziţie belicoasă, o lăsă pe ea să aibă iniţiativa primului cuvînt. Într-un tîrziu, Cyn vorbi:

– Ce le clocea mintea?

– Cui?

– Celor două.

– Un tur prin cluburile deocheate.

Îşi întoarse puţin faţa ca să-i surprindă reacţia şi izbucni în rîs cînd îi văzu expresia şocată şi curioasă în acelaşi timp.

– Vrei să mergem?

Cyn clipi de cîteva ori din ochii ei mari şi rotunzi, apoi se lăsă în faţă, spre bord, şi şopti emoţionată:

– Am putea?

Surprins de-a binelea, Worth hohoti şi mai vîrtos.

– Tu glumeşti? Şi să riscăm furiile Ladoniei?

– Dar nu va trebui să afle.

– Dar dacă totuşi va afla, o să mă jupoaie de viu. Nu vreau să port răspunderea coruperii tale.

– Auzi, da' spune-mi, acolo chiar se...

– Da.

– Chiar o fac? Pe bune?

– Pe bune. Şi asta-i tot ce am de gînd să-ţi spun despre acest subiect.

Ultimul lucru la care dorea să se gîndească era amorul. Şi totuşi gîndurile numai la asta-i fugeau tot timpul cît au jucat o partidă de rummy la lumina lumînărilor pe terasa lor.

Rîdeau şi se tachinau, dar pe el îl chinuia gîndul că îndrăznea să se întrebe dacă Cyn şi-a pus sutienul atunci cînd s-a schimbat în tricou şi şort. Apoi briza rece care bătea dinspre ocean îi dovedi că nu-şi pusese sutien, şi atunci se simţi şi mai chinuit de faptul că vedea şi se uita la sfîrcurile ei care-i împungeau tricoul.

După ce stinseră luminile, el rămase întins şi nemişcat pe partea lui de pat, întors cu spatele la ea şi blestemîndu-se în sinea lui pentru firea sa desfrînată. Numai un om cu un caracter mizerabil ca al său putea să poftească la soţia celui mai bun prieten, mai ales dacă ea nici nu avea habar de gîndurile ce-i umblau lui prin minte.

Slavă Domnului că nu le ştia. Slavă Domnului că nu-şi dăduse seama de dorinţa lui nebună de a-i mîngîia cu vîrfurile degetelor sfîrcurile bobotite, deşi mai bine şi-ar fi tăiat mîna decît să o jignească astfel.

Slavă Domnului că nu citea pe faţa lui că, de cîte ori ochii îi cădeau pe acea pată roz-palidă din spatele urechii, îşi amintea cu o intensitate chinuitoare de gustul pielii ei. Chiar dacă sărutul nu durase nici cît o clipire din ochi, acea savoare a trupului ei i-a rămas imprimată în memorie. Oricît ar fi minimalizat el semnificaţia acelui sărut din noaptea trecută, simţea nevoia să repete experienţa.

Imaginaţia sa nu se lăsa inhibată. Şi nici reacţiile trupului. În cele din urmă, se simţi atît de tulburat încît părăsi patul, se strecură prin uşa

spre terasă, rămasă întredeschisă, şi se cufundă în apa răcoroasă a piscinei.

Capitolul 6

Plescăiala apei o trezi. Se ridică şi ea din pat şi ieşi pe terasă.

– Worth?

Era la capătul celălalt al piscinei.

– Te-am trezit? Îmi pare rău.

– Ce faci? dar imediat îşi dădu seama că întrebarea era caraghioasă, aşa că o reformulă: ce te-a apucat să înoţi la ora asta din noapte?

– N-am putut să dorm.

– S-a întîmplat ceva? şi veni pînă la marginea

bazinului, cuprinzîndu-i muchia cu degetele de la picioare.

Worth se lăsă în apă pînă la bărbie.

– Nimic. Doar că n-am liniște. Du-te înapoi. Vin și eu curînd.

Ezită, aproape că ar fi vrut ca el să o invite și pe ea în apă. Era totuși prea evident că prefera singurătatea, așa că Cyn se îndreptă spre cameră.

– Ne vedem mîine dimineață.

– În regulă. Noapte bună.

Simți sub talpă ceva moale și se aplecă să vadă despre ce era vorba: șortul pe care-l purtase Worth cînd se culcase. Dîndu-și imediat seama ce anume însemna asta, fugi în cameră și închise ușa după ea.

A doua zi dimineața, nu-și putea lua gîndul de la baia lui nocturnă, în pielea goală. De vină nu era memoria ei încăpățînată. Soarta îi jucase o festă, pur și simplu.

În timp ce-și beau cafeaua pe terasă, asistară fără să vrea la o scenă de pe o altă terasă, aflată mai jos pe panta muntelui – o pereche se zbenguia în pielea goală într-o piscină asemănătoare cu a lor.

Bineînţeles că amîndoi se prefăcură că nu observă, dar privirile le erau atrase ca de un magnet într-acolo. Prefăcătoria dura deja de prea multă vreme ca să mai poată trece peste întîmplare cu o glumă bună şi un rîs sănătos. Astfel că nu le rămăsese altceva de făcut decît să se uite în continuare.

Joaca drăgăstoasă a celor doi se sfîrşi cu un sărut îndelung. Apoi se înfăşurară în prosopul şi în propriile lor braţe şi dispărură în cameră.

Worth se ridică brusc de pe scaun, împingîndu-l cu zgomot pe ciment.

– Stai şi bea liniştită.

Îşi aruncă pe masă şervetul şi părăsi precipitat terasa. Cyn îl urmă după cîteva minute. Văzu că pusese deja deoparte cearceafurile, prosoapele şi uleiul de plajă.

Tot drumul pînă la plajă, Cyn furişă priviri spre Worth; era tot mai fascinată de mişcările picioarelor sale musculoase atunci cînd apăsau pe frînă, ambreiaj sau accelerator. Oare părul ce-i acoperea picioarele a fost întotdeauna auriu sau îl decolorase soarele cu o zi înainte, dîndu-i în acelaşi timp pielii o nuanţă de bronz-auriu?

Încercă să-şi concentreze atenţia pe tot acel incredibil de frumos peisaj, dar ochii şi gîndurile ei parcă îşi aveau propria lor voinţă şi se lăsau atrase de frumuseţea şi farmecul trupului lui Worth.

Lăsară Jeepul la parcare. Coborîră la plajă împreună.

– Ce zici de locul ăsta? o întrebă el.

Cyn cercetă unghiul din care cădea soarele, distanţa pînă la nisip care-i despărţea de ceilalţi turişti şi în cele din urmă aprobă:

– E perfect.

Worth întinse prosoapele de plajă. Ea se culcă pe acela care-i aparţinea.

– Vrei să te ung pe spate?

– Nu, mulţumesc, îl refuză ea. Azi o să stau cu burta în sus.

Ochii lui o măsurară de la gît pînă la genunchi. Simţindu-se privită, Cyn avu o zbatere de aripi în stomac.

– Ai... ăăă... ţi-a plăcut baia de azi-noapte?

– Mhh. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Fusese deranjată, e adevărat, dar nu aşa cum îşi imagina el. Cînd se întinse şi el pe spate, abdomenul lui se scobi dinspre coaste pînă spre şolduri. Fîşia de păr care cobora dinspre piept se subţia tot mai mult, pînă se ascundea sub elasticul slipului şi Cyn îşi întoarse privirile de la el.

– Nu m-ai deranjat. Nici nu ştiu cînd te-ai întors.

Ce minciună. Rămăsese trează multă vreme după ce el se băgase sub pătură. Ştiind că şi el zăcea fără să doarmă, nu îndrăznise să-şi mişte nici măcar pleoapele, încît stătuse multă vreme încordată şi neclintită.

– M-a relaxat înotul. Am adormit aproape instantaneu, îşi îngădui şi el o minciună la adăpostul ochelarilor de soare.

Cyn recunoscu în sinea ei că era deranjată nu numai de această politeţe nefirească între ei doi, dar şi de faptul că erau nesinceri unul cu celălalt. Oare cînd începuse prietenia lor să decadă pînă la acea relaţie de afectare jenantă, ca între doi străini?

Ştia cu precizie cînd. Relaţia dintre ei s-a schimbat atunci cînd ea a început să observe cum îi tresăltau muşchii spatelui de cîte ori îşi scotea sau îşi punea o cămaşă, sau cît de lungi îi erau firele de păr de pe piept, sau felul în care străluceau ochii lui cînd zîmbea, şi mai ales cînd a simţit prima oară săgeţile geloziei observînd cum îl priveau alte femei.

De aceea fugise din club cu o noapte înainte. Bun, nu dorise să devină o piedică dacă el ar fi dorit să se distreze, dar avusese şi pornirea întîi să-l pălmuiască pe el şi apoi să se repeadă la jugularele celor două fiţe.

Dar de unde se trăgea gelozia asta de pisică?

Fără îndoială că Worth băgase de seamă că privirile ei zăboveau neîngăduit de mult asupra fiinţei lui. Era absolut sigur că-i simţise zăpăceala cînd o strînsese în braţe în timpul dansului. Faţa lui nu arătase oare încordată şi încruntată cînd o condusese înapoi la masă?

Dacă nu o plesnise pînă acum, era din pricină că era el prea loial şi cavaler, deşi probabil că asta se simţea înclinat să facă. O văduvă care tînjeşte după atenţiile unui bărbat este o realitate patetică la care nu se poate riposta cu cruzime,

astfel că Worth optase pentru toleranţa plină de bunătate. Se făcea de rîs, Cyn ştia asta. El era dezgustat de comportamentul ei, dar avea o inimă mult prea generoasă, încît prefera să nu întreprindă nimic în acest sens.

Mai bine murea, decît să devină obiectul milei lui. Şi, totuşi, nu se simţea în stare nici să se stăpînească, nici să pună capăt acestei evoluţii penibile a situaţiei dintre ei. Şi dacă nu murea răpusă de gelozie, nu se îndoia că sentimentul vinovăţiei avea să o distrugă. Tot timpul îi venea să se întoarcă spre Tim şi să-i spună: „Iartă-mă, dar dintr-odată nu mai pot să-mi iau ochii de la Worth". Ce stupid suna. Era contrariată pînă şi de faptul că trebuia să recunoască aşa ceva.

În ciuda celor mai bune intenţii ale sale, ochii i se îndreptau din proprie voinţă spre silueta lui întinsă pe cearceaf. Răzvrătiţi, coborau de fiecare dată spre furca picioarelor şi spre dîmbul impresionant aflat în acel loc. Cyn simţea cum ia foc pe dinăuntru. Înăbuşindu-şi un geamăt, sări în picioare.

Worth îşi scoase ochelarii şi o cercetă întrebător.

– Mă gîndesc să mă duc pînă la bazar, şi arătă spre grupul de căsuţe acoperite cu stuf, construite pe plajă la vreo jumătate de milă distanţă de locul unde se aflau ei. Trebuie să cumpăr cîte un suvenir pentru Brandon şi Ladonia.

Dădu să se ridice şi el, dar Cyn îl opri:

– Nu trebuie să vii. Pari atît de relaxat acum.

– Ai să te descurci?

– Bineînţeles. Ai să mă poţi vedea aproape tot timpul. Nu stau mult.

Îşi trase pe ea rochia de plajă, îşi luă geanta şi porni. Refuză graţios ofertele de marijuana, sacoşe de pai, vase din ceramică şi sandale de piele pe care i le vîrau sub nas negustorii ce mişunau peste tot pe plajă. Coborî pînă la linia apei.

În bazar, acoperişurile de stuf dăruiau o umbră binevenită. Prăvăliile erau mai aglomerate decît cele din zona comercială a oraşului, unde tîrguiseră cu o zi înainte, dar era mai distractiv pentru că aici tîrguiala pentru preţ era totul. Nu i-a fost greu să piardă o oră, pînă s-a hotărît în sfîrşit să plece.

Soarele era fierbinte, vîntul Pacificului puternic. Era normal să i se facă sete. Înainte să ajungă la Worth, se opri la o tonetă şi comandă pentru amîndoi o băutură rece ca gheaţa, pe care urma să o aducă un chelner pe plajă.

A ajuns extenuată înapoi la cearceaf, din pricină că umblase atîta vreme prin nisip, desculţă, cărînd după ea poşeta şi pachetele. Încît se prăbuşi în genunchi lîngă el, fericită că se vedea „acasă".

– Fiuuu, sufletul mi l-am dat, dar a meritat. I-am cumpărat mamei o brăţară de argint care o să-i placă, sînt sigură. N-am rezistat ispitei şi am cumpărat şi pentru mine una. Lui Brandon i-am

luat un bici de cow-boy. Crezi că o să ajung să-mi regret inițiativa?

Dinspre Worth nici o mișcare. Nici nu zicea nimic.

– Worth?

Abdomenul i se ridica și cobora cu regularitate, semn că adormise. Cyn se așeză pe călcîie și se uită îndelung la el. Vîntul îi agita părul de pe piept și stîrnea șuvițele blonde care îi căzuseră pe frunte. Șiroaie de transpirație se prelinseseră de-a lungul gîtului și se strînseseră în gropița făcută de cele două clavicule în punctul lor de unire. Pe buze plutea iluzia unui surîs. Era suficient să se uite puțin mai jos de abdomen ca să înțeleagă pricina acelui zîmbet.

– Worth?

– Mmmm?

Mormăi și inspiră adînc, ceea ce făcu pieptul să se lățească și mai tare. Încă pe jumătate adormit, Worth își ridică mîna și o puse pe coapsa ei, mîngîind-o de la șold pînă la genunchi.

– Worth? repetă ea agitată. Vocea îi era atît de firavă încît vîntul o spulberă aproape imediat.

Treptat, bărbatul își veni în simțiri.

– Bună, tărăgănă el somnoros.

Dîndu-și seama că propria sa mînă îi mîngîia coapsa, se ridică brusc în capul oaselor retrăgîndu-și mîna ca fript.

– Ăăăă... uuuhh... cred c-am adormit... visam. Te-ai și întors? Cît e ceasul? Își scoase ochelarii,

îşi şterse faţa cu mîna şi, cît mai firesc şi mai întîmplător, îşi puse în poală un colţ al prosopului. Cît a durat?

– Puţin mai mult de o oră.

Peste umărul lui îl văzu pe chelnerul care venea cu băuturile. Se bucură că-l văzu. Îi fusese gura uscată şi înainte, dar acum aproape că se sufoca.

– Ţi-e sete?

– Ce? Oh, da. Grozav. Mulţumesc.

Îi dădu un bacşiş băiatului şi luă o înghiţitură sănătoasă.

– Văd că ai avut succes, şi arătă spre pachete.

Mai înşiră o dată ce cumpărase. Worth zîmbi cînd auzi de bici.

– O să bage spaima-n toţi cu biciul şi pistoalele pe care i le-am luat la plecare.

– La asta nu m-am gîndit, suspină ea.

– Cred că va trebui să fac şi eu o tură pe acolo, da' mai încolo, să iau şi eu cîte ceva pentru el, Ladonia şi doamna Hardiman.

– Merg cu tine. Ştiu acum care-s cele mai bune prăvălii.

– Te pricepi la tocmeală, da? o tachină el.

– Cel mai bine. Sau cel mai rău, depinde de unghiul de vedere.

Îi era teamă să-şi dea jos rochia de plajă, pînă la urmă însă găsi destul curaj în ea să facă acest gest. Dar dezbrăcîndu-se, se simţi expusă şi vulnerabilă, pudică şi ruşinoasă.

Ca să-şi mascheze această modestie ridicolă

şi nejustificată, i se adresă pe un ton mult mai entuziast decît era starea ei în realitate:

– Ascultă, ştii că se pot închiria cai cu ora? Ce-ar fi să facem o tură pe plajă, n-ar fi amuzant? Ce crezi?

– Pare o idee bună. Vedem mai tîrziu.

Dar nici atunci, nici mai tîrziu nu s-au dus călare. Cumpărăturile au fost şi ele date uitării. Soarele, lichidul din băuturi şi starea de spirit deosebită care-i aprinsese pe amîndoi în egală măsură, dar pe care nu şi-o puteau explica, toate acestea la un loc i-au cufundat într-o dulce moleşeală.

Au zăcut întreaga după-amiază întinşi pe prosoapele aliniate unul lîngă celălalt, şi încercînd, dar fără prea mare succes, să evite să se soarbă din priviri.

– Orice vrei tu să facem este minunat.

– Spune tu.

– Mi-e indiferent.

– Trebuie să ai o preferinţă.

Aşa o ţinuseră de cînd plecaseră de pe plajă, încercînd să se hotărască ce să facă în acea seară. Trecuseră în revistă cîteva oferte, dar nu se

opriseră la nici una. Se spălaseră de nisip şi de sarea mării şi acum stăteau pe terasă şi beau cocktailurile pe care le pregătise Worth cu ceea ce găsise în barul din cameră, şi urmăreau cum orizontul Pacificului înghiţea încet discul gigantic al soarelui purpuriu.

El îşi pusese un şort. Cyn rămăsese în halatul de baie. Părul şi-l învelise într-un prosop înfăşurat ca un turban. Picioarele goale ale amîndurora se odihneau pe o masă de cocktail cu ramă de fier.

– Dacă anunţi din timp, să zicem o oră, bucătăria de aici pregăteşte o cină la lumina lumînărilor. Aşa n-o să trebuiască să ne îmbrăcăm...

Sugestia lui Worth se topi sub ochii mari, suspicioşi ai lui Cyn.

– Sau am putea ieşi, rectifică el. Poftim, un ghid al restaurantelor şi prinse a frunzări broşura: ce vrei să mănînci, bucătărie etnică sau continentală? Preparate marine? Zi!

– Ce-i cu restaurantul de aici de la hotel?

Worth consultă fiţuica pe care o adusese cu el pe terasă.

– *Continenta*l, patru stele, o deschidere extraordinară asupra golfului, orchestră, dădu el raportul, spunînd din textul de prezentare. Ce zici?

– Ar fi un compromis. Am putea merge pe jos, fără să ne mai chinuim cu traficul.

Cyn nu simţea nevoia unui restaurant

aglomerat. Dar nici să stea la lumînare pe terasă, asta ar fi fost o adevărată tortură pentru ea. Îşi dorise ca în viaţa ei să apară un val înspumat, ceva care să-i demoleze echilibrul monoton al existenţei. Dar nu se gîndise că acel element catalizator ar fi putut fi Worth. Nici nu-şi închipuise că valul acela avea să fie un adevărat flux.

Pînă acum încă nu se făcuse de tot de rîs, dar dacă rămînea singură cu el în acest decor exotic şi seducător, ar fi putut să comită un gest imprudent pe care să-l regrete apoi. Prietenia lor era mult prea preţioasă ca să rişte să o piardă.

După cît se părea, nici el nu dorea să rămînă singur cu ea.

– Bună idee, spuse şi aruncă broşurica pe masă.

– O să trebuiască să port aceeaşi rochie pe care am purtat-o seara trecută.

– E foarte bine, dădu el nepăsător din umăr şi se ridică din scaun: mai vrei ceva de băut?

– Nu, dar tu poţi să bei pînă mă îmbrac. O să-mi ia ceva timp.

– De ce? întrebă el degajat, prietenos, ceea ce amintea de relaţiile dintre ei înainte de a pleca din Dallas. De ce naiba au femeile nevoie de atîta timp ca să se îmbrace?

– Pentru că bărbaţii aşteaptă din partea noastră să arătăm tot timpul nemaipomenit, explică ea adoptîndu-i tonul bine dispus. Asta cere o pregătire de cîteva ore.

– Chiar aşa? Mă rog, să ştii că arătai al

dracului de bine cînd ne-am întors de la plajă, aşa, bătută de vînt, plină de nisip şi arsă de soare.

Ochii lor se întîlniră şi rămaseră aţintiţi cîteva secunde, poate prea multe, ceea ce le dădu un sentiment de stinghereală. Zîmbetele se stinseră.

– Mulţumesc, spuse ea nătîng şi se repezi în baie.

După o oră erau în sfîrşit îmbrăcaţi, gata de plecare. Pe pielea ei şi mai bronzată, rochia albă se decupa spectaculos. Worth îmbrăcase o jachetă de mătase naturală, model sport, pantaloni negri din in şi o cămaşă de un roşu pal. Se putea spune că împreună formau un cuplu cu adevărat frumos. Ştiau şi ei asta, drept care îşi luară un aer foarte ţanţoş cînd ieşiră în sfîrşit în stradă.

Restaurantul era plasat aproximativ în mijlocul staţiunii, dar asta nu însemna că nu era totuşi un drum de făcut pînă acolo, dacă mergeai pe jos pe strada pavată care şerpuia pe coasta muntelui. N-au ajuns prea departe cînd Cyn se opri:

– Trebuie să scap de tocurile astea înainte să-mi rup gîtul.

– Vrei să mă duc înapoi să iau Jeepul?

– Nu. E o noapte extraordinară pentru plimbare, dar nu vreau să mă împiedic şi să cad. Bine că nu mi-am pus ciorapi.

Se sprijini de el şi îşi scoase sandalele cu toc înalt.

El zîmbi văzîndu-i picioarele goale.

– Sînt puţine femeile care ar fi la fel de practice. Îmi place de tine, Cyn.

Rîse şi ea:

– Te-ai hotărît, aşa brusc, după atîţia ani?

– Nu. Te-am plăcut din clipa în care mi te-a prezentat Tim pentru prima oară. Se aplecă spre ea şi continuă şicanator: şi nici măcar nu ştiam atunci că te-nfăşori ca un cocon în fiecare noapte.

– Şi celălalt poate face la fel, domnule Lansing. Ochii ei deveniră două lame verzi: mata întotdeauna începi noaptea cu o pernă în braţe, pe care pînă dimineaţa ajungi s-o azvîrli la picioarele patului?

– Da' tu de cînd ai montul ăla la piciorul stîng?

– Şi de cînd, mă rog, foloseşti şampon pentru bebeluşi?

– Ei, ei. Fii atentă, dacă te legi de şamponul meu pentru bebeluşi, va trebui să devin mîrşav.

– Adică? îl zeflemisi ea.

– De exemplu, să te dau în vileag că foloseşti suc de lămîie ca să-ţi faci şuviţele astea să pară mai zurlii decît celelalte, spuse, trăgînd de una care scăpase din coala de cal.

– Deci consideri că-mi cunoşti toate secretele frumuseţii?

Izbucniră amîndoi în rîs şi se îmbrăţişară.

– Şi mie-mi place de tine, Worth.

Se desfăcură din îmbrăţişare, el o luă de mînă şi, împletindu-şi degetele şi legănîndu-şi braţele

între ei, îşi continuară drumul spre restaurant. La intrare, Cyn îşi puse repede pantofii; apoi se lăsară conduşi spre o masă afară, de la care se deschidea o privelişte minunată asupra golfului şi a oraşului care cuprindea portul ca un evantai bătut în nestemate.

Flacăra din felinarul de pe masă dansa cu fiecare suflare a aerului dinspre ocean. Fulgere scăpărau cînd şi cînd dincolo de crestele munţilor din apropiere, dar chelnerul îi asigură foarte respectuos că în următoarele ore sigur nu avea să plouă. Tunetul era prietenos, nu ameninţa. O muzică sprinţară interpretată la flaut şi harpă oferea cel mai nimerit fundal sonor pentru preparatele continentale şi conversaţiile degajate.

Numai atunci cînd li se întîlneau privirile începeau să se bîlbîie.

– Cred că va trebui să mă împingi tu sus pe dealul ăsta, se văită Cyn cînd ieşiră de la restaurant. Mîncarea a fost atît de bună încît n-am putut să las nici o firimitură în farfurie.

O sprijini pînă se descălţă. De data asta luă el sandalele şi le vîrî în buzunarele jachetei.

– Nu avem nici o grabă să ne întoarcem, spuse el cînd începură din nou să meargă. Avem timp berechet.

Să tot profite de el. Tăndăleau pe drum, se opreau una-două să vadă ba un unghi, ba altul al peisajului, după cum se răsucea şi drumul.

Dintr-un anumit loc, panorama era cu adevărat fascinantă, căci cuprindea întregul golf şi oraşul. Vîntul îi mîngîia, lui Cyn îi mula rochia pe trup. Simţea materialul moale zbătîndu-i-se pe piele; o senzaţie de voluptate senzuală o cuprinse, încît îşi împleti braţele peste sîni.

– E atît de frumos, oftă ea. Îţi mulţumesc, Worth, că ai insistat să vin.

– Plăcerea este toată numai a mea.

Vocea lui sună dintr-odată foarte groasă. Ea îşi întoarse capul şi-i surprinse privirea poposind pe sînii pe care încerca să-i ascundă.

– Mi-a plăcut fiecare clipă.

– Eşti sigură?

– Da.

– E bine. De aceea am venit.

– Problemele care mă aşteaptă în Dallas par atît de departe. Aici sus am sentimentul că m-am rupt de realitate.

Chipul lui căpătă o expresie dureroasă:

– Te rog să nu-mi spui cît sîntem de sus aici. Ştii că mi-e frică de înălţimi.

Cyn îşi dădu firele rebele de păr din ochi. Coada de cal nu mai era intactă.

– Dacă ţi-e teamă de înălţimi, de ce locuieşti la

cucurigu?

– Nu mă apropii niciodată de balustradă, aşa cum ai făcut tu alaltăieri. Cîtă vreme pot să privesc oraşul fără să mă aplec pentru asta, este în regulă. Ce mă înnebuneşte este senzaţia că stau suspendat.

– Da' în avion nu mi s-a părut că ai fi avut probleme.

– Mă rog, atunci am fost preocupat de altceva.

– De ce anume?

– De tine. Eram atît de bucuros că ai acceptat să vii. Se aplecă spre ea.

Ea îşi feri faţa cu o mişcare nervoasă.

– Eşti foarte frumoasă în seara asta.

– Mulţumesc, răspunse răguşit. Dar vrei, te rog, să te uiţi la părul ăsta al meu. Cade...

– Cyn.

– Se desface. Nu pot niciodată să-l prind...

– Cyn.

– Să stea sus. Agrafele astea alunecă...

El se aplecă pînă atinse cu buzele lobul urechii, apoi o sărută în dosul ei. Lăsă o părere de atingere pe colţul buzelor ei, scurt le acoperi cu ale sale, ca o încercare. Avea buze moi şi calde. Cyn ar fi vrut să le simtă din nou apăsarea. O dorinţă arzătoare se răzvrăti în trupul ei, sufocînd-o. Pofte neîmplinite explodară şi-i inundară mijlocul şi pîntecul cu o senzaţie de căldură şi greutate.

Reuşi totuşi să-şi încline capul pe spate şi să-i zîmbească sec:

– Să ne întoarcem acasă, Worth.

El o privi adînc în ochi, surîse cu regret, apoi dădu din cap:

– Prea bine.

Porniră unul lîngă altul, fără să se atingă. Deşi ea îi simţea privirile aţintite asupra ei, nu îndrăzni să ridice ochii spre el. Urcuşul era destul de greu, dar inima ei bătea mai tare decît o cerea efortul fizic. Cînd au ajuns în sfîrşit la portiţa lor, aproape că nu mai avea suflu şi abia se ţinea pe picioare de ameţită ce era.

Worth i-o luă puţin înainte, descuie uşa şi o lăsă să intre. Cyn îşi aruncă poşeta pe un scaun. Se întoarse să spună ceva, dar niciodată nu şi-a mai amintit ce ar fi vrut să spună chiar atunci, căci mîinile lui se ridicară şi o atinseră.

Îi scoase clama care îi ţinea părul. Buclele eliberate se răsfirară peste mîinile lui; îşi cufundă toate degetele în ele şi îi ridică faţa spre el.

Buzele lui se aşezară peste ale ei. Cyn simţi trecerea umedă a limbii. Scînci uşor, îşi ridică mîinile şi le cuprinse pe ale sale, vrînd să le depărteze de pe obrajii ei şi apoi să se poată retrage şi ea. În loc de asta, îi acoperi mîinile cu palmele şi se apropie şi mai mult de el. Sînii ei simţiră apăsarea pieptului lui; coapsele lor se lipiră; dîmbul dintre picioarele lui pătrunse în despicătura pulpelor ei.

Şi apoi totul a urmat sălbatic şi foarte repede.

Frămîntîndu-i gura pînă reuşi să-i despartă buzele, Worth îşi lăsă capul într-o parte şi îşi

împinse puternic limba în gura ei. Cyn gemu, nevenindu-i să-şi creadă simţurilor, de bucurie înfometată. Mîinile lui coborîră pe talie, trăgînd-o şi mai aproape de sine. Apoi îndrăzni mai departe, pe fese, lipind-o de pîntecul său, fără să înceteze o clipă să o sărute sălbatic.

Se agăţă de el şi răspunse cu aceeaşi foame limbii lui flămînde. El îşi desprinse braţele din jurul ei numai atît cît să-şi scoată cămaşa din pantaloni şi să o desfacă. Buzele lui continuau să o sărute nesătule; mîinile lui desfăcură cureaua şi nasturii de la pantaloni, apoi o luară din nou în braţe şi o lipiră de el.

Îi mîngîia un sîn prin materialul subţire ca aerul. Nu se mulţumi cu atît; căută cu degetele la ceafă şi desprinse capsa ce ţinea rochia.

Ţipă îmbătată de extaz atunci cînd simţi cu sfîrcurile sînilor părul de pe pieptul lui tare şi fierbinte. Worth gemu surd, chinuit. Nevrînd încă să se smulgă din acel sărut, el se chinui să-şi dea jos haina şi cămaşa. Degetele i se împiedicară în fermoarul rochiei, dar cînd reuşi să-l desfacă, îi trase în jos rochia peste şolduri, lăsînd-o să alunece de-a lungul coapselor pînă pe podea. O înconjură din nou cu braţele, o ridică din mijlocul hainelor ce-i înfăşurau picioarele şi o duse pe pat.

Se prăbuşiră amîndoi. El se întinse deasupra ei, sărutînd-o cu aceeaşi frenezie cu care se lupta să scape din pantaloni. În sfîrşit, era eliberat de toate hainele; abia acum se opri, ca să o privească.

Sînii se înălţau din fîşia de piele palidă care

intersecta bronzul. Abia se auzi „Să fiu al naibii!“ atunci cînd mîinile lui îi prinseră în curbura palmelor, apoi şi le mişcă uşor deasupra lor, mozolind puţin mijlocurile brune, proeminente; după mîini urmă capul care se aplecă şi sărută pe rînd sînii, înainte să ia sfîrcurile între buze.

Mijlocul ei se ridică de pe pat. O prinse cu braţul, aducînd-o şi mai aproape de buzele lui care coborau încet spre pîntec. Îl sărută, sărută dîmbul trupului ei întîi prin triunghiul de mătase care-l acoperea, apoi, dîndu-l jos, îi sărută smocul de păr moale.

Cîteva clipe mai tîrziu, pulsa înăuntrul ei. Era strîmtă, mică, îi opunea rezistenţă, pînă cînd trupul se relaxă şi se lăsă în voia trupului lui. Cînd în sfîrşit se simţi îngropat total în ea, se ridică, se aşeză în genunchi şi o ridică şi pe ea, aşezînd-o astfel încît să-i stea în braţe şi în acelaşi timp să-l închidă între coapsele ei.

– Stai cum ţi-e bine, Cyn, şopti el cu voce hîrîită în timp ce gura lui deschisă îi cuprinse mugurii sînilor.

Cyn îi înconjură capul cu braţele, strîngîndu-l la sînul ei, în timp ce şoldurile i se apăsară peste coapsele lui, trimiţînd duritatea lui pînă la poarta pîntecului. Trupul ei îi cuprindea în întregime plinătatea. Cînd el săgetă cu limba vîrful sînului, întreaga ei fiinţă zvîcni şi se umplu.

Îşi căuta respiraţia atunci cînd el o lăsă înapoi pe pat. Zîmbind blînd, îi dădu la o parte şuviţele de păr umezit de pe faţă şi le aşeză pe rînd pe pernă.

Dar aproape imediat expresia lui se schimbă. Deveni încordată, încrîncenată, concentrată. Începu să se mişte în interiorul ei, înaintînd şi retrăgîndu-se cu o pricepere ce retrezi în ea pasiuni pe care le credea epuizate.

Cînd Cyn se lăsă pradă lor pentru a doua oară, plăcerea o năpădi copleşitoare, împreună cu strigătul răguşit al lui Worth şi cu sămînţa lui care ţîşni eliberată adînc înăuntrul ei.

Capitolul 7

Cyn era gata îmbrăcată şi cu lucrurile împachetate atunci cînd Worth se trezi a doua zi dimineaţa.

Şezînd ţeapănă pe scaun, îi urmări degetele ce se închideau în jurul nimicului care, pînă acum o clipă, fusese sînul ei. O căutase prin aşternutul răvăşit înainte să se trezească de tot şi să-şi dea seama că ea nu mai zăcea în cercul braţelor sale.

Se sculă în capul oaselor, îşi miji ochii să o vadă mai bine, înregistră expresia ei încordată şi bagajul de la picioare.

– Ce faci? o întrebă, deşi ştia răspunsul.

– Plec.

– Aşa e. Diseară.

– Nu este aşa. Cu următorul zbor spre Dallas.

– Măi, fată...

– Nu-mi poţi schimba hotărîrea, aşa că nici nu încerca.

Se ridică de pe scaun şi se întoarse cu spatele spre el, numai pentru că arăta atît de al dracului de sexy cu cearceafurile alea strînse în jurul şalelor şi cum era ciufulit, neras, somnoros, plantat în mijlocul aşternutului răvăşit şi mototolit de iubirea lor.

– Biletele nu sînt valabile dacă pleci mai devreme, cu alt zbor.

– M-am trezit mai devreme şi am dat telefon la agenţie şi au fost de acord să plătesc diferenţa de preţ dacă îmi voi schimba avionul.

– Ţie?

– Exact. Tu nu trebuie să te agiţi să ţi-l modifici pe al tău. Stai aici şi bucură-te de cît a mai rămas din escapadă.

– Cam greu.

Aruncă aşternuturile cît colo şi se repezi spre ea. O prinse de braţ şi o întoarse spre el, obligînd-o să-i privească toată goliciunea musculoasă.

– Ascultă aici, sîntem complici în fărădelegea asta. Dacă tu te întorci mai repede, atunci şi eu mă întorc mai repede.

Cyn îşi smulse braţul din strînsoarea lui.

– Grozav. Fă exact ceea ce vrei.

Worth intră în baie şi izbi uşa în urma lui. Cyn auzi mişcare în compartimentul cu două uşi, semn că li se lăsa micul dejun. I se făcea greaţă numai cînd se gîndea la mîncare, dar sorbi totuşi o ceaşcă de cafea, pe terasă, păstrîndu-se într-o tăcere ostilă tot timpul cît el a făcut duş, s-a îmbrăcat şi şi-a strîns lucrurile.

Îl auzi telefonînd la agenţie, rezervîndu-şi şi lui un loc la avionul ei. Cînd lacrimile prinseră a-i înţepa ochii, le puse pe seama soarelui tropical care se înălţa tot mai sus şi se reflecta în panoplia de stuc alb.

– Gata? o întrebă el din pragul uşii glisante. Trebuie să plecăm acum dacă nu vrei să pierdem avionul.

Rezistînd tentaţiei de a mai arunca o ultimă privire uluitorului peisaj sau de a-şi lua rămas bun de la cameră şi piscină, Cyn ieşi stoică şi se urcă în Jeep.

De toate amănuntele lichidării, ale predării Jeepului se ocupă Worth. Cyn îşi spuse că avea să-i returneze jumătate din bani, adică partea ei, ceva mai încolo, cîndva, în viitor, cînd avea să-l poată privi din nou în ochi fără să se chircească toată sau să izbucnească în plîns. Ceea ce, acum cel puţin, îi venea să facă în orice clipă.

Drumul cu taxiul pînă la aeroport era şi mai prăfos, şi mai zgomotos, şi mai aglomerat decît cu două zile în urmă, cînd sosiseră. Plătiră taxa de plecare, apoi rămaseră în aşteptare în sala aeroportului, laolaltă cu alţi turişti obosiţi, arşi de soare şi arţăgoşi, care, acum, că li se terminaseră

vacanţele, păreau nerăbdători să se certe cu cineva care le cunoştea limba. O atmosferă ce părea să nu mai aibă capăt, pînă cînd, în cele din urmă, avionul fu gata de îmbarcare.

Cyn sperase că de vreme ce schimbaseră biletele, n-or să mai stea împreună, dar evident că Worth a făcut în aşa fel încît să se aşeze tampon lîngă ea, la margine, căci fusese totuşi prevăzătoare să aibă locul de lîngă geam, ceea ce îi oferi ocazia să privească fără să vadă afară pînă cînd avionul atinse înălţimea de zbor.

Spre deosebire de zborul spre Acapulco, în timpul căruia domnise o atmosferă de petrecere, pasagerii de acum, care se întorceau acasă, erau tăcuţi, cu botul pe labe, dacă nu de-a dreptul mofluzi. Cei mai mulţi au adormit imediat după ce au consumat micul dejun continental.

Worth îşi sprijini cotul pe braţul fotoliului dintre ei şi se aplecă spre ea:

– Cyn, chiar nu vrei să-mi mai vorbeşti niciodată?

– Ba da. Nu fi caraghios, replică ea adresîndu-se norilor ce se scurgeau prin dreptul hublourilor.

– Şi ai să te mai uiţi vreodată la mine?

Se uită, şi imediat regretă, cînd îi văzu zîmbetul frivol şi atît de ispititor.

– La tine mă pot uita, însă mă tem că eu n-am să mă mai pot uita în oglindă.

– De ce? Pentru că te-ai culcat cu mine?

– Ssst! De ce nu te duci la microfon, la căpitan în faţă, să anunţi pe toată lumea?

Aruncă priviri jenate în jur, dar, după cîte îşi

putea ea da seama, nimeni nu părea să asculte vorbele lor.

– Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întîmplat azi-noapte, şopti ea.

– Da' eu vreau.

– Atunci ai să vorbeşti singur, pentru că eu nu am să ascult, şi îşi întoarse capul de la el.

Cîteva minute de tăcere. Cyn îşi zicea – spera – că el îi ascultase dorinţa. Şi deodată îi auzi vocea chiar lîngă ureche:

– Cyn, şi tu ai vrut să se întîmple la fel de mult ca şi mine.

Se uită la el fără să-şi poată stăpîni un pufnet ofensat.

– Pe cine eşti tu atît de supărată? întrebă el calm. Pe tine, pentru că ţi-a plăcut? Sau pe mine, pentru că am făcut în aşa fel încît să-ţi placă?

– Nu mi-a plăcut!

Asta îl înfurie.

– Pe dracu' nu, îi trînti el în faţă. Nu te-ai prefăcut, şi al naibii să fiu dacă eu am făcut-o! N-ai decît să te minţi singură dacă asta te face să te simţi bine, dar asta va fi o minciună. Mai că ai scos sufletul din mine, de două ori, aşa că nu te mai preface că nu te-ai simţit de minune.

Obrajii ei se împurpurară:

– Ce vreau să spun este că nu mi-a plăcut după aceea.

– Aha, pricep, spuse şi urmă răspicat, rostind fiecare cuvînt cu sarcasm, adică nu ţi-a plăcut că ai stat încovrigată cu mine toată noaptea, cu fundul tău băgat în vintrele mele şi cu mîna mea

pe sînul tău.

Cyn îşi duse palmele reci şi asudate la obrajii numai flăcări. Erau atît de palpabile în memoria trupului momentele nopţii cînd se trezise din pricina degetelor lui care-i frămîntau sfîrcurile. De fiecare dată se întinsese torcînd în braţele lui, cufundîndu-se apoi din nou în somn. Era mojic acum că-i amintea cu cîtă desfrînare îi primise ea mîngîierile.

– La lumina zilei, spuse cu duritate, îmi dau seama cu cîtă nesocotinţă m-am purtat. Nu arunc toată vina pe tine. Deşi tu ai mult mai multă experienţă în... în...

– Plăcerile cărnii?

Cuvîntul ăsta, „plăceri" nici măcar nu putea să sugereze trăirile pe care le născuse fiinţa lui în fiinţa ei. Încruntîndu-se la propriile ei gînduri rebele, continuă la fel de ursuză:

– Am căzut victime circumstanţelor şi climei şi ambianţei romantice ale locului respectiv. Asta este tot! Şi adăugă la fel de afectat ca o profesoară pedantă: tot ce vreau este să uit, asta-i tot.

– În regulă.

– Foarte bine.

– O să uităm.

– Perfect. Exact asta am spus.

Deschise revista americană pe care o cumpărase la aeroport înainte să plece. Spre uşurarea ei, Worth îşi lăsă capul pe perna fotoliului şi închise ochii. Alte cîteva minute se scurseră, timp în care ea s-a prefăcut că citeşte

cuvintele tipărite pe care le avea sub ochi, iar el că doarme.

În cele din urmă el îşi răsuci capul spre ea.

– Cyn?

– Mmm?

– Nu cred că am să pot uita.

Era atît de nenorocită, încît îşi cuprinse fruntea în mîini. Ca să o liniştească, Worth îi atinse genunchiul.

– Prea a fost al naibii de bine.

– Chiar?

Înainte să-şi dea seama ce făcea sau ce spunea, capul ei săltase înspre faţa lui, iar buzele rostiseră întrebarea. Dacă ar fi fost sinceră – sinceră cu sine – ar fi trebuit să recunoască faptul că mare parte din mînia ei izvora din nesiguranţă. Worth se culcase cu multe femei, nenumărate femei, mai tinere, mai drăguţe, mai sexy decît ea. Acum era obsedată de gîndul că el o compara cu celelalte.

– Să fiu al naibii, ce bine a fost! A fost fantastic, spuse el, dar imediat se reculese şi ridică uşor din umeri a indiferenţă: cel puţin eu aşa am simţit. Da' tu, ăăă, tu...?

Nu se simţi în stare să se uite la el, închise doar ochii şi dădu din cap.

Dacă n-ar fi fost atît de chinuită de propria ei incertitudine, ar fi putut să sesizeze nesiguranţa din vocea lui Worth:

– Bineînţeles, Tim este singurul bărbat cu care mă poţi compara.

– Nu-l pomeni pe Tim, zise scuturîndu-şi

neînduplecată capul şi muşcîndu-şi buza de jos.

– Ştiu ce simţi, Cyn, oftă el din greu. Crezi că sînt atît de insensibil încît să nu mă simt vinovat pentru că m-am culcat cu nevasta lui?

– Văduva.

– Corect! exclamă cu o şoaptă de scenă. Văduva lui. De doi ani văduva lui. În tot acel timp, în tot timpul acela cît ai fost căsătorită cu el, nici o clipă şi niciodată nu am avut nici un gînd lasciv în ceea ce te privea. Jur.

– Ştiu.

– Atunci de ce te simţi atît de al dracului de vinovată din pricina nopţii trecute? întrebă retoric. Eu unul nu mă gîndeam la Tim atunci cînd am stat vizavi de tine la masă şi ţi-am urmărit chipul la lumina lumînării, cum îşi schimba expresia şi îmi doream să simt pe piele părul tău şi să-ţi sărut gura în timp ce devorai desertul.

– Termină, Worth.

Fără să ţină cont de amărăciunea ei, se aplecă spre ea şi îşi coborî şi mai mult vocea:

– Cyn, cînd gura ta s-a deschis sub buzele mele, cînd ţi-am atins sînii, numai tu mi-ai fost în minte. Nu Tim, şi nimeni altcineva. Erai atît de caldă şi de dulce, atît de...

– Te rog, taci.

– N-aş fi putut să mă abţin să nu intru în tine, chiar şi dacă Tim ar fi intrat chiar în clipa aceea pe uşă.

Îşi acoperi urechile cu palmele. El i le trase în jos.

– Cred că ar trebui să ne schimbăm felul de a

vedea anumite lucruri, doar nu avem de ce să ne simţim vinovaţi.

– Nu? întrebă ea subţire. Worth, mă înspăimîntă faptul că am răspuns cu atîta abandonare a fiinţei mele. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat asta.

– Ştiu.

– A fost atît de...

Parcă s-ar fi izbit într-un zid de beton cu viteza de o sută de mile pe oră. Atît de brusc şi-a frînt vorba şi emoţia a dispărut din glasul ei. Cîteva clipe nu a fost capabilă nici măcar să respire, se uita doar la el, fix.

– Ce-ai spus?

– Cînd?

– Adineauri. Ai spus „ştiu", cînd ţi-am zis că nu m-am mai purtat niciodată aşa.

– Ah, da. Se fîţîi în scaun şi îşi drese jenat glasul: am vrut să spun că... ştii, tu nu eşti genul care să te culci aiurea.

Continua să-l privească tot mai bănuitoare:

– Tim ţi-a făcut vreodată confidenţe despre viaţa noastră personală?

– Nu. la zi, vrei ceva de băut? Să fac semn să...

Cyn îşi înfipse degetele în braţul lui.

– Tim ţi-a făcut vreodată confidenţe despre viaţa noastră personală?

– Am fost cei mai bun prieteni, Cyn, spuse el împăciuitor. Ştii cum sînt băieţii, mai zic şi ei una-alta. Se întîlnesc, sorb cîteva beri şi discuţia ajunge la femei şi atunci încep să spună tot felul de lucruri pe care nu le gîndesc în realitate.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar de furie, nu de tristeţe.

– Tim nu a fost mulţumit de mine în pat? Ţi-a spus el asta?

– Nu.

– Worth!

Îşi muşcă buza de jos.

– Bine, poate că i-a scăpat vreo aluzie despre asta. Da' ce soţ nu şi-ar dori, mai devreme sau mai tîrziu, să aibă mai mult spirit de iniţiativă în pat?

Cyn înghiţi de cîteva ori ca să nu vomite. Simţea că i se sparge pieptul, că se scobea în interior.

– Tim a fost dezamăgit de viaţa noastră sexuală?

Worth bolborosi cîteva înjurături.

– Am zis eu asta? Nu. N-am spus decît atît, că Tim – şi cred că a fost imediat după naşterea lui Brandon – a zis că viaţa voastră intimă nu mai era chiar aşa de excitantă pe cît ar fi putut să fie, că nu te aprindeai la atingerile lui aşa...

– A zis că-s rece?

– Nu rece, se enervă el. Nu zice ce n-am zis, Cyn. Tim se văicărea doar că lucrurile cam stagnaseră. „Rutină" a zis, da, ăsta cred că a fost cuvîntul. I-am zis că îşi avea şi el partea lui de vină. Vezi, după ce soţiile nasc, unii bărbaţi încep să le considere doar mame, uitînd că ele sînt şi femele. L-am sfătuit pe Tim să înceapă să se poarte cu tine ca şi cu o amantă şi tu vei începe să te porţi ca atare.

Cyn tremura de furie.

– Cunoşti toate răspunsurile în ceea ce le priveşte pe femei, da, Worth?

– Adică ce vrei să spui?

– Adică ai vrut să te convingi singur dacă eu sînt o creatură dotată cu sex. M-ai pus la pat numai ca să afli din proprie experienţă cît pot să dezamăgesc un bărbat.

Înjurăturile dinainte erau palide în comparaţie cu cele pe care le rosti acum aproape în gînd, pumnii i se strînseră într-un gest reflex, iar ochii mijiră şi clipiră scăpărînd de furie.

– Ştii că-i o porcărie ce-ai zis. Fir-ar a dracului, doar ştii şi tu mai bine.

– Scuză-mă, te rog. Mă duc la toaletă.

Făcu un pas mare peste picioarele lui şi ajunse în spaţiul dintre scaune pe care îl străbătu cu paşi nesiguri. La toaletă i se făcu rău. Rămase închisă în cabină mai multă vreme după ce şi-a golit stomacul, încercînd să scape de vuietul din urechi, ce acoperea uruitul motoarelor aşezate chiar la coada avionului.

În timp ce îşi stropea faţa cu apă rece, îşi dori să poată vedea chipul lui Tim, măcar cinci minute şi numai ei doi să fie, ca să-şi poată revărsa furia asupra lui. Cum de-a îndrăznit să discute viaţa lor intimă cu Worth? Dintre toţi oamenii de pe pămînt, tocmai cu Worth. Cu fustangiul ăsta. Cu berbantul. Cu bulevardierul.

Ce sfat se aştepta el să primească de la un vînător de fuste holtei în probleme din acestea maritale? Dacă avusese ceva de spus în legătură

cu acest subiect, de ce nu i s-a adresat ei? Ea una a fost încîntată, cît de dezgustător!, de viaţa lor sexuală şi nu s-ar fi putut simţi mai trădată nici dacă ar fi aflat că Tim avusese o relaţie extra-conjugală.

Dar păcatul lui Tim era nimic faţă de acela al lui Worth. El s-a folosit de informaţia pe care i-o încredinţase prietenul său. Nu-şi închipuise că puteau să existe bărbaţi care să coboare atît de jos. Singurul lucru pe care nu-l înţelegea era de ce oare îi trebuise atît de mult ca să-şi satisfacă această curiozitate.

Se întoarse într-un tîrziu la locul ei, dar refuză să-i acorde vreo atenţie. Zborul înapoi spre Dallas părea să dureze de trei ori mai mult decît cel în sens invers pe care-l făcuseră cu două zile în urmă, dar avionul ajunse în sfîrşit la destinaţie şi pasagerii se pregătiră de coborîre.

Ea se furişă pe lîngă ceilalţi turişti, ocolind sombrerourile înflorate şi acele *pinatas* colorate ţipător. Neavînd ce bagaj să ridice de la banda rulantă pentru bagaje, ajunsese printre primii la vamă. Din nefericire, Worth era pe urmele ei. Ajunse la rînd exact în urma ei.

– Ai tras concluzii greşite, Cyn. Tim mi-a făcut o singură dată confidenţe, jur. Probabil că v-aţi ciondănit atunci sau cine ştie. Nimic important, crede-mă. Nici nu m-am gîndit vreodată la discuţia aceea, pînă nu mi-ai amintit tu de ea.

– Sînt convinsă, aruncă ea peste umăr, fără să se întoarcă.

– E adevărul adevărat. Să mă bată Dumnezeu

dacă azi-noapte m-am gîndit la aşa ceva.

Abia acum se întoarse cu faţa la el.

– M-ai ademenit să merg cu tine la Acapulco...

– Nu te-am ademenit la nimic.

– Doar pentru că eu eram una din puţinele femei cu care încă nu te-ai culcat, corect?

– Incorect.

– Ai profitat de starea mea depresivă şi m-ai ameţit să merg cu tine pentru că ai vrut să încerci pe propria ta piele dacă văduva lui Tim este chiar atît de rece şi de neinspirată în pat, precum spunea el.

Supărîndu-se la rîndul său, şi pe bună dreptate, Worth nu se mai putu abţine:

– Din cîte pot eu spune, n-ar prea fi avut de ce să se plîngă. În nici un caz dacă îl călăreai şi pe el la fel de vîrtos cum m-ai călărit pe mine.

Cyn gemu surd şi se înfioră, dar mai mult din pricina amintirilor prea plăcute decît de ruşine.

– Dacă ai reuşit să storci o reacţie de o oarecare căldură din partea mea..., nu se lăsă ea mai prejos, numai că Worth o întrerupse:

– Căldură! Ha, ha – aş zice! Incandescenţă, poate. Cu siguranţă fierbinte. În orice caz, cu mult mai mult decît „cald", să fiu al naibii!

– Dacă, deci, ai obţinut o reacţie din partea mea, poţi să jubilezi, căci asta înseamnă, nu-i aşa, că l-ai întrecut pe cel mai bun prieten al tău în singura competiţie între bărbaţi care contează cu adevărat.

– Următorul! strigă ofiţerul de la vamă.

Cyn înaintă spre ghişeu.

– Cyn, stai.

Worth păşi peste linia de demarcaţie.

– Nu e rîndul dumneavoastră, domnule, îl interceptă un funcţionar.

– Sînt cu doamna.

– E soţia dumneavoastră?

– Nu.

– Aşteptaţi la rînd.

– Fir-ar...

– Care a fost scopul vizitei dumneavoastră în Mexic, doamnă McCall? întrebă funcţionarul de la ghişeu cînd deschise paşaportul.

– Vacanţă.

– Aveţi ceva de declarat?

– Cyn! strigă Worth.

– Două brăţări de argint şi un bici.

Funcţionarul puse ştampila pe talonul de intrare.

– Mulţumesc.

Îşi luă sacoşele şi se grăbi spre scara rulantă.

Worth se repezi la ghişeu.

– M-am dus în Mexic pentru vacanţă şi n-am cumpărat nimic.

Funcţionarul îi studie actele.

– Să vedem ce aveţi în sacoşă, vă rog.

– Dar...

Worth se uită în jur. Rulanta o ducea pe Cyn în sus şi curînd n-o mai văzu.

– Deschideţi sacoşa, domnule Lansing, vă rog.

Dezgustat pînă la Dumnezeu de deznodămîntul acestui sfîrşit de săptămînă, Worth trase fermoarul sacoşei.

Cyn opri taxiul la curbă, în dreptul casei ei, plăti şi coborî. Ziarele de duminică zăceau pe alee, un lucru cu totul neobişnuit, căci Ladoniá le citea întotdeauna cînd îşi lua cafeaua de dimineaţă.

Contrariată, Cyn le culese de pe jos şi urmă aleea pînă în spatele casei. Uşa de la bucătărie era încuiată, dar pe geam Cyn o văzu pe mama ei la maşina de gătit, întorcînd o bucată de slănină în tigaie. Bătu în geam. Ladonia se uită peste umăr şi cînd o văzu pe Cyn stînd pe trepte, făcu o figură tare surprinsă. Luă tigaia de pe foc şi se grăbi să deschidă uşa.

– Cyn, pentru Dumnezeu...

– E o poveste lungă, mamă.

Istovită, aruncă pe un scaun tot ce ţinea în mîini.

– Ştiam că te întorci diseară.

– Aşa a fost hotărît iniţial. Dar am hotărît să ne întoarcem mai devreme.

– Unde-i Worth? Cum ai ajuns acasă? De ce v-aţi scurtat excursia?

Pe Cyn o durea capul încă de cînd aterizase avionul. Încît întrebările de acum se izbeau de creierul ei ca nişte bile de popice. Începu să-şi maseze tîmplele.

– De ce mănînci în sufragerie? întrebă la rîndul ei.

Perdeaua ce acoperea arcada dintre bucătărie şi sufragerie fiind dată la o parte, apucase să vadă masa aranjată cu flori proaspete, şerveţele de bumbac şi serviciul cel bun de porţelan. Din cuptor se răspîndeau arome delicioase, dar pentru stomacul ei ideea de mîncare era un chin.

– Cynthia, nu te simţi bine? De ce te-ai întors mai devreme?

– O hotărîre luată în grabă.

– Nu ţi-au plăcut condiţiile de cazare?

– De fapt, staţiunea mi-a depăşit toate aşteptările.

– Insolaţie?

– Nu, m-am uns.

– Probleme din pricina mîncării lui Montezuma?

– Nu.

– Atunci nu înţeleg.

– Pur şi simplu ne-am săturat, asta e tot, spuse ea scurt.

– De ce?

– Unde-i Brandon?

– Unde-i Worth?

Ritmul în care se desfăşura dialogul îi dădea ameţeli.

– M-am despărţit de el la aeroport. Am luat un

taxi. Se îndrepta spre uşa care ducea în casă: mă duc să-l văd pe Brandon, apoi fac un duş şi mă bag în pat. A trebuit să ne trezim foarte devreme ca să prindem avionul. O să-ţi explic totul mai tîrziu.

Mai avea de făcut cîţiva paşi pînă la uşă cînd deodată în faţa ei apăru un bărbat cu un zîmbet vesel pe buze şi halat de baie în dungi. Ar fi fost greu de spus care era mai şocat dintre ei doi.

– Cyn, începu Ladonia afabil, cred că îl cunoşti pe vecinul nostru, domnul Tanton.

Capitolul 8

Bineînțeles că Cyn îl cunoștea pe domnul Tanton. Locuia la două case de ei de cînd Tim și cu ea cumpăraseră casa asta. Gazonul său stîrnea invidia întregului cartier care era vestit pentru grija pe care proprietarii o acordau terenurilor din jurul caselor lor. Pensionarul Charlie Tanton petrecea ore întregi cultivînd flori, iar iarba, copacii și tufișurile erau tunse cu regularitate.

Era un vecin săritor, prietenos și pradă ușoară

pentru puştii care vindeau dulciuri şi bilete de tombolă pentru strîngerea de te-miri-ce fonduri. Avea vorba moale, amabilă şi o fire mai degrabă conservatoare... şi, oricum, era ultima persoană pe care Cyn s-ar fi aşteptat să o vadă în propriul lui halat de baie în propria ei bucătărie, într-o zi de duminică de prînz.

– Charlie, eşti gata pentru cafea?

Ladonia – singura dintre ei trei care nu părea deloc tulburată – îi turnă o ceaşcă şi trecu pe lîngă fiica ei, încă blocată de uluire, ca să i-o dea.

– Masa e aproape gata, zise, bătîndu-l încurajator pe braţ. Nu te deranjează dacă ni se alătură şi Cyn, nu-i aşa? S-a întors mai devreme de la...

– Pardon, făcu Cyn şi ţîşni pe lîngă vecin, care arăta la fel de tulburat ca şi ea.

Se duse întîi în camera lui Brandon. Patul lui era făcut, însă el nu se zărea nicăieri.

Ladonia o ajunse din urmă cîteva secunde după ce intrase în dormitorul pe care-l împărţise cu Tim şi pe care, ascultînd de sfaturile ce i se dăduseră, îl redecorase la scurtă vreme după moartea lui. De cum închise Ladonia uşa, Cyn se înfipse în ea:

– Unde e Brandon?

– A fost invitat la Shane Lattimore şi a rămas acolo şi peste noapte. Astăzi, după şcoala de duminică, se duc la grădina zoologică.

– Deci ai avut toată libertatea să îţi inviţi iubitul

să-şi petreacă aici noaptea.

– Exact, replică Ladonia cu o stăpînire de sine admirabilă.

La cincizeci şi unu de ani, Ladonia Patterson era o femeie mai mult decît fermecătoare. Părul ei avea aceeaşi nuanţă de zahăr ars ca şi al fiicei ei, doar că de cîţiva ani buni se pricepuse să-l vopsească astfel ca să nu se vadă nici cel mai scurt fir alb. Ochii ei aveau culoarea coniacului. Era subţire la trup, ar fi putut trece drept o femeie cu zece ani mai tînără. Pragmatismul era a doua ei natură, astfel că îi stătea în fire să vorbească pe şleau.

– Charlie şi cu mine aşteptăm de luni de zile să ne petrecem o noapte împreună. Noaptea trecută a fost prima ocazie pe care am avut-o.

Cyn simţi că i se înmoaie genunchii. Se prăbuşi pe marginea patului, stupefiată de recunoaşterea francă a mamei ei.

– Nu înţeleg de ce eşti atît de necăjită, Cynthia. Petrecerea *mea* a fost stricată de venirea ta neanunţată.

– De... de cînd durează povestea asta?

– Păi, să vedem; îşi înclină Ladonia capul într-o parte; semn că se concentra: de primăvara trecută, cînd Charlie mi-a adus un minunat buchet de lalele din propria sa grădină. L-am invitat la o cafea şi a stat mai mult de o oră.

Îşi duse mîna la obraz, care se îmbujorase ca al unei fetiţe:

– Făceam tot felul de chestii caraghioase, de

exemplu, căutam pretexte ca să trecem fiecare prin faţa casei celuilalt. Ajunsesem să mergem la aceeaşi oră după corespondenţă, ca şi cum ne-am fi înţeles, şi uite-aşa aveam ocazia să vorbim. Atîtea ceşti de zahăr mi-a cerut cu împrumut încît ajunsesem să-l suspectez că are un alambic. A doua zi după ce mi-a adus lalelele, m-a invitat la masă, la prînz. Aceea a fost prima întîlnire oficială.

– Şi eu unde eram? Unde era Brandon?

– Tu erai la slujbă iar Brandon a mers cu noi. Se încruntă cînd văzu figura neîncrezătoare a lui Cyn: pentru Dumnezeu, Cynthia, mi-a făcut curte în adevăratul sens al cuvîntului. Nu fi aşa ridicolă. N-am făcut dragoste pînă noaptea trecută şi n-am fi făcut-o nicicum cu Brandon în casă.

– Adică ai o relaţie cu Charlie Tanton?

– Ai ales un cuvînt cam ciudat pentru sentimentele pe care le avem unul pentru altul. N-aş putea spune că-mi place expresia ta cenzorială şi nici tonul vocii. Sînt o femeie singură. La fel este şi Charlie. Soţia lui a murit acum şapte ani. Avem destule interese comune şi ne simţim foarte bine împreună; ochii ei sclipiră: e un bărbat foarte sexy, nu găseşti?

Cyn nu-şi găsea cuvintele.

– Noaptea trecută ne-a confirmat că sîntem compatibili în *tot*, aşa că ne-am hotărît să oficializăm lucrurile.

– Te muţi cu el?

– Bineînţeles că nu, se ofensă Ladonia. Ne

căsătorim.

– Vă căsătoriţi?

– Da! Nu e minunat?

– Vă căsătoriţi? Cînd?

– Cît de curînd posibil.

Cyn se ridică de pe pat şi se apropie de fereastră. Dădu la o parte transperantul şi se uită afară, dar mintea ei nu înregistra nimic din ce zăreau ochii.

– Pur şi simplu? se întoarse ea spre Ladonia.

– Of, draga mea. Charlie chiar era îngrijorat de felul în care ai să primeşti vestea, dar eu am tratat cu dispreţ îngrijorarea lui. Acum sînt dezamăgită de tine. N-am crezut că o să fii unul din acei copii care vor fi refractari la părinţii vitregi.

– Nu fi ridicolă.

– Atunci care e problema? De ce nu eşti fericită pentru mine?

Cyn îşi depărtă braţele de trup într-un gest neajutorat.

– M-ai luat pe nepregătite, mamă. Prea brusc.

– Ne facem curte de luni de zile.

– Pe ascuns. Furişîndu-vă cînd eu eram la lucru. L-ai mituit pe Brandon să-şi ţină gura despre *tête-à-tête*-ul vostru? De ce nu mi-ai spus nimic pînă acum? De ce ai păstrat totul secret? Rîse dispreţuitor: te aşteptai poate să mă uit prin el ca prin sticlă atunci cînd a apărut în bucătărie în halat de baie de parcă ăsta ar fi cel mai firesc lucru de pe lume?

– Văd că nu eşti într-o dispoziţie favorabilă

unei discuţii pe această temă. În plus, n-am să te las să-mi strici această zi şi îi întoarse spatele, îndreptîndu-se spre uşă.

– Mamă, de ce trebuie să aflu eu ultima?

Ladonia reveni, cu un aer de trufie, bărbia ei împinsă înainte mărturisind că orgoliul ei era rănit.

– Prea bine, Cynthia, întrucît m-ai întrebat, am să-ţi spun de ce m-am ferit să-ţi mărturisesc despre iubirea mea. Mă simţeam prost pentru că eu aveam o viaţă nouă şi tu nu aveai.

– Ce?

– Asta pe scurt. Am rămas văduvă la şase luni după tine, dar eu mi-am revenit mai repede decît tine. Te-am tot bătut la cap să-ţi duci viaţa mai departe. La fel a făcut şi Worth. Şi toţi cei care ţin la tine. Dar tu niciodată nu ne-ai ascultat. Tot ce făceai era să stai mofluză şi să te vaiţi că totul era atît de plictisitor, de cenuşiu, de nemulţumitor. Păreai hotărîtă să-ţi plîngi de milă. Ladonia continuă: ei bine, eu nu luasem o asemenea hotărîre. Charlie a apărut în viaţa mea ca o gură de aer curat. Pe tatăl tău l-am iubit din toată inima. Ştii foarte bine asta. Şi Charlie ştie, aşa cum şi eu ştiu că a iubit-o pe Kate a lui. Tocmai pentru că vieţile noastre au fost atît de pline şi de împlinite înainte de a ne cunoaşte, putem acum să ne dăruim unul altuia mult mai multă fericire şi dragoste. Sînt o mulţime de femei de vîrsta mea, chiar şi mai tinere, mult mai tinere, care ar vrea să pună mîna pe Charlie.

Ochii ei lucirã inconfundabil reflectînd dragostea şi bucuria ce-i umpleau sufletul. Cyn se întrebă cum de nu observase pînă acum vioiciunea mamei ei.

– Charlie mă găseşte încîntătoare şi amuzantă, iar cît priveşte noaptea trecută, că sînt grozavă la pat. Încît azi-dimineaţă, pe la patru, cînd mi-a cerut mîna, am zis da. Şi pe bune, Cynthia, crede-mă că nu m-am gîndit la tine absolut deloc cînd i-am dat răspunsul. Dacă nu-ţi place, ghinion, dar asta e.

Se răsuci pe călcîie şi-şi făcu o ieşire demnă de marile doamne ale scenei.

Cyn rămase cu ochii aţintiţi la uşa închisă pînă cînd pulsaţiile dureroase din cap o împinseră cu de-a sila în baie, unde luă două aspirine şi umplu cada cu apă fierbinte. Rămase în apă o jumătate de oră, cît aspirina să-i poată anestezia capul, după care se îmbrăcă.

Cînd coborî în bucătărie, nevăzută, Ladonia şi Charlie se îndeletniceau cu spălatul vaselor la chiuvetă, preferînd vizibil colaborarea decît maşina automată de spălat. Ladonia le spăla; Charlie le ştergea. Rîdeau de o glumă. Cyn simţi cum o cuprinde invidia, sentiment pentru care se urî chiar în clipa următoare.

– Mamă, domnule Tanton.

Cei doi se întoarseră surprinşi de vocea ei. Cyn îşi împreună mîinile nervoasă.

– Vreau... vreau să... Felicitări, scurtă ea lamentabil.

– Mulţumesc, dragă, se răsfăţă Ladonia, de parcă cearta lor nici nu avusese loc.

– Împreună cu felicitările mele, vă rog să primiţi scuze pentru felul în care m-am purtat cînd am sosit. Reuşi să schiţeze un zîmbet înţepenit: m-aţi luat pe nepusă-masă.

– Îţi acceptăm scuzele, se precipită Ladonia observînd lacrimile care abureau ochii fiicei ei. Vrei nişte cafea? E încă fierbinte. Sau poate un ceai ar fi mai bun. Eşti tare palidă cu tot bronzul ăsta al tău.

– Prefer ceai.

Charlie puse deoparte prosopul de vase şi se apropie de Cyn. Deşi era îmbrăcat, tot nu putea să o privească în ochi şi din timiditate îşi masa lobul urechii cu degetele.

– Mă tem că adineaori ai tras o concluzie greşită şi nu pot să te condamn pentru asta.

Acum îşi ridică ochii blînzi şi o privi drept în faţă, deşi chipul lui încă era congestionat de jenă.

– Vreau să ştii că o respect pe mama ta, doamnă McCalle. N-aş fi făcut nimic şi nici n-am să fac ceva ce ar putea periclita fericirea ei sau care ar putea să o jignească în vreun fel.

Cyn îşi lăsă mîna pe braţul lui.

– Am reacţionat necontrolat, e o meteahnă a caracterului meu. Acum însă m-am obişnuit cu noutăţile şi pot spune că sînt încîntată. Mama merită să fie fericită. Sînt convinsă că ai s-o faci fericită.

Zîmbetul lui mărturisea că se simţea uşurat.

– Bine. Păi, asta-i foarte bine, se bîlbîi el. Te rog să-mi spui pe nume de aici încolo.

– Iar eu sînt Cynthia sau Cyn.

Îşi dădură mîna şi îşi zîmbiră cald.

Ca semn de împăcare, Cyn îi dărui mamei sale brăţara mexicană de argint. Aşa cum îşi închipuise Cyn, Ladonia se bucură foarte tare. Apoi Cyn se aşeză să-şi bea ceaiul şi să mănînce cîteva prăjituri cu afine care mai rămăseseră şi în acest timp discutară despre nuntă. Viitorii miri doreau o ceremonie restrînsă, intimă, aici în casă, la care să invite numai familiile foarte apropiate şi preotul.

La scurtă vreme după această discuţie, Ladonia şi Charlie plecară, spunînd că se duceau să se uite la un meci de fotbal la el acasă. Urmărindu-i cum se depărtau braţ la braţ, împiedicîndu-se la tot pasul pentru că nu-şi puteau desprinde privirile unul de la celălalt, Cyn îşi zice că mai mult ca sigur în timpul meciului o să fie şi ceva îmbrăţişări înfocate.

Şi iarăşi simţi un spasm de emoţie pe care îl resimţea mai mult ca un dor decît ca invidie. Nu dorea să le piară fericirea, dar era geloasă pe împlinirea lor, care se datora faptului că erau o singură fiinţă formată din două, în loc să fie singur fiecare.

În cursul după-amiezei, Brandon fu adus acasă de părinţii tovarăşei lui de joacă. Era emoţionat că-şi vedea mama, dar şi de ceea ce văzuse la zoo. Biciul l-a cucerit pe deplin.

– Îmi place aproape la fel de mult ca şi pistoalele pe care mi le-a dat Worth, ciripi el, repezindu-se spre uşă ca să-l încerce afară.

Chiar şi numai auzind numele lui Worth, simţi cum o strînge o gheară de dorinţă şi dezamăgire.

Ladonia se întoarse la timp pentru cină. Mîncară în salon, în faţa televizorului, urmărind un film Disney împreună cu Brandon. Telefonul sună pe la mijlocul programului. Ladonia se ridică să răspundă.

– Probabil că e Charlie. A spus că o să sune după ce-i anunţă pe copiii lui despre planurile noastre.

Lipsi cîteva minute bune. Cyn o auzea rîzînd. Apoi reveni şi zise:

– E pentru tine.

– Pentru mine? Cine e?

– Worth. Pe onoarea mea că e nebun. Cînd i-am spus că mă mărit, a făcut pe distrusul şi mai să plîngă, nu alta.

– Nu vreau să vorbesc cu el.

Rîsul şăgalnic al Ladoniei se stinse.

– De ce nu?

– Încă mă mai doare capul şi nu mă simt în stare să vorbesc cu el, zise, încercînd să pară cît mai firească, dar ştia că nu putea să înşele perspicacitatea mamei ei.

– Ce faci nu e prea politicos, Cynthia.

– Îmi pare rău. Dar acum nu vreau să vorbesc. N-am stat cu Brandon de atîtea zile.

Dar lui Brandon nu-i păsa. Era total absorbit

de aventurile prin care trecea o familie care făcea o călătorie cu pluta pe rîu.

Împreunîndu-şi braţele pe piept, Ladonia îşi luă un aer de părinte inchizitor care dorea să afle adevărul.

– Ce s-a întîmplat între voi la Acapulco?

– Nimic! exclamă Cynthia. Pur şi simplu nu vreau să vorbesc acum.

– Şi eu ce să-i spun?

– Spune-i că nu mă simt bine. Nu, stai, spune-i că sînt obosită pentru că nu m-am odihnit destul noaptea trecută. Nu, nu, nici asta să nu-i spui. Spune-i că ies în oraş.

– Deci, ce să-i spun?

– Spune-i că ies.

– N-am să mint pentru tine.

– Atunci spune-i că sînt ocupată şi că nu pot veni la telefon. Dacă are maniere, n-o să te bată la cap să-i dai explicaţii.

Cyn trebui să suporte privirea grea de reproş a mamei ei, dar în cele din urmă Ladonia făcu ceea ce-i spusese fiică-sa.

Charlie sună aproape imediat după aceea. Conversaţia nu se mai isprăvea, răsfăţîndu-se şi gîngurind, parcă pentru a recupera tot timpul pierdut cît şi-au ţinut în taină iubirea.

Cyn îl culcă pe Brandon, spuseră împreună rugăciunea, îi umplu fruntea de sărutări de noapte bună, apoi se retrase, în sfîrşit, în camera ei. Încă mai trebuia să suporte treaba cu despachetatul. Fiecare obiect pe care-l scotea

din bagaj îi aducea aminte într-un fel sau altul de Worth şi de cele cîteva zile petrecute împreună.

Cînd purtase bluza asta, el îi făcuse complimente şi-i spusese că acea culoare făcea ca pielea ei să pară fosforescentă. Îi mîngîiase obrazul.

În şortul ăsta picioarele ei arătau nemaipomenit, spusese el cînd o văzuse îmbrăcată astfel. Şi îi ciupise pulpa.

Ce degete sexy şi „să fiu al naibii că-mi vine să le mănînc", mai zisese cînd le văzuse ieşind din sandalele astea, apoi îşi trecuse buricele degetelor de la mînă peste degetele ei de la picioare.

– Cîtă flatariseală, murmură ea, simţind cum o îneacă furia; apoi adăugă răzbunătoare: dar a primit ceea ce merita, nu-i aşa?

Mai puternică decît indignarea era durerea pe care o simţea în inimă. Ochii i se umplură de lacrimi amare atunci cînd despachetă rochia pe care o cumpărase pentru că o convinsese el să o cumpere, o ameţise cu atîtea complimente şi tot el o dezbrăcase de ea, mînat de o patimă nestăpînită.

Odată culcată în pat, încercă să se consoleze cu amintirile în care îl iubea pe Tim. E adevărat, admise ea, au fost vremuri cînd ar fi putut avea mai multă iniţiativă în relaţiile lor intime.

Dar au fost vremuri cînd ar fi putut fi şi el mai inspirat. N-a nimerit nici el ţinta întotdeauna, dar ea una nu s-a plîns niciodată, corect? Nici ea nu a

fost mereu împlinită. Pămîntul a rămas şi nemişcat sub trupul ei. Au fost şi nopţi în care stelele n-au inundat-o cu strălucirea lor.

Şi putea spune că niciodată nu a fost aşa ca noaptea trecută.

De cum se alcătui în mintea ei acest gînd infidel, îi şi găsi o explicaţie. Revărsarea de pasiune din partea ei fusese pe de-a-ntregul justificată. Nu se mai culcase de multă vreme cu un bărbat, asta era tot. Numai gîndeşte-te cîtă dorinţă poate strînge o femeie sănătoasă şi tînără în doi ani de zile. Nu e de mirare că reacţia ei la primul bărbat care o atinsese a fost atît de explozivă.

Dar se îndoia că ceea ce gîndea acum era pe deplin adevărat. De cînd murise Tim, mai fuseseră şi alţi bărbaţi care au încercat să deschidă robinetul sexualităţii ei, de exemplu, Josh Masters, abia cu cîteva zile în urmă. Şi nu se topise în braţele lui.

– Să te ia naiba, Worth Lansing, şopti în pernă cînd, gemînd abia auzit, se rostogoli pe o parte şi îşi trase genunchii la piept.

Înjurîndu-l, simţea brusc nevoia să fie cuprinsă de braţele lui puternice, să-şi lase şoldurile în voia palmelor lui, ca astfel lui să-i fie mai uşor să o pătrundă adînc, nemilos şi totuşi cît de uşor. Îşi aminti de săruturile lui şi parcă buzele lui erau lipite de ale ei. Închise ochii şi fremăta sub atingerea gurii lui cînd îi gusta aroma sînului cu limba umedă, flămîndă.

Niciodată n-o să mai simtă arderea aceea sălbatecă a trupurilor lor unite şi iubindu-se. Nu numai că o făcuse să răspundă pasiunii lui într-un mod neruşinat de pasionat, dar distrusese accesul oricărui alt bărbat la trupul ei. Chiar şi Tim, care obişnuia să facă dragoste cu pasiune sau cu blîndeţe, după cum le era dispoziţia, pălea dacă îl compara cu Worth.

O rănise în trei feluri. Întîi, pentru că îi ademenise trupul să o trădeze, apoi pentru că o provocase să se supere pe fostul ei soţ, care, mort fiind, nu putea să se se apere, şi, în al treilea rînd, pentru că o prădase de cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată. Pierderea aceasta îi provoca o suferinţă la fel de mare ca şi sentimentul că fusese folosită.

În adîncul sufletului ei, spera ca Worth să fie la fel de nenorocit ca şi ea, dar el probabil că celebra evenimentul. Dusese la împlinire ceea ce-şi propusese.

– Am cerut o băutură de regim, se încruntă Worth la paharul cu sifon pe care stoica doamnă Hardiman tocmai i-l turnase.

– Exact asta ai primit, răspunse ea.

Era deja joi şi răbdarea ei, renumită de altfel, începuse să devină străvezie din pricina sclifoselilor lui fără sfîrşit.

– Da' n-are gust de sifon de regim.

– Da' asta este, făcu ea tot mai arţăgoasă. Toată săptămîna n-a fost chip să-ţi intre omu-n voie. Ce-i cu tine?

– Nimic, mormăi el mofluz, jucîndu-se cu un cub de gheaţă pe care-l împingea în apă cu degetul şi acesta revenea de fiecare dată la suprafaţă.

– Credeam că o să fii încîntat de comisionul gras pe care l-ai primit săptămîna asta.

Ridică din umeri fără să-i răspundă doamnei Hardiman.

– Chiar şi mapa aceea de acţiuni ai primit-o.

– Prea multă vreme a trebuit să-i fac curte hoaştei ăleia bătrîne, mîrîi el.

– Ea te crede absolut adorabil. Chiar ea mi-a zis, ieri, după-amiază, cînd a trecut pe aici. Numai că ea nu a fost nevoită să se confrunte cu purtarea ta din aceste zile, aşa ca mine. Îi dădu o tăviţă de plută pentru pahar: ceva nu este în ordine. E vorba de viaţa ta sentimentală?

– Pe dracu'! exclamă el, îndreptîndu-se de spate în scaun. Viaţa mea sentimentală este foarte în ordine, mulţumesc.

Îl privi sceptică.

– Credeam că excursia la Acapulco o să-ţi facă bine.

– Ei bine, nu mi-a făcut.

– Greta a sunat de două ori aici. Nu mă mai crede cînd îi spun că eşti ba plecat, ba vorbeşti la cealaltă linie. Nu mai ştiu ce scuze să găsesc.

– Iei salariu şi pentru ca să găseşti scuze, să ştii.

Doamna Hardiman încercă o altă pedală.

– Cred că sentimentele Gretei sînt ofensate pentru că nu-i răspunzi la telefon.

– Ce trist!

Nu era încă pregătit să o ierte pentru că îl lăsase cu buzele umflate în ultima clipă. Poftim ce s-a întîmplat din pricina asta. Şi-a pierdut cea mai bună prietenă.

Deci ce importanţă avea că Greta era supărată pentru că el o evita? De ce să fie el singurul fraier din oraş căruia nu i se răspunde la telefon? De duminică seara, dăduse peste zece telefoane în fiecare zi la care nu primise nici un răspuns.

– Uite ce-i, ori te bine dispui, ori mă concediezi, îi ceru doamna Hardiman cînd luă de pe masă corespondenţa pe care i-o adusese la semnat.

– Dacă nu-ţi convin condiţiile de lucru de aici, se enervă el, de ce nu-ţi dai demisia?

Din prag se întoarse spre el şi-i aruncă o privire condescendentă, regală, pe care de obicei o păstra pentru clienţii recalcitranţi şi pentru distribuitorii necivilizaţi.

– Nu prea mă lasă inima. Niciodată n-am părăsit un bărbat cînd s-a aflat la ananghie.

– Femeile! pufni Worth după ce ea trînti uşa în urma ei. Orice rol ar ocupa în viaţa ta, ţi-o fac un iad.

Se ridică de la birou şi îşi încercă precizia cu mingea de golf. Pentru cele trei lovituri greşite dădu vina pe o protuberanţă sub covor. Ridică crosa şi o izbi în mingea care-i stătea în cale. Nici una din jucării nu l-a ajutat în această săptămînă să îi mai crească moralul.

De cîteva ori îi venise să iasă la un restaurant seara, undeva, dar nu-i venea în minte nici o femeie pentru care să se ostenească să-şi facă program. Nici nu se simţea dispus să facă un tur ca să vadă ce putea pescui nou prin cluburile de noapte pe care le bîntuia el.

Cu jumătate de inimă îşi zise că ar fi putut să o prefere pe avocata care îşi avea biroul în aceeaşi clădire, dar chiar şi numai gîndul că trebuia să se ţină după fustele ei îl obosea. În plus, cînd se întorsese din Mexic, se întîlnise cu ea întîmplător de mai multe ori, în garajul-parcare, dar picioarele ei nu i s-au mai părut atît de spectaculoase, ba dimpotrivă. Nasul îl avea prea lung, buzele prea subţiri, părul prea cîrlionţat. Ochii nu erau doar vicleni, ci chiar perfizi.

N-avea mişcările zburdalnice ale mînjilor, nici rîsul scurt, vesel şi nici obiceiul să-şi umezească buzele înainte să spună ceva important. Nu era Cyn, ce mai.

Cyn era singura femeie pe care voia să o vadă; şi, din nefericire, ea nu-i vorbea.

Cum putea fi aşa de căpoasă încît să creadă că atunci cînd a făcut dragoste cu ea, nu urmărea decît să încerce să o aprindă mai tare decît o aprinsese Tim vreodată? Tocmai pe asta o alesese, din toate presupunerile prosteşti, juvenile, muiereşti pe care le-ar fi putut avea!

Şi dacă era chiar atît de prostească, juvenilă, muierească, de ce-şi mai făcea griji din pricina ei? De ce nu o trecea pur şi simplu la sumarul blestematului de dosar al psihicului feminin care, încă de pe vremea Evei, nu excelase niciodată în judecăţi logice? Întotdeauna îşi imaginase că Cyn se găsea deasupra prostiilor ăstora, dar, evident, greşise.

O să-şi vină ea în fire pînă la urmă. Toate fac la fel.

Şi pînă atunci, să le ia naiba pe toate. Destul cu văicăreala. Într-un moment de hotărîre spontană, îşi luă jacheta de pe cuierul de aluminiu şi ieşi val-vîrtej pe uşa biroului.

– Pleci mai devreme? se interesă doamna Hardiman.

– Mă duc la sală. Aaa, şi dacă sună Greta mîine, fă-mi imediat legătura cu ea.

Inima lui Cyn era alături de fata din faţa ei. Nu se potrivea modelului tipic al pacientelor care veneau la spitalul de obstetrică-ginecologie pentru consultaţii şi sfaturi. De obicei, statutul lor social era mijlociu sau din clasa de jos. În general nu se bucurau de prea mare îngrijire părintească sau nici nu cunoşteau aşa ceva, iar ca activitate sexuală avuseseră contact încă dinaintea pubertăţii.

Sheryl Davenport era a treia fiică a unui magnat al proprietăţilor imobiliare şi al soţiei acestuia, persoană cu o poziţie foarte importantă în societate. Una din surorile mai mari ale lui Sheryl era procuror, şi ea binecunoscută; cealaltă era căsătorită cu un aristocrat al regatului, un coleg de echipă la polo al Prinţului de Wales.

Circumstanţele situaţiei lui Sheryl nu erau mai tragice decît ale altora, dar, din pricina familiei care era atît de cunoscută şi a poziţiei publice pe care dorea să şi-o păstreze, consecinţele ar fi fost cu siguranţă catastrofale.

– Pur şi simplu nu pot ucide un prunc, suspină ea în batista brodată şi părul blond şi lucios îi căzu peste faţă. Dacă le-aş spune părinţilor că sînt însărcinată, ştiu că asta mi-ar cere să fac. Una din surorile mele a avut un avort, dar era mai mare, deja la colegiu, cînd s-a întîmplat. Nimeni altcineva nu a ştiut, decît noi, familia. Tata a avut grijă să nu se afle.

Sheryl era una dintre cele mai bune studente ale unei şcoli medii pentru fete cu regim foarte

exclusivist. Era inteligentă, frumoasă şi foarte speriată.

– Te-ai sfătuit cu cineva din şcoală? întrebă Cyn blînd.

– Nu! Dumnezeule, nu. M-ar da afară! Tata cred că ar exploda. Mama şi ambele surori acolo au absolvit.

– Şi tatăl copilului, Sheryl? El ştie?

– Nu.

– De ce?

– Nu i-ar păsa.

– Nu e posibilă o căsătorie?

Scoase un hohot de rîs fără pic de veselie în el şi clătină din cap.

– Nu. Eu nu aş vrea aşa ceva.

– Ei?

– Nu am fost iubită. Adică, eu nu l-am iubit.

– Deci nu a fost o relaţie de durată?

Sheryl clătină iarăşi din cap.

– De aceea n-ai luat nici o măsură de precauţie?

– Da, recunoscu şi îşi dădu la o parte părul. Să nu-mi ţineţi o predică, adică vezi ce proastă am fost. Ştiu deja povestea asta. A fost genul de pasiune de moment. Sînt sigură că şi-a închipuit că iau pilule. El a folosit prezervativ, dar, mă rog, zise zîmbind jalnic, se vede că n-a funcţionat. El e asistent de antrenor la clubul nostru de tenis. Un Don Juan, asta e. Nu e genul care să se însoare. Şi sînt convinsă că niciodată n-ar fi ceva de capul lui, mai zise şi minunaţii săi ochi de un albastru nordic dădură drumul la încă un rînd de lacrimi.

Doamnă McCall, ce-am să mă fac?

Cyn își împreună mîinile pe birou.

– Dacă ai putea să optezi, fără să ţii cont de nimic altceva decît de propriile tale dorinţe, tu ce ai face, Sheryl?

– Aş păstra copilul, spuse zîmbind dulce şi melancolic.

– De ce?

– Pentru că m-ar iubi pe mine. Adică vreau să spun că bebeluşii îşi iubesc mamele, indiferent de ce s-ar întîmpla, da?

Fisura din inima lui Cyn se mai lărgi de un deget. Sheryl avea nevoie de iubire dezinteresată pentru că niciodată nu avusese parte de aşa ceva.

– Atunci, poate că asta ar trebui să faci.

– Nu, se smiorcăi fata, imposibil.

Dacă ar fi încurajat-o pe fată să păstreze copilul, ar fi însemnat să-şi depăşească limitele rolului ei. Nu putea decît să sondeze diferitele opţiuni pe care le aveau pacientele.

– Dacă nu se pune problema căsătoriei şi nu vrei să pui capăt sarcinii şi nici nu consideri că ai putea creşte singură copilul, poţi să te hotărăşti pentru adopţiune.

– Asta mi-ar plăcea, spuse Sheryl ridicîndu-se de pe scaun. Începu să măsoare spaţiul îngust dintre biroul lui Cyn şi fereastră. Dacă aş şti că pruncul meu ar fi dat în grija unui cuplu în care cei doi se iubesc unul pe altul şi ar iubi şi copilul, asta mi-ar plăcea să fac. Dar părinţii nu m-ar lăsa

niciodată să duc sarcina pînă la capăt. S-ar duce de rîpă toate planurile pe care şi le-au făcut în privinţa mea.

– Dar atunci cum rămîne cu planurile pe care ţi le-ai făcut tu însăţi în privinţa ta?

Sheryl se opri şi se uită la ea perplexă.

– Eu n-am nici un plan.

– Păi, cred că ar trebui să ai, zise Cyn, ridicîndu-se şi dînd ocol biroului. Puse o mînă pe umărul lui Sheryl: aş fi bucuroasă dacă aş putea să vin acolo şi să fiu pe post de tampon atunci cînd le-ai spune vestea asta părinţilor tăi. Dar tu trebuie să te hotărăşti ce să faci, adăugă ea grăbit.

Judecînd după disperarea de pe chipul lui Sheryl în faţa perspectivei de a avea o asemenea discuţie, Cyn se gîndi că familia asta a ei trebuia să fie o adevărată teroare dacă inspirau atîta frică în fiica lor mai mică.

– Mai ai timp. Abia ai descoperit că eşti însărcinată, acum cîteva zile. Acordă-ţi răgazul cîtorva săptămîni şi stai şi cîntăreşte-ţi toate opţiunile.

Luă o carte de vizită şi i-o dădu:

– Între timp, dacă vrei să întrebi ceva sau doar să vorbeşti cu cineva, dă-mi un telefon. Bine?

– Da, oftă descurajată Sheryl, însoţindu-şi vorba cu o înclinare a capului. Mulţumesc că m-aţi ascultat.

– Totul o să se aranjeze cum va fi cel mai bine. Ai să vezi.

Sheryl avea un aer foarte îndoit atunci cînd îşi luă la revedere şi părăsi biroul. Cyn se întoarse cu un aer obosit la fotoliul ei din spatele biroului şi îşi sprijini capul în mîini. Era ziua de joi a unei săptămîni pe care ar fi putut-o califica drept cea mai proastă de după moartea lui Tim.

Toate cazurile pe care le avusese în acea săptămînă fuseseră extrem de dificile. Sau poate că ea era într-o dispoziţie mult prea proastă ca să le poată rezolva. Platitudinile pe care le oferise femeilor cu atîtea probleme sunaseră şi mai banale decît erau de obicei... şi ipocrite la un mod grosolan.

Cum de putea să le sfătuiască să fie atente şi să dea dovadă de bun simţ în relaţiile sexuale, cînd tocmai ea nu îşi urmase propriile predici, înainte să se fi culcat cu Worth? Fusese genul aprins-călcîiele- pentru-o-clipă. Şi nu avea nici o scuză.

– Doamnă McCall?

La fel de abătută apăsă pe butonul interfonului.

– Da.

Văzuse că Sheryl Davenport fusese ultima pacientă în acea zi.

– Doctorul Masters vrea să vă vorbească.

În sinea ei mîrîi şi gemu în acelaşi timp, dar nu putea găsi, acum, pe loc, un mod politicos de a evita să-l vadă.

– Să vină.

– Bună, bună, o salută el dînd buzna şi arătînd

frumos în halatul alb.

– Bună, Josh. Ce mai faci?

– Bine, zise şi se aşează pe colţul biroului, blocîndu-i foarte dibaci posibilitatea de a ieşi de după el. Dar tu arăţi cam istovită.

– A fost o săptămînă din aia.

– Păi, credeam că săptămîna trecută a fost o săptămînă...

– Şi săptămîna trecută.

– Te-am sunat sîmbătă. Mama ta mi-a spus că ţi-ai luat o scurtă vacanţă.

– Da, cam aşa ceva, dar din păcate nu mi-a prea făcut bine.

– Nu mi-ai răspuns la apeluri.

Mai presus de orice, ura să fie pusă într-o poziţie defensivă şi Josh avea un talent deosebit de a face exact acest lucru.

– Ultima oară cînd te-am văzut, ne-am cam certat, îţi aduci aminte?

– Îmi aduc aminte. Era vorba despre viaţa ta sexuală. Sau mai degrabă despre inexistenţa ei.

Bărbia ei zvîcni în sus.

– De unde ştii că e inexistentă? îl întrebă pe un ton glacial.

Văzînd cum îi dispare zîmbetul insinuant, simţi cum îi creşte inima. Se ridică în picioare, îl ocoli cu grijă şi îşi luă geanta.

– Tocmai plecam.

Stinse lumina şi deschise uşa.

– Da, păi, vin şi eu.

O urmă prin anticameră şi apoi pe coridor.

Destul timp să-şi vină în fire, încît îşi strecură o mînă în jurul braţului ei şi o întrebă:

– Deci m-ai iertat îndeajuns ca să iei cina cu mine?

Prefera de o mie de ori aşchii de bambus vîrîte sub unghii decît să-şi petreacă o seară cu ei trei, adică: ea însăşi, doctorul şi colosalul său ego.

– Mi-ar face plăcere, răspunse, izbindu-l pe Josh cu un zîmbet radios. Cînd?

Să fie ea a naibi dacă avea de gînd să-l lase pe super-armăsarul Worth Lansing să-şi închipuie că era o casetă de caritate sexuală.

Capitolul 9

Era la ea acasă cînd a ajuns. Recunoscîndu-i maşina sport, opritã o casă mai încolo, înjură printre dinţi fără milă şi fără urmă de delicateţe feminină. Nu putea pricepe omul ăsta? Dacă ar fi vrut să vorbească cu el, ar fi răspuns la telefon.

Şi mai enervant era faptul că îl găsi distrîndu-se de minune cu Brandon, jos pe podea în camera de zi; îşi aruncă poşeta şi servieta într-un fotoliu şi cîntări scena domestică oferind o încruntătură urîtă în loc de zîmbet.

– Bună, mami, a venit Worth!

– Văd şi eu!

Worth era întins pe burtă. Brandon îl încălecase pe mijloc şi-l bătea peste umeri şi şolduri cu un băţ de baseball. Calul reuşi să se răsucească, să-l apuce pe băiat de talie şi să-l ridice în sus, astfel încît braţele şi picioarele lui Brandon atîrnau şi se bălăbăneau în aer. Brandon chiuia în culmea fericirii. Worth se congestionă tot din pricina efortului.

– Doamne, da' greu te-ai făcut, reuşi el să îngaime printre dinţii încleştaţi. Cînd erai un bebeluş, te ridicam aşa şi te ţineam ore întregi sus.

Îl lăsă pe băiat pe podea şi, spre marea încîntare a lui Brandon, se prefăcu a se chinui să se ridice în poziţie şezîndă şi să-şi recapete suflul.

– Mai fă o dată, Worth. Sau ridică-mă de picioare şi ţine-mă cu capul în jos.

– Lasă-l, Brandon, e obosit.

Vorbise cu o voce subţire, de viespe şi se urî pentru asta. Bucuria celor doi se stinse instantaneu. Brandon o privi îndurerat şi dezorientat.

– Poate mai tîrziu, zise Worth, împăciuitor, aranjîndu-i părul. Ia, ajută-mă să mă ridic.

Brandon îl prinse de mînă şi-l „trase" în picioare.

– Bună, o salută el pe Cyn, între timp vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni, căci ieşise cît se zbenguise cu Brandon.

– Bună.

– Ce mai faci?

– Bine. Tu?

– Bine.

– Unde-i mama?

– S-a dus să-l ia pe Charlie, ca să ne facă prezentările.

– Aha.

Oricît încerca să nu se uite la el, părea incapabilă să-şi smulgă privirile de la el. Probabil că abia venise de la sala de gimnastică, după cum era îmbrăcat, cu o pereche de blugi vechi, o cămaşă decolorată şi nişte tenişi străvechi, fără şosete. Părul îi era ciufulit, de parcă ar fi condus maşina cu ferestrele deschise.

Măcar să nu i se fi uitat direct în ochi, dar nici să-i evite căutătura nu părea în stare. Ochii lui o sfredeleau ca două raze laser albastre în căutarea adevărului.

Privirea lor fără sfîrşit parcă fu întreruptă de sosirea Ladoniei care îl pofti mîndră înăuntru pe logodnicul ei. Cei doi îşi strînseră mîinile cînd fură prezentaţi.

– Charlie, povestea asta îmi frînge inima, să ştii, spuse Worth, cu un suspin teatral. De ani de zile alerg după femeia asta.

Ladonia îl bătu afectuos peste obraz.

– Îmi pare rău, Worth. Dar el a fost mult mai sexy, încît nu i-am putut rezista.

Vorbele ei îl făcură pe Charlie să roşească şi pe Worth să rîdă, iar Cyn îşi zise că ar fi vrut şi ea să rîdă, însă tot ce se schiţă pe buzele ei fu un zîmbet silit.

– Charlie vrea să mă invite în seara asta ca să mă recompenseze pentru nopţile cînd a mîncat

aici.

De cînd o anunţaseră pe Cyn de intenţiile lor, în fiecare seară mînca la ele acasă.

– Acum că Worth este aici, tu şi Brandon n-o să trebuiască să mîncaţi singuri.

– Dar, mamă, eu sînt sigură că Worth are alte planuri.

– De fapt, eu am trecut pe aici să vad dacă pot să vă invit pe toţi la un hamburger. Ce ziceţi voi, Ladonia? Charlie?

– Eu sînt de acord cu tot ce vrea Ladonia, spuse Charlie, curtenitor.

Ladonia îl luă de braţ.

– Dacă nu vă supăraţi, Worth, eu aş prefera să fiu singură cu logodnicul meu.

Worth făcu lasciv din ochi.

– Obrăznicătură zburdalnică ce eşti. Fir'ar să fie, de ce nu te-am frînt eu cînd am putut şi o prinse într-o îmbrăţişare de urs blînd.

Turturelele plecară în cîteva minute. Cyn se întoarse spre Worth şi spuse jenată:

– Nu te simţi obligat să ieşi cu noi.

– Dar vreau. De aceea am şi venit.

– Date fiind circumstanţele, Worth...

– Care circumstanţe?

Întrebarea rostită cu un aer atît de inocent era şi mai provocatoare, ceea ce o făcu să strîngă din dinţi. Avea de gînd să o provoace la aceeaşi discuţie, iar şi iar?

– Brandon, ia zi, te aranjază *McDonald*?

– Ieftin trucu', spuse din vîrful buzelor cînd Brandon se repezi pe uşă afară spre maşina lui

Worth.

– Dar eficient, zise el, aruncîndu-i un zîmbet cît mai dezarmant cu putinţă. După dumneavoastră, doamnă McCall.

– Pot să merg să mă joc?

– Se spune am voie să mă duc, Brandon, şi lasă-mă să-ţi văd faţa mai întîi.

Cyn îi şterse gura cu un şervet, apoi puştiul sări de pe scaun şi se repezi spre uşa care ducea la terenul de joacă.

– Fii atent la topogan, strigă după el şi oftă pentru că sfatul era inutil!

– Cafea? întrebă Worth scoţînd capacele de plastic de pe ceştile tot de plastic pline cu cafea.

– Mulţumesc.

Cîtva timp îşi sorbiră tăcuţi cafeaua, uitîndu-se la Brandon cum se joacă. El şi încă o fetiţă, cam tot de vîrsta lui, ajunseră la scările topoganului în acelaşi timp. Cavaler, Brandon se dădu la o parte, lăsînd-o pe ea să se caţere prima.

– Un crai în devenire, chicoti Worth.

– Sper că nu.

Privirea lui părăsi brusc fereastra mare a restaurantului şi se opri pe chipul grav, fără urmă de zîmbet al lui Cyn, apoi îi spuse, fără să caute

să-şi ascundă supărarea:

– Ştii, cînd doi oameni se culcă împreună, treaba asta ar trebui să-i apropie, nu să-i arunce care-ncotro.

Tonul său superior o înfurie.

– Asta depinde de motivul pentru care s-au culcat împreună: Noi ştim de ce te-ai culcat tu cu mine.

– În regulă, recunosc. Sînt o scursură. Lepădătură, drojdie. Cea mai abjectă formă de viaţă de pe întreaga planeta asta nemaipomenită. Poftim, eşti fericită aşa?

Se lăsă pe spate, înfigîndu-se în speteaza galben-portocalie, într-o stare de agitaţie neobişnuită la el.

– Te-am tîrît după mine în Mexic numai aşa, ca să aflu răspuns la o întrebare ce mă chinuia de ani de zile, adică oare cum o fi la pat nevasta celui mai bun prieten al meu?

Se plesni peste coapse şi dădu drumul din piept unei răbufneli de aer întorcîndu-şi în acelaşi timp faţa de la ea.

– Acum, după ce am stabilit pricinile pentru care eu m-am culcat cu tine, să le auzim pe acelea care te-au făcut pe tine să te culci cu mine.

– Ce?

– Hai, să le auzim. Ce te-a împins spre asta?

– Eu.

– S-ar putea crede că şi tu ai fost curioasă să-mi afli performanţele sexuale.

– Niciodată.

– Ce vorbeşti? Niciodată? Nici măcar o dată? Niciodată nu l-ai ascultat pe Tim prezentînd succesele mele sexuale şi nu te-ai întrebat dacă într-adevăr sînt atît de bun pe cît pretind a fi? Oare n-ai vrut nicicînd să verifici tu însăţi masculinitatea mea?

– Eşti dezgustător.

Se întinse după geantă şi îşi trecu peste umăr cureaua cu un gest hotărît.

Înainte să poată să se scoale de pe scaun, Worth îşi strecură mîna printre cutiile şi ceştile goale care se aflau pe masă şi o prinse de braţ.

– Vezi cît pot să doară asemenea acuze?

Tonul lui blînd o opri mai degrabă decît strînsoarea lui. Rămase la locul ei şi coborî cureaua genţii de pe umăr. Cîteva clipe lungi se priviră în tăcere. Cyn îşi coborî prima privirile.

– Doare?

El dădu din cap.

– Foarte mult.

Cyn îşi sprijini coatele pe masa încărcată de ambalaje şi faţa în palme.

– Ah, Worth, îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

Rîsul lui o făcu să-şi ridice capul.

– N-ai vrea să mai spui o dată?

Roşind, îşi lăsă din nou capul în mîini.

– N-ar fi trebuit să dau toată vina numai pe tine. Aveam nevoie de un ţap ispăşitor. Învinovăţindu-te pe tine, îmi uşuram conştiinţa.

– Conştiinţa? Ceea ce am făcut noi a fost chiar atît de cumplit?

– M-am simţit vinovată, trebuie să recunosc.

– De ce?

– Din pricina lui Tim, desigur.

– Dar Tim este mort. A trecut o perioadă de doliu mai mult decît cuvenită. Nu faptul că te-ai culcat cu cineva te-a făcut să te simţi atît de vinovată. Nici măcar faptul că te-ai culcat cu mine. Ceea ce te-a făcut să te simţi vinovată a fost – şi aici coborî vocea pînă la o notă de intimitate – faptul că ţi-a plăcut atît de mult.

Cyn îşi mişcă buza de jos.

– Corect?

Dădu din cap distrusă.

– Cyn, spuse blînd, întinzînd mîna după a ei, Tim nu ar vrea ca tu să rămîi singură. A murit cînd tu abia aveai douăzeci şi şapte de ani. Ce-ai fi vrut, să-ţi pui centura de castitate pentru tot restul zilelor?

– Nu, dar nu m-am aşteptat ca revenirea mea în lumea normală să fie atît de cutremurătoare ca experienţă. N-am crezut că pot să fiu atît de neinhibată. Cred că am fost supersensibilizată.

– Cîmpul a fost fertil, iar eu, lupul cel mare şi rău, am profitat şi l-am însămînţat?

– Nu, scuturã ea din cap. Nu ai profitat prin nimic. Aş fi putut să opresc totul dacă aş fi vrut cu adevărat.

– Îţi mulţumesc pentru asta, îi zîmbi el tandru.

– În ultima vreme am fost atît de nemulţumită de tot. Şi cînd am găsit o portiţă de scăpare, am evadat fără să mă gîndesc la consecinţe. Adăugă crispată: vroiam să se întîmple ceva în viaţa mea,

dar nu mi-am putut imagina că o să fie o haltă de o noapte cu tine.

– Ei, fir'ar să fie, se încruntă Worth, n-ai putea găsi o denumire mai fericită pentru ceea ce s-a întîmplat?

– Tu cum i-ai zice?

– Nu ştiu sigur, dar în orice caz nu ceva atît de crud. Am avut destule halte de o noapte la viaţa mea. Crede-mă, Cyn, ceea ce am trăit cu tine nu a pornit din sex. A început aici, spuse, arătînd spre cap, – şi a prins viteză aici, – şi-şi înfipse arătătorul în pectoralul stîng, deasupra inimii. Mult mai tîrziu a coborît sub curea.

Ea începu să respire întretăiat.

– Cu mine la fel, Worth.

– Atunci încetează cu toate prostiile. Nu ştii că tu însemni mult mai mult pentru mine decît o fişneaţă pe care o culeg din orice bar?

Emoţiile abia înmugurite şi reţinute atîtea zile dădeau să se elibereze acum în lacrimi. Înainte să se petreacă aşa ceva, ea deplasă discuţia într-o altă direcţie, consolîndu-se cu ideea că ceea ce se întîmplase între ei nu îl făcuse pe el să o respecte mai puţin.

– Şi colac peste pupăză, mă anunţă şi mama că se mărită.

– Tu nu vrei să se mărite? Mai vrei cafea?

– Nu, mulţumesc. Bineînţeles că vreau să se mărite, dar înseamnă altă schimbare, altă perioadă de adaptare. Ridică privirile spre el: sună egoist, nu-i aşa?

– Puţin.

– Mă urăsc pentru ceea ce simt.

– Nu trebuie. Este omenesc.

– La fel şi ce s-a petrecut sîmbăta trecută, nu-i aşa?

Brandon intră să bea o gură de apă de la ţîşnitoare, le făcu semn cu mîna şi fugi iar afară.

– Seamănă cu Tim.

– Da, seamănă, încuviinţă ea cu un zîmbet afectuos.

Worth îi strînse mîna pe care încă o mai ţinea într-a lui.

– Cyn, trebuie să ştii că nu m-am gîndit la Tim în acea noapte. Ochii lui îi susţinură insistent pe ai ei, căutînd înţelegere: dacă Tim mi-ar fi trecut prin minte o singură clipă, nu te-aş fi putut atinge. M-aş fi gîndit la tine ca la soţia lui, nu ca la femeia care mi-a dat atîta putere în...

– Worth.

– E adevărat. N-ai decît să negi alte lucruri; dacă aşa trebuie, dar un lucru este absolut sigur şi nu poate fi nicicum negat, că te-am dorit în cel mai simplu fel. Şi a existat dovada fizică, pe care iar nu o poţi anula, că şi tu m-ai dorit la fel de tare. Recunoşti?

– Recunosc, şopti ea.

– Cînd te-am ţinut în noaptea aia şi ţi-am atins pielea, ţi-am mirosit părul şi ţi-am sărutat gura, singurul gînd pe care îl aveam era acela să fac dragoste cu tine. Nimeni altcineva nu a mai fost implicat în ceea ce simţeam eu. Numai tu şi cu mine, Cyn. Nu poţi accepta lucrul acesta?

Nimic n-ar fi putut-o scoate din transa pe care

o crease în jurul ei sinceritatea seducătoare a lui Worth. Nimic, doar apariţia lui Brandon cu două palme zgîriate şi însîngerate pe care le obţinuse cînd aterizase greşit după saltul „cu paraşuta" din leagăn.

Ladonia încă nu se întorsese cînd au sosit ei. Worth se oferi să-l ajute pe Brandon, obosit şi smiorcăit, să facă baie şi să se bage în pat. Băiatul făcu pe curajosul cînd Cyn îi curăţă palmele cu dezinfectant.

– Să ştii că buzişoara aia de sus care s-a ţinut tare ca la un adevărat bărbat, a fost că erai tu aici, îi explică ea lui Worth după ce închise uşa de la dormitorul lui Brandon. Dacă n-ai fi fost aici, ar fi...

Bărbatul îşi lipi gura de a ei, dîndu-i încă un sărut neaşteptat, tot din partea stîngă, de unde nu-l văzuse venind şi pentru care nu se pregătise.

Gura lui nu deveni insistentă, nici nu ceru să i se răspundă, lăsîndu-i libertatea să o accepte sau să o respingă. Deşi picioarele i se înmuiară într-atît încît trebui să se rezeme de perete, deşi simţea sărutul ca pe un pumn în stomac, nu îi îngădui să se intensifice.

– Te rog, nu, Worth.

– Ce-i un sărut între prieteni? şopti el cu buzele lipite de gîtul ei, în timp ce degetele se încurcau în tăietura din faţă a bluzei, trăgînd uşurel de nasturi şi frecîndu-şi nodurile degetelor de sînii fremătători.

– În mod obişnuit, nimic.

Se depărtă de el şi se îndreptă spre un teritoriu mai bine luminat şi mai neutru al casei.

– Deci noi sîntem extraobişnuiţi?

Ea intră în camera de zi şi mai aprinse o lampă.

– Noaptea de sîmbăta trecută ne-a schimbat prietenia, Worth. Asta încă nu s-a sedimentat în tine sau pur şi simplu eşti obtuz?

– Tu eşti cea căpăţînoasă. Tu nu vrei decît să crezi că dacă am făcut dragoste nu mai putem fi prieteni.

– Nu mai putem!

– Cum adică?

Cyn îşi lăsă capul pe spate şi zîmbi a frustrare.

– Nu mai merge. Acum este altceva. Totul s-a schimbat. Mă doare că ţi-o spun. Regret că am pierdut prietenia noastră atît de strînsă, dar este iremediabil pierdută. Am sacrificat-o pentru... pentru...

– Pentru cea mai frumoasă dragoste, să fiu al naibii, pe care am avut-o fiecare din noi vreodată! Starea lui de spirit era încordată. Deci care e problema?

Îi întoarse spatele şi începu să-şi facă treabă cu piesele de şah pe care Ladonia şi Charlie le

lăsaseră pe tabla de joc.

– Că tu eşti bărbat şi eu sînt femeie.

– Ştiu şi eu asta, Cyn.

– Respectivele noastre genuri reacţionează diferit la această problemă.

Worth îşi aşează mîinile pe umerii ei şi o întoarse spre sine.

– Nu sînt chiar atît de opac precum îţi închipui tu, spuse pe un ton ceva mai calm. Patru zile am rumegat această problemă. Şi iată la ce se reduce totul: tu nu pari să crezi că putem să ne reluăm prietenia de unde am lăsat-o.

– Ai formulat exact, scînci ea cu glasul greu de lacrimi. Nu cred.

– Păi, aici greşeşti. Putem. Putem face orice ne punem în gînd să facem.

Ea îşi clătină capul.

– Nu cred, Worth.

– Ascultă, şi se apropie mai mult de ea şi îşi trecu degetele prin părul ei, îţi promit să nu mă mai gîndesc la asta, dacă tu aşa vrei.

– Nu ne putem opune gîndurilor care ne trec prin cap.

– Tocmai din această pricină gîndul nu este un păcat în mod oficial, decît dacă singur îl chemi şi îl întreţii. Deci, ori de cîte ori încep să-mi amintesc de pielea ta mătăsoasă lipită de a mea, o să alung amintirea dintre gîndurile mele şi am să mă gîndesc la floricele de porumb. Sau la orice altceva.

Chipul ei exprima o îndoială profundă, ea se

lupta cu sine să creadă, să fie convinsă de vorbele lui.

– M-a durut să ştiu că prietenul meu cel mai bun nu mai există ca atare pentru mine.

– Şi pe mine m-a durut.

– Săptămîna asta mi-a venit de multe ori să ridic receptorul şi să te sun.

– Doamne Dumnezeule, ce caraghioasă!

– Dar, Worth, mi-e greu să cred că o să ţină treaba asta, indiferent de cît de bune ne-ar fi intenţiile.

– Ba va ţine, dacă noi ne punem în gînd să ţină. Ca în seara asta, cînd mi-am dat seama că mă uitam la sînii tăi, mi-am dat seama şi de imaginile care se perindau prin capul meu. Şi le-am ignorat. Nu va trece mult pînă cînd am să uit şi cum au primit sînii tăi sărutările mele. Şi sunetele acelea spasmodice, scurte, pe care le scoteai cînd ai venit, aproape – adăugă el răguşit – aproape că nici nu le mai aud în memoria mea auditivă.

Ca să nu izbucnească în plîns, Cyn izbucni într-o tuse stăpînită. O durea pieptul din pricina bătăilor inimii.

– A trebuit să mă lupt cu asta, mărturisi el atingînd cu degetul acel punct de pe gîtul ei unde se zărea bătaia accelerată a pulsului. E o chestiune de autocontrol.

– Am încercat să uit.

– Şi-ai reuşit?

– Puţin.

– Dar încă îţi mai aminteşti cîte ceva?

– D-da.

Dădu din cap atît cît o lăsau mîinile lui care-l strîngeau între palme.

– Şi ce anume? şopti la fel de răguşit. De exemplu, cum a fost cînd ne-am unit trupurile? Atît de perfect... Îşi lipi fruntea de a ei. Ah, Cyn. Şi eu îmi aduc aminte de acele clipe.

– Cred că tocmai acest punct trebuie să se afle pe primul loc pe lista celor ce trebuie uitate.

– Corect.

N-o depărtă de la sine, dar nici n-o apropie mai mult. După cîteva clipe, respiraţiile lor intrară în ritmul normal.

– Ascultă, Cyn, apelă el la sentimentalismul ei, avem în urmă ani şi ani de prietenie. E greu să treci pe lîngă aşa ceva, mult mai greu decît o legătură amoroasă. Nu putem să sacrificăm prietenia care a fost doar pentru o noapte extraordinară petrecută împreună într-un parc, nu-mi dai dreptate?

Îşi îngropă faţa în cămaşa lui şi murmură:

– De ce am făcut-o?

– Ne-am lăsat prinşi în atmosfera aia romantică, încercă el s-o consoleze, masîndu-i în acelaşi timp spatele. Aşa e la tropice. Locurile alea sînt al naibii de seducătoare şi cu acelaşi efect ca şi băuturile lor care par atît de inofensive cînd le simţi pe limbă. Pînă apuci să-ţi dai seama ce se întîmplă cu tine, eşti beat mort.

O înlănţui cu braţele. Trupurile lor, acum lipite,

se legănau în ritmul unei melodii ce răsuna doar în mintea lor.

– Marea şi soarele ne-au învăluit cu o vrajă senzuală. La asta s-a adăugat obligaţia neaşteptată de a împărţi aceeaşi cameră. Toate acestea combinate ne-au sabotat simţurile, ne-au făcut să ne dezbrăcăm în pielea goală şi să ne culcăm împreună.

– Aşa crezi tu?

– Aşa trebuie să fi fost. Înainte nu ni s-au aprins niciodată călcîiele unul după celălalt.

– Şi nici n-o să ni se mai aprindă.

El nu prea părea convins de asta, încît nu răspunse decît cu o înclinare a capului. După cîteva clipe zise:

– Nu vom avea decît de suferit, cine ştie cît în viitor, dacă lăsăm ca prietenia noastră să fie afectată de o noapte. N-o să fie ca şi cînd am fi doi străini, sănătatea noastră va fi serios afectată. Nu eşti însărcinată.

Deodată o apucă de ambele braţe şi o depărtă de sine. Ochii lui îi întrebară mai întîi ochii, apoi coborîră spre pîntece.

– Eşti?

Ea se zvîrcoli să scape din strînsoare.

– Bineînţeles că nu! sau cel puţin ea aşa spera.

– Ei, atunci, vezi? Lucrurile pot merge mai departe, exact la fel ca înainte, spuse el fericit.

Atitudinea sa firească avea menirea să o binedispună, să-i alunge neliniştile. Rezultatul a fost

că Cyn era tot mai enervată. Cu cîteva cuvinte dulci, el îi reîntregise opinia despre propria ei persoană, apoi verbalizase o scuză plauzibilă pentru comportarea ei, ceea ce avusese menirea să-i uşureze conştiinţa, după care făcuse vînt întregului episod pe considerentul că ştia, şi era sigur de asta, că prietenia lor nu suferise nici o schimbare. Fără să fi fost afectat în vreun fel, el avea impresia că reuşise să împrejmuiască şi astfel să elimine acel prag ce se formase în mintea ei.

Dar, la naiba, n-o să-i dezvăluie tocmai lui ceea ce simţea şi gîndea.

– Ah, Worth, sînt atît de uşurată că gîndeşti astfel, zise, ameţindu-l cu surîsul ei. Acum pot să-ţi împărtăşesc veştile mele cele bune.

– Veşti bune?

– Josh, ginecologul cel frumos, bogat, despre care ţi-am povestit, îţi aminteşti? n-a renunţat să se ţină după mine. A trecut în după-amiaza asta pe la cabinet şi m-a invitat la masă mîine seară.

Zîmbetul lui Worth căpătă brusc consistenţa cimentului.

– Ce drăguţ. Presupun că n-a primit răspuns negativ, nu-i aşa?

– Evident că nu, zise ducîndu-şi mîna la baza gîtului într-un gest cochet şi rîzînd crispat.

– Şi viaţa mea sentimentală se îmbunătăţeşte. Am hotărît să o iert pe Greta.

Rîsul lui Cyn se poticni şi se strînse.

– Greta este cea care...

– M-a abandonat în week-end-ul trecut. De

atunci îşi tot cere iertare.

– Oho.

– Cea mai grozavă chestie cînd te ciondăneşti cu cineva, explică el expansiv, este cînd te împaci.

– Da, nu-i aşa?

Îşi ridică braţul şi se uită la ceas într-un mod foarte explicit, fără să-i scape că Worth părea scufundat într-un cazan cu ulei în clocot.

– Doamne, uite ce tîrziu s-a făcut! N-am de ales decît să am încredere în Charlie că o va aduce pe mama întreagă acasă. Acoperi cu mîna un căscat prea lung să mai pară adevărat. Dar nu o mai pot aştepta. Sînt extenuată, trebuie să mă duc la culcare.

Worth se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre uşă.

– Nu trebuie să-mi spui de două ori, bodogăni el.

– Ce-ai zis, Worth? N-am prea înţeles.

– Am zis că şi eu am am o zi plină mîine şi ar trebui să mă duc să mă culc.

– Eşti supărat? Pari supărat.

El se mişcă atît de repede încît lui Cyn îi era greu să se ţină după el. Se izbi de el atunci cînd Worth, ajungînd la uşă, se întoarse brusc.

– Nu, nu sînt supărat. De ce să fiu supărat?

– Eu una nu ştiu de ce ai putea fi.

– Mă grăbesc să ajung acasă, asta este tot. Îţi sînt recunoscător că mi-ai amintit cît de tîrziu este. Trebuie să o sun pe Greta şi să stabilim concret

planurile pentru mîine seară. Se aplecă puţin spre ea şi şopti: de fapt n-are importanţă ce vom face mai întîi.

Lui Cyn nu putea să-i scape sensul acestor şoapte şi se miră în sinea ei că nu-l putea tachina şi nu putea să glumească pe seama hîrjonelilor lui sexuale aşa cum o făcea cu numai o săptămînă în urmă.

– Păi, distracţie plăcută, spuse jovial.

– Oho, asta şi vreau. Pocni din degete: că tot mi-am adus aminte, să mă opresc la drogherie în drum spre casă. Dacă am călcat pe de lături sîmbăta trecută, nu înseamnă că nu am responsabilitate din punct de vedere sexual. Cînd ai de a face cu atîtea femei cu cîte am eu de a face... mă rog, ştii ce vreau să spun.

N-ar mai fi atît de frumos băiatu' ăsta dacă i-ar smulge fiecare fir de păr de pe cap, cu rădăcină cu tot.

– Mă bucur că te-ai oprit pe la noi în seara asta, Worth, că am putut pune lucrurile la punct în cealaltă problemă.

– Care cealaltă problemă? Ah, te referi la ce s-a întîmplat în Mexic? La naiba, am şi uitat, dădu el indiferent din umeri.

– Şi eu, nici o grijă!

– Mă aflu exact în faţa ta, Cyn. Zău că nu trebuie să ţipi.

– E doar din pricină că mă bucur atît de tare că sîntem iarăşi prieteni.

– Prieteni. Bineînţeles! Pînă în pînzele albe. O

hîrjoneală în fîn nu e destul să strice o prietenie ca a noastră.

Cyn îşi strînse dinţii într-un zîmbet fals.

– Ce delicat spus.

– Mă rog, tu eşti aia care ai spus prima dată că a fost o haltă de o noapte.

– Ceea ce a şi fost, nu-i aşa?

– La dracu', da. Noapte bună.

– Noapte bună.

– Aoleo, aproape că uitasem.

Băgă mîna în buzunarul canadienei, culese de prin colţuri o mulţime de bucăţele de hîrtie şi le împrăştie în aer. Peticele albe plutiră şi se aşezară pe jos precum fulgii de zăpadă.

– Asta ce-i? ţipă Cyn.

– Cecul pe care mi l-ai trimis cu contribuţia ta la cheltuieli.

– Da' vreau să plătesc pentru partea mea.

Zîmbetul lui infatuat o îmbolnăvea.

– Ai plătit deja.

Aproape că îi trînti uşa în nas şi peste vîrfurile roase ale tenişilor.

Se îndreptă spre dormitorul ei spumegînd. Încercă să se gîndească la un singur motiv pentru care să nu se lase copleşită de un potop de lacrimi autocompătimitoare.

Fiul ei era fericit şi nu ducea lipsă de nimic, în afară doar de un tată, lipsă care putea să-l afecteze ulterior în viaţă. Mama ei se mărita şi era bucuroasă pentru ea, dar cînd Ladonia avea să se mute la Charlie, casa avea să rămînă tare

goală. A doua zi era vineri, sfîrşitul unei săptămîni de groază, dar asta însemna că mai era doar o zi pînă să trebuiască să suporte masa cu doctorul Josh Masters.

Izbucni în plîns.

Capitolul 10

Ochii Ladoniei, căprui deschis şi strălucitori, erau şi mai luminoşi acum, în aşteptarea celei de a doua ceremonii de nuntă.

– Arăţi minunat, mamă, spuse Cyn cu sinceritate şi îndreptăţită mîndrie. Rochia este cum nu se poate mai bună. Parcă scoasă dintr-un roman de F. Scott Fitzgerald. Bluza avea o platcă din mătase bej-aurie încreţită peste umeri. Fusta largă atîrna în pliuri mari dintr-o bentiţă fixată în dreptul şoldurilor. Pe oricine altcineva, rochia ar fi picat ca naiba, dar Ladonia

era destul de subţire ca să poată purta aşa ceva.

– Mulţumesc, Cynthia. Şi tu arăţi minunat.

Rochia ei era de un auriu mai închis decît al mamei ei, dar la fel de romantică şi de feminină, o schimbare faţă de deux-pièces-urile pe care le purta la spital zilnic.

Din camera de zi se auzi muzica înregistrată pe bandă.

– Uf, doamne, suspină Ladonia, trăgînd adînc aer în piept.

– Nervoasă?

– Puţin, da. Chiar crezi că cerceii ăştia se potrivesc?

– Perfect.

Fără să-şi ia ochii de la picăturile cu diamante de care mama ei era atît de nesigură, Cyn se îndreptă spre uşă ca să o deschidă pentru cel care tocmai ciocănise uşor. Aşteptîndu-se să-l vadă pe preot, se dădu un pas îndărăt cînd se trezi nas în nas cu Worth care arăta superb în costumul din trei piese, închis la culoare, şi cămaşa albastră-deschis.

– Ce faci aici?

– Am venit pentru mireasă.

Privirile lui trecură peste umărul ei, spre Ladonia. Scoase un fluierat uşor.

– Zău c-am pierdut şansa, lăsîndu-te să pleci.

O ocoli pe Cyn, care încă nu-şi revenise de pe urma şocului provocat de neaşteptata revedere după două săptămîni. În tot acest timp nu-şi vorbiseră deloc, spre deosebire de trecut, cînd îşi dădeau telefon măcar o dată pe săptămînă, chiar

dacă nu aveau nimic important să-şi spună.

– Acestea sînt de la mirele tău, care, – şi ce spun acum este dintr-un unghi de vedere pur obiectiv, – arată foarte frumos, chiar dacă i s-au cam înmuiat genunchii.

Îi dădu Ladoniei un buchet minunat de trandafiri galbeni şi orhidee albe.

– E un om adorabil, şopti ea şi ochii i se aburiră cînd privi cu dragoste florile.

– Norocos al dracului, zîmbi Worth şi o îmbrăţişă scurt. Eşti gata, iubito?

Ladonia îl apucă de braţ, ghemuindu-şi mîna în îndoitura cotului. Se întoarseră şi se opriră în faţa lui Cyn.

– Să nu-i lăsăm să ne aştepte, Cynthia, altfel Charlie o să creadă că am dat bir cu fugiţii.

– Ce caută Worth aici?

– Mă escortează pînă la mire, explică Ladonia bătîndu-l afectuos pe braţ şi zîmbind în sus spre el.

– De ce?

– Pentru că l-am rugat eu. A acceptat îndatoritor şi eu am fost la fel de fericită de parcă m-ar fi însoţit propriul meu fiu. Acum chiar că trebuie să ne grăbim, să nu se neliniştească oaspeţii.

Cyn se răsuci brusc pe călcîie şi porni băţoasă pe coridor, cu un pas puţin prea energic pentru un marş nupţial serios. Se opri la intrarea în salon pînă cînd simţi (căci nu se uită peste umăr) că Ladonia şi Worth s-au apropiat suficient; abia atunci îşi potrivi pasul după ritmul muzicii şi se

îndreptă spre cămin în faţa căruia aşteptau preotul şi Charlie.

Se ostenise mult cu decoratul şi era încîntată să vadă că încăperea arăta frumoasă, romantică, scăldată şi de soarele după-amiezei. Peste tot erau aranjate vaze cu trandafiri. O vază de cristal cu crini regali împodobea măsuţa de sticlă pentru cafea. Căminul era îmbrăcat în frunziş verde, trandafiri şi lumînări ale căror flăcări licăreau, răspîndind miros de vanilie.

Cei doi fii ai lui Charlie, soţiile lor şi garnitura de nepoţi erau aşezaţi pe scaune şi canapele. Uneia dintre fetele mai mari îi fusese dat în grijă Brandon. Cînd trecu prin dreptul lui Josh Masters, Cyn îi adresă un zîmbet şovăitor. Ladonia insistase să îl invite la nuntă, ca să nu fie singură.

Întorcîndu-se spre preot, Cyn observă o femeie necunoscută, cocoţată pe braţul unei canapele. Mai devreme făcuse cunoştinţă cu toţi membrii familiei lui Charlie, încît nu înţelegea cine era această persoană sosită ulterior, pînă cînd o văzu făcîndu-i cu ochiul lui Worth, cînd acesta îşi făcu apariţia la braţ cu Ladonia.

Nu numai că se înfiinţase la o petrecere strict de familie, dar avusese chiar tupeul să-şi aducă şi o pipiţă!

Îi aruncă o privire numai flăcări cînd Worth luă mîna Ladoniei, o sărută, apoi i-o dădu lui Charlie. După ce îşi împlini rolul în ceremonie, se întoarse lîngă amica lui.

Preotul începu să citească din scriptură, dar toată emoţia ceremoniei dispăruse pentru Cyn.

Încercă să se concentreze pe zîmbetele radioase, drăgăstoase de pe feţele celor doi miri, dar ochii ei alunecau mereu spre colţul sofalei. O dată Worth îi surprinse privirea şi ochii i se refugiară singuri pe zîmbetele celor doi.

Brandon începu să se agite pe la mijlocul ceremoniei. Cyn îi observa neastîmpărul şi, pe nepoata lui Charlie care nu-l mai putea stăpîni. Dar Worth îi făcu un semn şi puştiul se duse să stea lîngă el. Bărbatul îi puse o mînă pe cap şi Brandon şi-l lăsă în poala lui.

Poftim, cum mama ei şi fiu-său îl adorau pe şobolan.

– Cu puterea pe care o am de la Dumnezeu şi de la legile statului, vă declar soţ şi soţie. Charlie, poţi să săruţi mireasa.

Au răsunat aplauze. Îmbrăţişări, felicitări sincere au făcut înconjurul camerei. Cyn sfîrşi în braţele lui Josh. El îndreptă un sărut spre buzele ei, dar nimeri obrazul, căci ea reuşi să-şi întoarcă repede capul.

– Hai să-l cunoşti pe Charlie, îi spuse.

– Doctore Masters, ce plăcere să te cunosc, în sfîrşit.

Îşi dădură mîinile. Chipul deschis al lui Charlie era scăldat de fericire.

– Şi eu. Acum că v-am cunoscut mireasa, nu mă mai întreb de unde a moştenit Cyn frumuseţea. Se întoarse spre Ladonia şi îi apucă mîna între ale lui: Multă fericire, doamnă Tanton.

Era un bărbat foarte frumos. Maniere ireproşabile. Cu adevărat o partidă, bărbatul ăsta.

Cyn nu mai suportă să stea lîngă el.

– Josh, scuză-mă puţin. Trebuie să verific ceva.

Întîi se uită ce face Brandon şi îl văzu în compania a două dintre noile lui verişoare vitrege; apoi se duse la bucătărie ca să-l anunţe pe cel care organizase toată ceremonia că în curînd lumea avea să se strîngă în sufragerie pentru bufetul rece.

Tocmai aranja ultimele amănunte la masă cînd intră Worth cu perechea lui care-i decora partea dreaptă.

– Cyn, aceasta este Greta. Greta, Cyn.

– Sînt încîntată să te cunosc, Cyn.

– Şi eu.

Greta era înaltă, blondă, frumoasă, plină de viaţă. Ca una din fetiţele acelea suedeze care pozează pentru gimnastica de întreţinere. Părea însă inteligentă şi simpatică, fără afectare. Cyn o urî din prima clipă.

– M-am bucurat că ai putut să mergi în Mexic, acum cîteva săptămîni, cu Worth, spuse Greta. Ar fi fost mare păcat să piardă biletele alea.

– Ţi-a spus?

Îi strecură o privire de gheaţă lui Worth care pescuia măsline dintr-o tavă. Îşi vîrî una în gură, trimiţîndu-i cel mai nevinovat zîmbet de pe lume în timp ce fălcile mestecau fructul.

– Mi-a zis că a luat cu el pe cea mai veche şi mai dragă prietenă a lui.

– Ce drăguţ!

„Cea mai dragă şi mai veche" – parcă vorbea de mătuşa fată bătrînă şi evident cu intenţie.

– Aici erai! vocea lui Josh însoţi mîinile care alunecară posesiv peste şoldurile ei atunci cînd i se alăturã. Nu te-am prea văzut azi.

– Îmi pare rău, Josh. Am o mulţime de treburi de care trebuie să mă ocup.

Cyn observă că Worth nu mai mesteca şi că ochii lui angelici deveniseră două tăieturi periculoase atunci cînd se îndreptară spre mîinile lui Josh, încă plasate pe coapsele lui Cyn.

– Josh, aş vrea să-l cunoşti pe unul din prietenii soţului meu, Worth Lansing şi prietena lui, Greta.

Bărbaţii se cîntăriră din priviri atunci cînd îşi dădură mîna.

– Doctorul Masters? Am citit un articol de-al dumneavoastră în *D magazine*, sau greşesc? întrebă Greta amabilă atunci cînd deveni evident că nici unul dintre bărbaţi nu era dispus să continue cunoştinţa dincolo de banala strîngere de mînă.

Josh îşi îndreptă atenţia asupra Gretei. Cyn se folosi de ocazie ca să se retragă pe motiv, bîigui ea, că trebuia să se ocupe şi de alţi invitaţi. Worth rămase mustăcind ursuz de unul singur.

În cinstea mirilor se înălţară pahare de şampanie. Se servi bufet rece. Tortul fu tăiat în bucăţi şi servit la fiecare. S-au făcut fotografii. Atmosferă veselă nevoie mare.

Cyn era distrusă.

Îşi împărţi timpul între musafiri, căci era gazdă, şi evitarea lui Josh care o urmărea cu mîinile lui apucătoare, reuşind în acelaşi timp să nu observe

atenţia pe care Worth o revărsa asupra Gretei.

Cînd simţi că nu mai poate suporta, se refugie lîngă mama ei, angajată într-o discuţie cu una din nurorile lui Charlie.

– Mamă, lucrurile tale sînt puse deoparte, gata de împachetat?

– Da, draga mea, de ce?

– Să stai tu cu musafirii cît poţi mai mult. Mă duc eu să fac bagajul în locul tău.

– Ce drăguţ că te oferi, Cyn. Mă simt atît de bine aici. Nu-i aşa că familia lui Charlie este minunată? M-au acceptat fără nici un protest.

– Sînt încîntată pentru tine, dar nu-s surprinsă. De ce nu te-ar primi în familie? Tu eşti cea mai bună. Te iubesc, mamă.

Se îmbrăţişară şi se sărutară pe obraji. Abia acum îşi dădea Cyn seama cît avea să-i ducă dorul mamei, după ce se va fi mutat. Amîndouă aveau ochii aburiţi atunci cînd se despr̦inseră din îmbrăţişare.

– Pînă vii să te schimbi, valiza va fi gata de pus în maşină.

– Mulţumesc, draga mea.

Reuşi să se furişeze în camera mamei ei fără să o observe Josh, care avea instinct de panteră cînd era să ia urma unei femei.

Ladonia era o femeie bine organizată. Tot ceea ce intenţiona să ia în călătoria de nuntă, o excursie de două zile în Hawai, era împachetat şi aşezat pe pat. Cyn apucase să împacheteze o valiză şi acum lucra la a doua, atunci cînd Worth intră în cameră după o rafală de ciocănituri în uşă.

– Dacă eşti în căutarea camerei...

– Ladonia s-a gîndit că poate ai nevoie de ceva ajutor.

Închise uşa în urma lui.

– Să faci ce? Să împachetezi lenjeria? Îi aruncă o privire îngheţată. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, tu te cam pricepi la aşa ceva.

– Ba deloc, i-o întoarse el cu un aer de blîndeţe. Ştiinţa mea constă în a şti cum s-o dau jos.

Cyn smulse un costum de baie de pe pat, îl făcu ghem şi-l vîrî în valiză.

– Mă descurc, oricum, mulţumesc pentru ofertă. Mai bine du-te înapoi la Gretel pînă nu se pierde.

– *Greta*, te rog, o corectă el; şi ce vrea să zică lovitura asta sub centură?

– Că e atît de tîmpită încît nu cred că-şi găseşte dosul nici cu amîndouă mîinile.

– Dar nu are nevoie de aşa ceva.

– Ah, am înţeles. I l-ai găsit tu.

– Cu amîndouă mîinile.

– Mare e destul, bodogăni ea în timp ce îndesa o pereche de sandale de plajă într-o sacoşă. Se potriveşte cu tot restul. Apropo, cît e de înaltă?

Worth îşi descheie haina şi îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor. După expresia sălbatică a chipului şi ţinuta ţeapănă, Cyn pricepu că simţea nevoia să-şi ţină mîinile acasă, altfel ar fi sărit să boxeze cu pereţii. Vesta îi cuprindea de minune talia subţire. Arăta absolut colosal. Naiba

să-l ia.

– Deci acesta este faimosul doctor Masters?

– Chiar el.

– Şi formaţi o unitate?

– Dacă voiai să ştii, puteai da telefon şi întreba.

– Nici tu nu ai sunat.

– Ultimele două săptămîni au fost o adevărată demenţă – am pus la punct nunta, am fost cu mama să-i cumpăr trusoul.

– Ea a găsit timp să mă sune.

– Evident, a avut ceva să-ţi spună.

– Şi tu nu ai?

Cyn trînti capacul valizei şi închise cu mult zgomot încuietoarea.

– Acum că o zici, da.

– Şi?

– Cred că este într-adevăr patetic să vezi un bărbat adult salivînd după o puştoaică numai pentru că are formă. Ca prietenă a ta, cred că este de datoria mea să-ţi spun că arăţi ridicol gudurîndu-te pe lîngă ea.

Worth se apropie şi mai mult şi se aplecă asupra ei:

– Dacă ne sîntem atît de prieteni unul altuia, mîrîi el, cred că este de datoria mea ca prieten al lui Tim să te avertizez asupra şmecherilor de tipul doctorului Masters.

– Sînt mare. Pot să îmi port singură de grijă.

– Pun pariu că la primul *rendez-vous*, Masters te-a dus la un restaurant foarte romantic.

– *The Old Warsaw.*

– Perfect! Chiar la viorile tînguitoare. A doua

întîlnire undeva şic, la modă şi vesel.

– La *Sfoozi*.

– Um-hm. Ceva ce merită să fie văzut şi unde să fii văzut, ca să te impresioneze ce bărbat-al-oraşului este el şi ce norocoasă eşti că te afli în compania lui.

Prefăcîndu-se plictisită, Cyn se uită peste umărul lui într-o oglindă fixată pe perete şi îşi făcu de lucru cu părul.

– Unde vrei să ajungi cu chestia asta, Worth?

– Păi uite unde. Data viitoare cînd îţi mai fixează *rendez-vous*, va fi acasă la el sau într-un loc la fel de intim. O să sugereze o seară tihnită numai pentru voi doi. O împunse în piept cu degetul arătător: atunci o să facă mişcarea, cînd o să fii relaxată şi înmuiată de vinul bun şi muzica în surdină. Şi dacă apucă să te bage în hîrdăul lui călduţ, eşti ca şi făcută.

– Vorbeşti din experienţa proprie?

– Hm.

– Ei bine, eu nu sînt o puicuţă din alea de-ale tale.

– Tocmai asta-i chestia, Cyn. Eşti nouă în lumea asta, un prunc lăsat în pădure. Regulile s-au mai schimbat de cînd aveai întîlniri cu Tim, pe vremea colegiului. Eşti prietena mea şi mă tem să n-o păţeşti.

– Crezi că-s proastă şi simplă.

– Naivă.

– Worth, mulţumesc pentru vorbele de prevenire, dar cunosc regulile jocului mai bine decît îţi închipui tu.

Înainte să apuce să-i întoarcă spatele, Worth o prinse de umeri.

– Oare sfatul meu vine prea tîrziu?

Îl privi sfidător şi rece:

– Oare nu tu mi-ai spus „Dacă-ţi place de el, lasă-l să te aibă"?

Worth dădu încet din cap, de parcă tocmai ajunsese la o concluzie:

– Aş putea spune că de fapt nu e surprinzător.

Ochii ei deveniră două vîrfuri verzi de săgeţi.

– De ce spui asta?

Aplecîndu-se spre urechea ei, îi şopti zeflemitor:

– Pentru că ştiu ce puţin efort îi trebuie unui bărbat ca să te uzi toată.

Palma ei trosni pe obrazul lui.

Tocmai în acel moment fericit îşi găsi şi Ladonia să intre cînd se mai simţea în aer reverberarea de la plesnitură. Se opri ca lovită.

– Ce Dumnezeu a fost asta?

Încet, Worth se depărtă de Cyn, deşi ochii lor încă erau înlănţuiţi într-o luptă ucigătoare.

– Cyn nu are nevoie de ajutorul meu. Se descurcă de minune şi singură.

Şi acestea fiind zise, trecu fulger pe lîngă Ladonia şi dus a fost.

Cercetînd faţa palidă a fiicei ei, Ladonia închise uşa.

– În regulă, Cynthia. Chestia asta ţine de prea multă vreme. Ce s-a întîmplat între voi doi?

Dintr-un ungher adînc al fiinţei ei, Cyn strînse destul curaj ca să îşi privească drept în faţă

mama.

– Nimic, răspunse inocentă. Ce putea să se întîmple?

– Eu am întrebat prima.

Se chinui să găsească o explicaţie plauzibilă:

– Nu cred că s-a cuvenit din partea lui să vină tocmai azi cu o amică. Nu înţeleg de ce a făcut-o.

– Probabil pentru că eu i-am spus asta.

– Aha, păi atunci cred că totul e în regulă.

Cu o fluturare stîngace a mîinii care încă o mai furnica de pe urma palmei, îi arătă valizele.

– Să te ajut să te schimbi, mamă, şi după aia să vă aşterneţi la drum.

Afişă un zîmbet fragil, apoi scoase o piţigăială ce se voia veselă:

– Nu trebuie să-l lăsăm pe nerăbdătorul mire să aştepte.

Într-un tîrziu, toţi plecară, cu excepţia lui Brandon, care dormea în camera lui, şi a lui Cyn care şedea în salon cu privirile aţintite posac pe focul din cămin şi înconjurată de ceea ce mai rămăsese din lumînările cu aromă de vanilie. Le adusese din living, de pe etajera căminului, ca să se bucure şi ea puţin de ele.

Oaspeţii au plecat aproape imediat după ce Ladonia şi Charlie au fugit sub ploaia de orez şi potopul de urări de bine, spre maşina lui parcată la curbă. Josh a rămas ultimul şi a plecat numai la insistenţele lui Cyn.

– De ce să nu ieşi şi tu niţel? îi propusese el. Ai fost pe fugă toată ziua. Hai, şi pregătesc ceva la mine acasă. Chemăm o femeie care să stea cu Brandon.

Prezicerile lui Worth răsunau în urechile ei la fel de puternic precum clopotele în Duminica Tomii.

– Îţi mulţumesc, Josh, dar trebuie să aranjez casa.

– Te ajut şi eu. Cînd terminăm, comandăm ceva de la restaurantul chinezesc. Şi petrecem împreună o seară liniştită.

Scutură din cap.

– Serios, sînt extenuată şi chiar nu mi-e foame deloc.

Nu mai avea de ales, decît să-şi ia rămas bun, să atenteze la un sărut şi să plece.

Chiar şi după ce reprezentantul serviciului nunţii a strîns ceea ce era de strîns şi de aruncat, tot mai rămăseseră destule de aranjat pentru ca totul să arate ca înainte. Brandon, parcă intrase dracu-n el, tocmai acum o ţinea morţiş că îi era foame, deşi ea ştia prea bine că nu era flămînd. Pînă la urmă deschise o conservă de făinoase cu sos de carne, o atrocitate gastronomică, pentru a nu pomeni de cea nutriţională. Puştiul o rîcîi cu

furculiţa pînă cînd Cyn o aruncă la gunoi şi-l tîrî pe micuţ în pat.

Acum, după ce se schimbase într-un pulover larg şi o pereche de ciorapi lungi, se aşezase şi se uita la foc, fericită că nu mai era nici un alt zgomot decît trosnetul butucilor care ardeau în vatră.

Gemu exasperată cînd sună clopoţelul de la intrare.

– Nu pot să cred!

Se hotărî să stea pe loc, poate vizitatorul nepoftit se va răzgîndi şi va pleca. Se cuibări şi mai strîns în colţul sofalei, strîngînd la piept o pernă. După al treilea apel, temîndu-se că vacarmul avea să-l trezească pe Brandon, aruncă perna şi se ridică în picioare.

Worth era.

– Ce făceai?

– Mă gîndesc foarte serios dacă să nu-ţi trîntesc uşa în nas.

– Alo, eu am fost cel pălmuit azi.

Îşi mişcă falca, exagerînd caraghios şi o masă uşor, făcînd în acelaşi timp cu ochiul.

Cyn îşi lăsă capul în piept, înciudată.

– N-am lovit pe nimeni în viaţa mea.

– Atunci cred că ar trebui să fiu onorat.

– Îmi pare rău, Worth.

– Nu pot să neg că ai avut cel mai bun motiv. Şi nici nu-mi amintesc să fi spus vreodată ceva atît de mojic unei femei.

Ochii lor se ţintuiră cîteva clipe.

– Pot să intru? Oare simt miros de lemn care arde în cămin? Îi ghici ezitarea şi adăugă: sper că nu...ăăă... ai musafiri, sau mă înşel?

– În halul ăsta? făcu ea şi-şi ridică braţele, pentru a indica ţinuta neîngrijită.

Făcu şi el acelaşi gest pentru a o arăta pe a sa, la fel de elegantă. Ea se dădu din prag invitîndu-l să intre.

– Nu promit să fiu o bună companie. Sînt foarte obosită.

– Un pahar de şampanie şi o şterg.

– Şampanie? se miră ea privindu-l peste umăr în timp ce-l conducea prin casa întunecoasă spre salonul luminat de focul din cămin.

– Nu se poate să nu-ţi fi rămas o sticlă.

– Mai multe chiar.

– Atunci începem una. Tu o aduci, şi două pahare, iar eu mai pun un lemn pe foc.

– Mai am sand7vişuri „degeţel". Nuci, mentă, sărăţele şi pateuri? întrebă în drum spre bucătărie.

– Doar şampanie, strigă în urma ei.

Cînd se întoarse cu paharele şi sticla de şampanie, flăcările lingeau deja buşteanul cel nou.

– Unde-i Brandon? întrebă, în timp ce mînuia priceput dopul.

Ea ţinu paharele.

– În pat, cred că a adormit, slavă cerului. Cîtă atenţie a primit azi i s-a urcat toată la cap. A fost un mic monstru în seara asta. Ridică paharul:

pentru ce bem?

– Pentru prietenie.

Cyn înălţă capul. Pe faţa ei se citea îndoiala.

– Prietenie? repetă el cu o inflexiune a vocii deosebită de prima.

– Eu nu-i pălmuiesc decît pe cei mai buni prieteni, spuse ciocnindu-şi paharul de al lui.

Se aşezară în faţa focului pe canapea şi-şi întinseră picioarele pe măsuţa din faţă. Cuibărindu-se cît mai comod în perne, îşi sprijiniră capetele pe speteaza moale.

– M-am purtat mizerabil în această după-amiază, recunoscu el.

– Eu am fost o căţea. Şi întoarse capul spre el: nu ştiu de ce.

Şi-l răsuci şi el:

– Nu ştii?

– Nu.

– Eşti geloasă, Cyn.

– Geloasă? Pe bombiţa blondă care nu era deloc proastă, aşa cum am zis, ci foarte inteligentă şi normală? Geloasă pe un smoc de păr blond-argintiu şi pe doi ochi mari şi albaştri, printre alte atribute mari? Nu fi ridicol.

Îşi puse paharul de şampanie pe masă, se ridică, se duse la foc şi luă în mînă vătraiul.

– Sper că n-ai de gînd să mă omori cu ăla.

Cyn rîse politicos.

– De fapt, voiam să agit puţin cenuşa, dar dacă tot mi-ai dat ideea...

Ridică vătraiul ameninţător deasupra capului şi

îşi arătă dinţii, înainte să azvîrle obiectul înapoi pe grătarul căminului.

– Perfect. Recunosc. Nu am suportat să te văd cu ea.

– Ce-ai cu Greta?

– Nimic. Nici cel mai mic lucru, spuse ea jalnic. Se întoarse la canapea şi se aruncă în perne lîngă el. Credeam că sînteţi bine încălziţi, în pat, la această oră.

Worth ridică din umeri şi întinse mîna să dea la o parte o şuviţă din părul lui Cyn.

– Da! Ce-mi spui despre doctorul Deschide-şi-spune-ahhh?

Cu un gest brusc al capului, îşi eliberă şuviţele dintre degetele lui care pînă atunci se jucaseră absente cu ele.

– Ai zis-o anume crud?

– Absolut.

Expresia ei cenzorială dură numai cîteva clipe.

– L-am trimis acasă.

– A vrut să rămînă?

– Da, după ce am refuzat să merg la el acasă şi să-l las să-mi gătească el o cină. Ridică mîinile într-un gest de capitulare: ştiu, ştiu. Nu trebuie să-mi spui „Ţi-am zis". Nu s-ar fi putut comporta mai previzibil nici dacă îi puneai în faţa un scenariu.

Spre cinstea lui, Worth nu o mai tachină pe această temă.

– Ce miroase atît de bine?

– Lumînările.

– Da, da. Am crezut că vreun spumant de baie nou.

– Nu.

– Nu că al tău n-ar fi suficient de bun. Nu mai pot ieşi din baie fără să îmi doresc să mai simt mirosul şamponului cu care te speli tu.

Ochii li se întîlniră şi intensitatea privirilor aproape că le opri răsuflarea în piept. Ea îşi simţi trupul încălzindu-se, fluidizîndu-se, greu şi în acelaşi timp fără nici o greutate. După multe clipe se uită în altă parte. Chipul lui era prea irezistibil, cu şuviţa de păr blond care-i cădea peste sprînceană. Focul jucăuş se reflecta în galbenul ca paiul al părului său.

– Cred că proaspăt însuraţeii sînt prin Los Angeles de-acum, observă ea fără rost.

– Şi eu cred.

– Îşi petrec noaptea la *Bonaventure* şi zboară spre Hawai mîine.

– O să aibă o călătorie frumoasă.

– Mama a vrut întotdeauna să ajungă în Hawai.

– Charles pare exact omul care-i trebuie.

– Aşa e.

– Nu că el n-ar fi nimerit-o la fel de bine.

– Mi s-a părut că mama arăta colosal azi.

– Lovitură sub centură. Şi ceremonia a fost frumoasă.

– Romantică, fără doar şi poate.

– Preotul a zis toate lucrurile care se cuvin.

– Şi eu am avut impresia asta.

– Cyn?
– Hmmm?
– Vin' la mine-n braţe.

Capitolul 11

O trase spre sine. Ea se lăsă doritoare. Gurile lor se uniră. Se scufundară în pernele canapelei pînă ajunseră să se întindă de tot, cu trupul lui aproape acoperindu-l pe al ei.

– Fir-ar să fie, Cyn, mîrîi el cînd îşi desprinse gura de a ei pentru a trage mult aer în piept. Spune-mi că n-ai lăsat maimuţa aia să te atingă nici măcar cu stetoscopul.

Împreunîndu-şi degetele prin părul lui, Cyn îi trase capul spre sine, însetată după încă un sărut fierbinte, astfel eliminînd necesitatea unui alt

răspuns verbalizat. Cînd se sfîrşi sărutul răscolitor şi el îşi cufundă faţa în gîtul ei, ea îl întrebă:

– Şi Greta?

– N-am atins-o. I-am spus că trec printr-o perioadă de impotenţă temporară.

Cyn îl împinse de la sine şi îl privi cu ochi mari, plini de neîncredere. El se aşezã mai bine peste trupul ei şi-o înconjură cu un braţ pe după mijloc.

– Bineînţeles că minţeam.

Ochii ei verzi sclipirã cuprinşi de patimă renăscută şi îl trase pe Worth din nou spre sine. Suflări slabe, semn că dorinţa creştea şi sărutul nu era îndestul, se împleteau cu pocnetele fericite ale lemnelor aprinse din vatră.

Era înfierbîntată – de la tricoul flauşat, camera caldă şi mîinile lui Worth care-i mîngîiau trupul. Treptat, degetele exploratoare coborîră spre talie şi alunecară sub tricou.

– Cyn, ce am spus după-amiaza asta...

– Da?

– Este de neiertat.

– Da.

– Dar la asta mă gîndeam, şi mîinile lui îi găsirã sînii moi, plini, palpitînd. Îi mîngîie blînd sfîrcurile: nu mi-o pot scoate din minte. Dumnezeu mi-e martor că am încercat. Dar nu pot uita cît de udă erai cînd te-am atins prima oară.

Ea gemu încet şi se zvîrcoli sub trupul lui. Şoldurile ei se curbară în sus.

– Eşti atît de mică, spuse hîrîit. Al naibii să fiu, mi-a fost atît de bine în tine.

O sărută între coaste, chiar sub stern. Gura lui se înălţă pînă la sîn, sărută mugurul fremătător, apoi curbura plină care tremură puţin cînd o adulmecă lacom. Worth gemu, arcuindu-şi gîtul şi umerii. Mîinile lui îi cuprinseră pieptul, iar gura lui îşi căută drumul de-a lungul liniei mediane a trupului gustîndu-l, încercîndu-l, provocîndu-l. Buzele lui îi sugeau pielea. Limba lăsa pete umede pe suprafaţa ei. O muşcă drăgăstos, zgîriind uşor pielea cu dinţii.

Mîngîierile erau minunate. Cu ochi întredeschişi de plăcere, ea urmărea arabescurile tremurătoare de lumini şi umbre pe care le aruncau flăcările pe tavan. Inspiră adînc aroma ameţitoare a lumînărilor, care avea acelaşi efect ca şi cel al şampaniei care-i susura acum în cap.

Cuvintele de la ceremonia de nuntă îşi făcură loc printre alte gînduri. Cuvinte nostime, cum ar fi „preţuire". Expresii romantice de genul „să o păstrezi doar pentru tine".

Deodată privirea i se limpezi şi odată cu ea şi mintea.

– Worth, nu putem.

Îl împinse de pe ea şi se ridică în capul oaselor. El se chinui să-şi revină în simţiri şi îşi mijì ochii pentru a vedea desluşit.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu putem.

– De data asta m-am gîndit din timp. Am ceva în maşină.

– Nu-i asta.

– Atunci ce? Înghiţi de cîteva ori în sec. Mă doare de atîta dor aici, Cyn.

Îşi frămîntă mîinile nenorocită.

– Ştiu ce simţi dar... dar tot nu putem fi amanţi.

– Nu putem fi nici prieteni, spuse el morocănos. Ne-am dovedit-o astăzi. Cînd am văzut mîinile lui Masters pe trupul tău, m-am gîndit foarte serios să-i sucesc gîtul.

– Am fost anume rea cu Greta.

– Deci amîndoi am fost răi. Hai să promitem că data viitoare vom fi mai buni.Dar chiar acum vreau să continuăm cu ce am început aici.

– Nu vezi, ţipă ea, ridicîndu-şi pumnii la tîmple. În seara asta cădem în aceeaşi capcană. Dacă ne lăsăm duşi de val, o să ne fie şi mai rău după aceea, decît ne este acum.

– Imposibil, gemu el ridicîndu-se în picioare. Am nevoie de şampanie. Se împletici spre uşă. De foarte multă şampanie, adăugă peste umăr.

– Atmosfera romantică, îi aminti ea de unde şedea acum, pe marginea de piatră a căminului. Căsătoriile sînt sentimentale, nişte afaceri romantice care-i fac pe toţi să se simtă, aşa, transpuşi pe dinăuntru.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Căsătoriile combină fizicul cu spiritualul, iubirea cu religia. Toţi cei prezenţi, oricît de împietriţi ar fi la suflet, încep să creadă în adevărata şi eterna dragoste.

Worth bău din sticlă şi îşi şterse buzele cu dosul mîinii.

– Ai dreptate. Mi s-au umezit ochii azi cînd Charlie şi Ladonia şi-au jurat iubire şi credinţă. Mi-am amintit şi de alte nunţi. Dumnezeu ştie la cîte am luat parte. Femeile cu care avusesem legături erau apoi foarte dornice să... Se opri şi se uită la ea: nu vreau să insinuez că tu ai fi o fostă femeie de a mea.

– Mulţumesc. Îşi lăsă capul pe mîini. Căsătoriile îţi creează întotdeauna o dispoziţie romantică. Combină asta cu şampania, lumînările, singurătatea, căminul aprins în seara asta şi obţii... Făcu un gest mic din umeri. La fel de evocator ca şi ambianţa tropicală de la Acapulco. I-am căzut victime atunci.

– Hmm, poate.

Şampania sîsîi în sticlă atunci cînd o ridică la buze.

– Poate?

– Vino aicea, Cyn, spuse zîmbind. N-am să te muşc.

– M-ai muşcat, spuse, ridicîndu-se în aceeaşi clipă şi reluîndu- şi locul lîngă el pe canapea.

Worth ridică mîna în care ţinea sticla şi cu degetul arătător îi atinse colţul gurii. Cu cealaltă mînă o luă pe a ei şi o lipi de vintrele lui. Reuşi să o păcălească şi de data asta.

– Cyn, mi-a trebuit mai mult de cîteva lumînări cu miros dulce şi un foc aprins ca să ajung aşa.

Un gaizer de căldură ţîşni în trupul ei dinspre coapse şi îi umplu sînii. Îşi retrase repede mîna, părăsi canapeaua şi se apropie de cămin unde

se apucă fără rost să rearanjeze fotografiile înrămate ale lui Brandon.

– Ai spus că n-ai...

– N-am să mușc. Asta e tot ce am zis că n-am să fac, Cyn.

Refuză să mai vorbească pînă cînd ea nu se întoarse spre el. Ceea ce ea făcu, împotriva inimii.

– Avem în noi dorința de a fi împreună, unul cu altul.

– Unul pentru celălalt sau pentru sex?

– Aș fi putut face amor cu Greta. Iar tu cu Masters.

– N-am vrut...

– Exact! Și nici eu n-am vrut-o pe Greta. Te-am vrut pe tine.

Prinsă în propria-i capcană, Cyn bătu în retragere. Se lăsă din nou în jos pe pragul de piatră.

– Cred că nu are rost să negăm că sîntem atrași sexual, nu-i așa?

– Ar fi stupid. Nici unul dintre noi nu este într-atît de caraghios. De aceea am venit aici în această seară. M-am gîndit că e cazul să discutăm această dilemă ca doi adulți și nu ca un cuplu de adolescenți geloși.

Așează și o a doua sticlă de șampanie pe măsuță, lîngă prima, și își privi mîinile.

– Totuși, dacă, ajungînd aici, te-aș fi găsit în îmbrățișarea carnală a ginecologului, toate bunele mele intenții de a mă comporta ca un adult dotat cu rațiune s-ar fi dus dracului.

– Pe mine m-a torturat gîndul că puteai fi cu Greta. Îşi ridică privirile neliniştite spre el: ce-o să ne facem, Worth? Nu putem continua astfel.

– Şi eu zic la fel, bîigui el.

După o tăcere lungă, Cyn formulă cea mai evidentă, dar şi cea mai disperată opţiune:

– Am putea să încetăm să ne vedem o vreme.

– Săptămînile astea două aproape că m-au scos din minţi.

– Şi pe mine, recunoscu ea. În plus, l-ar îndurera pe Brandon. Eşti singurul bărbat cu care are contact direct. Apoi ar trebui să inventez ceva ce să-i spun mamei. A mirosit ea că s-a petrecut ceva în Mexic care ne-a modificat relaţia.

– Ladonia e femeie deşteaptă, zise, apăsîndu-şi degetele unele de altele. Mintea lui căuta să găsească o soluţie: faptul că am făcut dragoste a schimbat într-adevăr relaţia noastră. Nu va mai fi niciodată ce a fost. Nu mai putem fi doar prieteni şi atîta tot. E un lucru dovedit.

Cyn oftă jalnic:

– Deci va trebui, totuşi, să nu ne mai vedem.

– Nu, şopti el, va trebui s-o facem din nou.

Cîteva secunde, chipul ei se goli de orice expresie, apoi ochii i se micşorară în două fulgere verzi mînioase:

– Adică să avem o legătură? Adică una din aceea din care te poţi desprinde oricînd îţi vine cheful? Cu nici un chip, domnule Lansing.

– Vrei, te rog, să mă asculţi înainte de a-ţi pierde cumpătul?

Se ridică de pe canapea şi făcu exact atîţia paşi cîţi îi trebuiră pînă ajunse cu vîrfurile pantofilor lui la vîrfurile papucilor ei. Rămase în picioare, în timp ce ea rămase tot aşezată. Dar nevrînd să se afle într-un asemenea dezavantaj, se ridică şi ea în picioare.

– Sincer să fiu, nu ştiu cum vor evolua lucrurile, dar ne sîntem nouă înşine datori, Cyn, să mai fim o dată împreună, măcar o dată. Pînă nu o vom face, nu vom putea rezolva această problemă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Nu mai suport să aud raţionamentul ăsta al tău.

– Ai spus că seara asta şi Mexicul au fost doar nişte evenimente accidentale, că am fost victimele ambianţei şi ale circumstanţelor.

Dădu din cap neîncrezătoare, încercînd să ghicească unde bătea cu argumentaţia sa.

– Perfect, trebuie să descoperim dacă asta a fost tot.

– A fost tot.

– Atunci nu ai de ce să-ţi faci griji şi nu e nimic rău în a mai încerca o dată.

Poftim, o înfundătură. Nu făceau decît să bată pasul pe loc.

– Ascultă, zise Worth, pierzîndu-şi răbdarea, de ce nu recunoşti că a fost fantastic?

Ochii ei coborîră spre gîtul lui. Dădu scurt din cap.

– În regulă. Şi recunoaşte că nu trebuie să

cultivăm nici un sentiment de vină vis-à-vis de Tim, pentru că între noi nu au fost decît sentimente de prietenie pînă la Acapulco. De acord?

– De acord.

Fără să-şi dea seama, Cyn îşi frecă degetul din mijloc de la mîna stîngă unde încă mai avea un semn de piele deschisă la culoare. Îşi scosese simbolul legăturii prin căsătorie imediat după întoarcerea din Mexic, obsedată de gîndul că-l trădase pe Tim, deşi ştiuse şi atunci că raţionamentul lui Worth era valabil.

– Perfect. Am căzut de acord asupra punctelor unu şi doi.Ca să fiu mai limpede, continuă el după cîteva secunde, în care îşi adună gîndurile, am să unesc punctele trei şi patru. Dacă nu a fost de vină decît starea de spirit, o vom afla foarte curînd, dar pînă vom afla acest lucru, nici unul dintre noi doi nu face doi bani. Nu putem funcţiona normal atîta vreme cît sîntem prinşi în această capcană de climat emoţional care ne tulbură minţile.

Se încruntă la vorbăria lui elaborată.

– Am senzaţia că ţi-ai exersat acasă discursul.

– Aşa e. Timp de şase zile, aproximativ.

– Şase zile? Dacă te-ai gîndit la toate astea atîta vreme, de ce ai venit cu o femeie la nuntă?

– De ciudă. Şi, că veni vorba, o altă problemă crucială. Niciodată nu ne-am jucat unul cu altul, Cyn. Nu vreau să mă joc cu tine.

– Şi cu mine e la fel. În alte condiţii, l-aş fi plesnit pe Josh peste mîini. L-am lăsat să mă

pipăie pentru că ştiam că o să te înfurie. Şi tot ce ai spus are sens, oricît de savant ai vorbi. Am fost ţîfnoasă tot timpul. Nu mă pot concentra pe nimic. Mi-a cerut un efort peste puterile mele să pot aranja toată nunta asta.

– Şi atunci, ce spui tu?

Nervoasă, îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Worth arăta atît de sexy aşa ciufulit şi neras cum era, încît ar fi putut să-i influenţeze hotărîrea, astfel că încercă să nu ia în considerare şi acest aspect, ci să-şi bazeze decizia doar pe argumentele pragmatice pe care le prezentase el.

– Ar fi un fel de experiment ştiinţific, nu-i aşa?

– Exact. Îl încercăm şi vedem cum merg treburile. Dacă nu iese bine, vom şti că acel timp în Mexic a fost doar un accident şi o să ne mulţumim să fim doar prieteni buni.

– Şi dacă va fi, ăăă, bine?

– Vom trece podul acela cînd vom ajunge la el.

O forţa să dea un răspuns.

– Păi, începu, lungind cuvîntul cît mai mult şi muşcîndu-şi obrazul interior, cred că vom putea.

– Ah, Cyn, grozav.

Zîmbind, întinse braţele ca să o cuprindă. Ea îi puse palmele în piept şi-l opri:

– Dar nu în seara asta.

Zîmbetul lui se stinse. Braţele îi căzură inerte pe lîngă trup.

– Oh, bineînţeles. Perfect. Desigur. De ce?

– Încă sîntem prea pătrunşi de emoţiile nunţii.

Înjură printre dinţi, se uită la lumînările pîlpîitoare, la sticlele de şampanie, la focul care trosnea, la buzele umflate de sărut ale lui Cyn.

– Cred că ai dreptate, spuse într-un tîrziu, cu un oftat resemnat. Şi atunci cînd? Mîine?

După mai multe runde de oferte şi respingeri, s-au hotărît asupra următorului week-end. Worth nu era încîntat.

– Şapte zile, Cyn! se plînse el.

– Ceea ce înseamnă că vom avea timp berechet să ne limpezim capetele şi să abordăm problema cît mai pragmatic. Altfel nu va demonstra nimic şi la fel de bine putem să n-o mai facem, că tot aia ar fi.

De teamă ca ea să nu renunţe definitiv, acceptă, dar insistă să o sărute de noapte bună înainte să plece. Ea îi primi cu bucurie limba exploratoare în gura ei şi îşi lipi trupul strîns de al lui, dar cînd mîinile urcară spre sîni, îl îndepărtă.

– Încă nu, reuşi să îngaime, în ciuda faptului că abia mai respira.

Îşi petrecu toată ziua de duminică împreună cu Brandon, pentru că de a doua zi puştiul trebuia să se ducă la grădiniţă cît timp avea să lipsească Ladonia. Pe el nu-l deranja situaţia. Îi plăcea să se joace cu alţi copii.

Agenda ei din acea săptămînă era plină cu consultaţii, ceea ce făcea de obicei ca ziua să treacă mai repede. Acum însă păreau să se tîrîie în ritm de melc, ca şi cînd ziua de vineri nu avea

să mai vină niciodată.

Miercuri îi dădu voie lui Brandon să o invite pe Shane Lattimore să doarmă peste noapte la ei, în schimbul nopţii pe care urma să o petreacă la ea vineri spre sîmbătă.

Cînd a întrebat-o pe doamna Lattimore dacă era dispusă la un asemenea schimb de servicii şi-a simţit obrajii roşind şi arzînd. Minţi şi spuse că trebuia să lipsească de acasă într-o problemă legată de munca ei de asistent social. Din fericire, prin telefon, doamna Lattimore nu-i putea zări nici obrajii roşii, nici privirile vinovate.

Spre surprinderea lui Worth, îl rugase să nu se vadă pînă la primul *rendez-vous* oficial. Ca nu cumva să fie refuzat în ultima clipă, suna în fiecare seară şi uneori chiar şi în timpul zilei.

– Unde vrei să o facem?

Din pricina unei agende mai încărcate în acea zi, Cyn lua prînzul la birou. Fixă receptorul între obraz şi umăr, ca să aibă mîinile libere să cureţe o banană.

– Într-un pat, îmi închipui eu, ciripi ea.

– Foarte nostim. În care pat?

– La un hotel? Plătesc jumătate.

– Nici gînd. Doar dacă vrei să te trezeşti cu un alt cec făcut bucăţele şi aruncat pe podea. Ce-ai zice să vii la mine? Am lua şi cina.

– Nu ştiu, Worth, se codi ea.

– Deja m-am gîndit la menu. În plus, apartamentul meu este locul cel mai motivat logic.

– Palatul plăcerii.

– Trebuie să recunoşti că are nişte avantaje.

Se gîndi la carpeta din blană de oaie de pe podeaua livingului şi la baia îmbrăcată în marmură neagră, cu o cadă la mijloc.

– Cred că ai dreptate.

Reţinerea ei era de fapt o combinaţie de tulburare şi surescitare.

– Grozav. Vin să te iau la...

– Nu, vin singură.

– Ca să ai posibilitatea să scapi.

– Hai, că mi se răceşte supa la microunde.

– Laşo! strigă în microfon înainte să apuce ea să închidă.

Cyn abia avu timp să-şi isprăvească prînzul frugal şi secretara o şi anunţă că sosise pacienta programată pentru ora unu. Era vorba de Sheryl Davenport.

– Intră, o invită şi se ridică să o salute. Cum de ai scăpat de la ore?

– Le-am spus că trebuie să mă duc la dentist.

– la loc. Cum te simţi?

Cyn se reîntoarse la locul ei din spatele biroului.

– Mi-e greaţă în fiecare dimineaţă.

– Am senzaţia că ai şi slăbit.

Băgă de seamă că avea şi cearcăne sub ochi. Existau medicamente care o puteau scăpa de răul matinal, dar nu asta era complicaţia cea mare a lui Sheryl.

– Altfel cum te descurci? întrebă în continuare.

– Nu prea bine. Tata mă bate la cap să mă

înscriu la un curs care te pregăteşte pentru SAT. Îşi ridică mîinile exasperată apoi le lăsă în poală într-un gest de neajutorare: el se gîndeşte la examenul de intrare la Colegiu, iar eu la sarcină şi la ce alternative am.

– Deci încă nu le-ai spus părinţilor?

– Nu. N-aş mai trăi la ora asta dacă le-aş fi spus.

– Nu mai vorbi aşa, Sheryl. Ştii că nu e adevărat.

– Sînt ca şi moartă, spuse ea pe un ton jalnic. Doamnă McCall, nu ştiu ce am să mă fac.

– Ai citit cărţile pe care ţi le-am dat?

– Da.

– Dar tot nu te-ai putut hotărî.

Clătină din cap.

– Cred că am să-l dau în adopţiune, ştiţi, treaba aia unde mă pot duce să-l văd periodic.

– Adopţie deschisă.

– Da. Aş vrea ca el să mă cunoască, să ştie că-l iubesc şi că nu l-am dat pentru că nu-l voiam. Dar de cîte ori mă gîndesc la faptul că trebuie să le spun părinţilor mei, ştiţi... nu cred că pot.

Se înecă şi începu să plîngă.

Cît au mai stat împreună, Cyn încercă să-i aline teama şi disperarea. Nu era o treabă uşoară. La sfîrşit, Cyn era pur şi simplu extenuată.

Ilustrata caraghioasă şi răutăcioasă pe care o primi de la Worth a sosit exact în momentul în care starea ei de spirit avea nevoie de un

bobîrnac pentru a-şi reveni.

Joi dimineaţa cînd sosi la serviciu, găsi pe birou doisprezece trandafiri albi.

– De la doctorul Masters? întrebă secretara care îşi găsi de lucru în birou cît citi Cyn biletul ce însoţea florile.

– Nu, răspunse cu un zîmbet tăinuitor. De la altcineva.

– Trebuie să fie grozav să ai atîţia admiratori.

După ce secretara se întoarse la treburile ei din biroul alăturat, Cyn citi biletul din nou. *„Trandafirii sînt roşii. Violetele albastre. Eram prieteni. Încă sîntem. Şi de aceea totul este atît de minunat".*

Încă rîdea cînd Josh îşi făcu apariţia răspîndind farmece şi miros de antiseptic. Zîmbetul său lejer se crispă atunci cînd dădu cu ochii de flori.

– Trandafiri.

– Mhhh.

Cyn puse biletul în buzunarul jachetei de la costum.

– Zi de naştere?

– Nici o ocazie specială.

– De la cineva pe care ar trebui să-l cunosc?

Ea îşi privi cîteva clipe vîrfurile pantofilor, apoi ridică ochii spre el.

– Poate că ar trebui, Josh. Sînt de la cineva care mie îmi este foarte drag. Bărbatul acesta...

– Bărbatul?

– Exact. Bărbatul acesta îmi este foarte drag

de foarte multă vreme. Dar chiar dacă nu mi-ar fi, spuse oprindu-se o clipă să-şi tragă răsuflarea, n-ar fi nici o deosebire.

– Pentru ce?

– Pentru noi.

Un zîmbet leneş luminã trăsăturile sale frumoase.

– Înţeleg.

– Nu, nu cred că înţelegi. Ceea ce vreau să-ţi spun, Josh, este că tu şi cu mine am mers atît de departe cît se putea. Pentru mine această relaţie nu înseamnă nimic mai mult. Sper să înţelegi.

Nu înţelese. Nu era chip să priceapă că ea prefera alt bărbat sau nici un bărbat eventual, dar în nici un caz pe el. Doctorul Masters făcu şi o scenă. Nu pierderea şansei de a fi cu ea îl rîcîia; ci daunele aduse ego-ului său şi timpul pierdut cu o urmărire care nu a meritat. Lui Cyn nu i-a fost greu deloc să-i ceară pe un ton de gheaţă să părăsească biroul.

După care, tot restul zilei a fost ca o boare. Înainte să plece acasă, rupse de pe tulpina unui trandafir un boboc şi-l luă cu ea.

O jumătate de oră mai tîrziu, folosea propria cheie pentru a descuia uşa de la birourile *Lansing & McCall.* Worth refuzase să ia cheia pe care o folosise Tim. Şi cum ea încă avea acţiuni în această întreprindere, a dorit ca ea să se simtă liberă să vină şi să plece la orice oră dorea. Dar era pentru prima dată cînd a profitat de această

libertate.

Sperase ca biroul să fie gol şi aşa şi era. Maşina de scris a doamnei Hardiman era acoperită iar lampa de pe birou stinsă. Cyn trecu prin anticameră şi descoperi că uşa de la biroul lui Worth era deschisă.

Simţindu-se ca un hoţ care pătrunde prin efracţie, traversă camera în vîrful picioarelor, chiar pe covor, şi aşeză bobocul pe suprafaţa de sticlă a biroului, împreună cu biletul de mulţumire pe care-l scrisese încă înainte de a pleca de la ea de la birou.

– Mîinile sus!

Speriată, Cyn scoase un ţipăt şi se întoarse brusc. Stătea în pragul băii personale, ghemuit în poziţia poliţiştilor care surprind un răufăcător, cu mîinile strînse şi întinse, parcă ţinînd între ele un 38.

– Să mor şi nu alta, de ce m-ai speriat?

– Ce cauţi în biroul meu?

– Unde-i doamna Hardiman?

– A plecat. Şi eu mă pregăteam s-o iau din loc.

Zîmbetele pe care şi le trimiteau arătau cît erau de fericiţi că se vedeau. El lăsă „arma" în jos şi rămaseră amîndoi pe loc, preţ de alte cîteva secunde, zîmbindu-şi.

– Eu, ăăă, am venit să-ţi mulţumesc pentru trandafiri. Erau atît de frumoşi, încît trebuia să-i împart cu cineva.

Worth se apropie de birou, luă trandafirul şi-i frămîntă codiţa între degete cît citi cu voce tare

bileţelul: *„Poetului care nu eşti"*. Hohoti scurt apoi îşi ridică ochii surîzători spre ea.

– Destul de cumplit, ce zici?

– Chiar mai rău. Dar am apreciat sentimentul.

Şi se lăsară din nou cuprinşi de starea de vrajă care-i făcea să-şi zîmbească şi să se privească intens unul pe altul. Cyn fu prima care izbuti să se smulgă din inerţie.

– Păi, eu de-asta am venit. Dacă nu plec acum, întîrzii de la întîlnirea cu Brandon.

– Aşteaptă o clipă şi cobor cu tine cu liftul.

Îşi închise biroul şi plecară împreună. Cît merseră pe coridorul lung de nu se mai termina, vorbiră despre lucruri lipsite de importanţă – vremea, slujbele, zilele petrecute de Brandon la grădiniţă – dar amîndoi erau conştienţi de mîna lui Worth care poposise şi nu mai pleca de pe mijlocul lui Cyn.

Ei îi plăcea felul în care-şi ducea jacheta de la costum agăţată peste umăr de degetul arătător.

Lui îi plăcea felul în care părul îi dansa pe umeri.

Maxilarul lui începea să capete uşoara umbră a bărbii de după-amiază.

Coapsele ei se legănau aţîţătoare sub fusta îngustă.

Ea intră în lift şi se rezemă într-un colţ. El ocupă colţul opus, ţinîndu-şi în continuare cu o mînă jacheta, iar pe cealaltă sprijinind-o pe bara de aluminiu care era fixată de-a latul celor trei pereţi ai cuştii mişcătoare.

Nu-şi deslipiră ochii unul de la altul. Nici un alt pasager nu mai urcă. Şi chiar înainte să ajungă la nivelul garajului, Worth aruncă haina pe podea şi apăsă pe butonul de alarmă.

Oprirea bruscă o surprinse pe Cyn nepregătită. O fracţiune de secundă rămase fără aer şi se ţinu de bară. În secunda următoare îşi revenise şi-şi recăpătase echilibrul, dar Worth o şi ţintuise în colţ. Braţele lui îi înconjuraseră talia, strîngînd-o la trupul său, iar gura îi era încleştată pe buzele ei.

Golul din stomac pe care-l simţise Cyn cît coborîse liftul nu avusese nimic în comun cu mişcarea, ci cu propria ei fiinţă, care se transformase într-o fîntînă nesfîrşită de dorinţă, atît de adîncă şi de întunecoasă încît nici nu-şi putea imagina că avea să-i găsească vreodată capătul. Apele minunate care izvorau din această fîntînă se învîrtejeau în jurul lui Cyn, dezorientînd-o, absorbind-o spre adînc.

Sărutările deveneau tot mai stăruitoare. Lăcomia unuia era pe măsura lăcomiei celuilalt. Worth îi dădu la o parte jacheta şi-i descheie nasturii de la bluză. Apoi îşi coborî privirile spre sînii ei care tremurau deasupra cupelor sutienului.

– Trăiesc un vis, spuse el gîfîit, trecîndu-şi încheieturile degetelor peste carnea înfiorată şi oprindu-se pe sfîrcul pe care-l simţea prin dantelă.

Cyn cuprinse în palmă obrazul înăsprit de

barba ce creştea şi îi trase capul spre sine, vrînd să-i simtă gura apăsîndu-i trupul peste tot. Şi ea avea visuri.

– Sînt atît de flămînd să te gust, gemu el, apropiindu-şi buzele de despicătura moale a sînilor.

– Fă-o.

– Să te gust? Să te sug? Să te ling? Ce să fac, iubito? Spune-mi.

– Totul.

Mîngîierile buzelor sale îi ardeau pielea, trupul îl proptea, mintea i se învîrtejea toată.

Abia după cîteva secunde îşi dădură seama că cineva cerea insistent liftul la un etaj de sus şi că soneria pe care o auzeau de aici provenea, nu din capetele lor.

Worth se dădu înapoi şi încheie stîngaci nasturii, greşind butonierele de cîteva ori. Chipul său era transpirat de intensitatea pasiunii; Cyn înţelese că şi al ei trebuia să arate cam la fel. Simţea cum îi pulsează sîngele prin vene.

– Gata? o întrebă el, răguşit.

Ea dădu din cap şi-şi trecu o mînă prin păr, să-l aranjeze puţin după ce l-au ciufulit mîinile lui Worth. El puse din nou liftul în mişcare. Slavă Domnului că nu aştepta nimeni jos, în garaj. Ieşiră şi se îndreptară spre maşini.

Worth luă cheile din mîna ei care tremura şi descuie uşa. Cyn se strecură în faţa volanului. El îi dădu cheile prin geamul coborît apoi se aplecă să-şi treacă buzele peste ale ei.

– Pe mîine seară, Cyn.
– Pe mîine seară, Worth.

Capitolul 12

– Bună.

– Bună.

– Arăţi fantastic.

– Mulţumesc.

Worth întinse mîna, îşi împleti degetele cu ale ei şi o aduse pe Cyn înăuntru. O depărtă puţin de sine şi o privi mai cu atenţie.

– Colosal.

Ea îşi plecă ochii modest, deşi recunoştea în sinea ei că tot efortul îşi merita din plin răsplata. La salonul de coafură îşi făcuse unghiile. Chiar îşi

făcuse și pedichiura și se epilase.

Simțindu-se ușor vinovată pentru libertatea pe care și-o îngăduia, se dusese cu Brandon la pizza, la restaurantul său preferat, care era mai bine cunoscut pentru galeriile sale boltite decît pentru mîncare. Apoi îl lăsase la casa prietenilor săi.

Făcuse apoi o baie lungă, bogată în spumant, luxuriantă. Machiajul îi luase și el o bună bucată de timp. Rochia cea nouă era o altă extravaganță dar se justificase față de sine pentru prețul enorm pe care-l plătise prin faptul că nu-și mai cumpărase o rochie de dineu de ani de zile. Jerseul moale și negru se lipea de trupul ei. Decolteul în V, adînc, era provocator, atenuat doar de șiragul dublu și lung de perle false.

– Aproape că ești prea perfectă să te pot atinge. Aproape.

Se apropie pentru un sărut. Cyn îl aștepta și ea, drept care își înclină capul într-o parte. Din nefericire și el și-l înclină în aceeași parte exact în aceeași clipă, încît în loc să își unească buzele, își ciocniră nasurile. Schimbară unghiul în aceeași clipă, exact în același unghi, și iar se pocniră.

– Tu ia-o la dreapta ta și eu o iau la dreapta mea, bine? zise el rîzînd încetișor.

– Bine.

Sărutul urmă delicat și dulce.

– Ești gata pentru *margaritas* înghețate? șopti el fără să-și desprindă buzele de ale ei.

– Acapulco îşi trimite umbrele pînă aici?

– Fac tot ce pot ca să te simţi cît mai bine.

O conduse în living, o depuse pe canapeaua din piele albă şi se îndreptă spre bucătărie. Scena era în mod vădit aranjată astfel încît să o seducă. Din sistemul stereo se înălţa vocea plină de cel mai profund sentiment a Lindei Ronstadt. Lămpile formau ochiuri mici de lumină aurie în apartamentul altfel întunecos. Masa era aranjată cu veselă din porţelan, în mijlocul mesei fiind aşezat un vas pictat cu păsările-paradisului şi umplut cu crini.

– Al dracu'!

– Worth?

– Vin imediat.

Curioasă să afle pricina întîrzierii lui şi a exasperării evidente, se sculă de pe canapea şi se duse în bucătărie unde îl găsi înjurînd o piesă electronică. Arăta ca un instrument de tortură proiectat de mintea bolnavă a unui medic stomatolog, sau, poate, un vibrator mai şui pentru cei cu apucături într-adevăr foarte ciudate.

– Ce-i aia? întrebă uitîndu-se suspicioasă la trăsnaia cu pricina.

– L-am cumpărat alaltăieri. E un mixer electronic, dar nu ştiu cum dracu' să-l fac să funcţioneze aşa cum vreau eu.

Mai încercă de cîteva ori, tot fără succes.

– Ai citit instrucţiunile?

– Naiba să le ia, nu. Cît de dificil poate fi?

– Unde sînt?

– Le-am aruncat cu ambalaj cu tot.

Îşi muşcă limba ca să nu-i scape cumva ce prostie a făcut să le arunce tocmai pe acelea. La fel ca orice bărbat fără înclinaţii tehnice, Worth se simţi atît de frustrat încît izbi cu mixerul de masă.

– Nu cred că asta o să ajute la ceva, Worth. De ce nu foloseşti mixerul obişnuit?

– L-am dus la serviciu pe ăla cînd l-am cumpărat pe ăsta...

– Ascultă, îl întrerupse ea repede, nu mai amesteca nimic, mîncăm *margarita*s aşa întregi.

– Sigur?

– Sigur.

După primul fel, Worth îşi turnă un whisky, continuînd să denigreze mixerul de înaltă tehnicitate.

– Zău că n-are importanţă, Worth.

– Am vrut doar să fie totul perfect.

În acel moment nu ştiau că antreul avea să fie atracţia serii.

Tacîmurile lui Worth zăngăniră în farfurie, atunci cînd o împinse furios la o parte.

– Patruzeci de dolari am plătit pentru fripturile astea. Nu că m-aş uita la bani. Dar mă aşteptam să fie mai comestibile.

– Eşti sigur că indicaţia a fost doar să le încălzeşti?

Mai devreme îi spusese că le cumpărase de la unul din cele mai de clasă restaurante din oraş. Cyn înghiţi bucătura la care mesteca de atîta

vreme că o dureau fălcile. Carnea continua să aibă consistenţa pielei de pantofi şi nici măcar la fel de gustoasă.

– Bucătarul şef în persoană mi-a dat instrucţiunile. Mi-a promis că vor fi *magnifique*, – şi îşi pupă vîrfurile degetelor, imitîndu-l pe bucătarul francez care îi vînduse nu numai fripturile dar şi multe alte produse alimentare.

– Crede-mă că nici nu îmi era prea foame, îl minţi ea.

Îşi programase o serie de consultaţii la ora prînzului, ca să nu aibă conştiinţa încărcată că pleca mai devreme la salonul de coafură. Bineînţeles că refuzase şi pizza de carton a lui Brandon, iar în altă parte nu avusese timp să se oprească să pună ceva în gură.

Dacă Worth n-ar fi fost exasperat din pricina eşecului cu masa, i-ar fi sugerat să dea un raid prin frigider şi să pregătească nişte sanvişuri. Dar în starea în care se afla acum, părea mult mai prudent să uite complet de mîncare.

– Îmi pare rău de fripturi, se scuză el aruncînd cît colo şervetul.

– Nici o problemă. Hai să ne bem vinul... Ah, Dumnezeule!

Ridicînd paharul, se sculase şi ea în picioare şi împinsese puţin scaunul în spate. Tocul subţire al pantofului se prinse în marginea covorului oriental de sub masă. Se dezechilibră şi scăpă din mînă paharul de vin. Paharul nu păţi nimic. Vinul roşu, în schimb, avea să rămînă pentru totdeauna

imprimat în firele mîndriei şi bucuriei lui.

Genunchii lui Cyn atinseră podeaua.

– Ah, Worth, nu se poate! Nu pot să cred că eu am făcut asta. Dă-mi un şervet. Repede.

Frecă disperată pata rubinie.

– Ce merge la vin?

– Brînza, spuse el lugubru.

– Ca să iasă, vreau să zic. Sifon? Oţet? Apă rece? Ce-ar fi să înmuiem un prosop în apă rece şi să...

– Las-o baltă, Cyn.

O prinse de cot şi o ridică în picioare.

– Nu mă îndoiesc că cineva o s-o poată scoate. La o curăţătorie chimică specială pentru aşa ceva. Probabil. Poate.

– Worth, îmi vine să mor, se văită ea.

Uneia îi dăduse papucii numai pentru că lăsase o bucăţică de staniol în scrumieră. Iar acum ea distrusese un covor dintre cele mai valoroase.

– Îmi aduc aminte cînd l-ai cumpărat. Erai atît de mîndru de el.

– Hmm. Şi am fost şi după aceea. Sînt, se corectă el repede. Voiam să spun „sînt".

– Ufff!

Îşi frămîntă mîinile disperată.

O luă în braţele sale şi o sărută pe gît, strîngînd-o la piept.

– Dă-l naibii de covor, Cyn. Zău că e mai puţin important pentru mine decît faptul că eşti aici şi că în curînd voi face dragoste cu tine.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi privindu-l în ochi, îşi trecu mîinile prin părul lui.

– Juri?

– Jur, şi o sărută adînc.

Îşi împletiră din nou degetele şi Worth o conduse în dormitor. Cyn mergea cu sfială. Nu o dată îl tachinase pentru faptul că acea cameră arăta atît de şocant de sexy. Pe jos era întinsă o blană de zebră. Husa patului era din piele neagră, luminaţia indirectă, atmosfera sibaritică. Worth dăduse deja la o parte husa de piele, ca să dezvelească hectarul, cum i se păru ei, de satin de culoarea fildeşului.

Inima începu să-i bată nebună. Camera asta a fost scena multor seri de seducţie, ştia ea prea bine. Voia ca de data asta să fie altfel decît de obicei. Voia ca această noapte să-i rămînă lui întipărită în minte pentru totdeauna.

Şi aşa cum i se întîmpla de obicei, se trezi cu mai mult decît negociase.

O răsuci spre el. După ce îi aşeză pe buze cîteva săruturi uşoare, îi deschise gura încet, cu limba, mişcînd-o apoi înăuntru şi în afară, înăuntru şi în afară pînă cînd ea îl apucă de umeri şi îşi arcui trupul înspre al lui.

– Vreau să te dezbrac, Cyn, îşi şopti el rugămintea în părul ei, apoi îşi dădu capul pe spate ca să vadă expresia de pe chipul ei.

Ea îşi umezi buzele, zîmbi nervoasă şi făcu repede un semn de acceptare cu capul. El îngenunche la picioarele ei şi îi scoase pantofii,

gest care o mişcă prin delicateţea lui, dar care deveni şi foarte senzual, mai ales cînd el îi cuprinse tălpile în palme, fiecare pe rînd.

Se ridică în picioare şi o înconjură cu braţele, căutînd cu degetele capătul fermoarului. Cu nici un chip nu izbutea să dea de el. În sfîrşit îl prinse şi trase. Nimic.

– Poate te pot ajuta eu, sugeră ea, dîndu-i mîinile la o parte.

Sau cel puţin asta i-a fost intenţia, pentru că brăţara ceasului se agăţă de jersé.

– Stai, că m-am prins, zise el cînd îşi dădu seama de situaţie. Întoarce-te.

Trecu pe sub mîna lui, rotindu-se. Worth reuşi să-şi elibereze brăţara ceasului şi să deschidă fermoarul. Împinsă de mîinile lui, rochia alunecă de pe trupul ei pe podea, dar vraja dispăruse şi senzualitatea se risipise.

– Cred că nu am provocat daune prea mari, spuse, căutînd firul scos.

Cyn întinse firul lung de un kilometru care fusese tras afară din ţesătura rochiei ei nou-nouţe şi foarte scumpe.

– Nu, nu-s mari.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic.

Cu o mişcare a umerilor, Worth îşi dezbrăcă blazerul bleumarin şi-l aşeză frumos pe braţul unui fotoliu. Încercînd să readucă ceva din atmosfera romantică, Cyn îl ajută să-şi tragă peste cap tricoul alb cu gîtul înalt. Cu pieptul gol,

Worth se întoarse spre ea, îi ridică mîna la buze, îi sărută palma şi o puse pe inima lui.

– Eşti frumoasă, Cyn.

– Şi tu.

– Te doresc.

– Şi eu te doresc. Mi-e atît de dor de tine.

Îi plăcea să o audă spunînd aceste cuvinte. Zîmbi strengăreşte:

– Zău? Unde? Aici?

Îşi rotunji mîna după forma unui sîn care era îmbrăcat provocator într-un sutien de dantelă neagră.

– Aici?

Îşi plimbă degetul mare peste mugurul sînului.

– Sau aici?

Cealaltă mînă alunecă fierbinte peste slipul negru, apăsînd abdomenul suplu, apoi coborî şi mai jos, curbîndu-şi degetele ca să cuprindă în podul palmei întreaga ei feminitate.

– Sau aici?

Degetele lui abia se mişcară; Cyn suspină scurt, surprinsă.

– Doamne, ce slăbită mă simt.

O cuprinse întreagă în braţe şi o duse pe pat. O aşează blînd pe un munte de perne îmbrăcate în satin, se ridică de pe pat numai cît să isprăvească şi el cu dezbrăcatul. Avea un trup minunat, bronzat, musculos. Gol, suplu, excitat, se întinse lîngă ea. Îşi unirăbuzele într-un sărut lung, fierbinte, explorator care îi ameţi.

Ridicîndu-se în genunchi, Worth îşi îndoi

degetele mari pe sub elasticul slipului ei şi îl dădu jos. Portjartierul, ciorapii, bikinii – toate noi, toate negre – îi tăiau răsuflarea.

Cu un murmur izvorît din prea mare dorinţă, se întinse din nou lîngă ea şi o luă în braţe.

– Atinge-mă, Cyn.

Sfioasă, ea îşi puse palma pe pieptul lui, simţind cu toată suprafaţa pielii şi cu buricele degetelor cîrlionţii mătăsoşi. Worth gemu de plăcere atunci cînd degetul ei îi trecu peste sfîrcul stîng.

– Atinge-mă... jos. Te rog.

Arătînd fragilă pe pieptul lui masculin, mîna lui Cyn îşi căută drumul peste pieptul bombat, în jos pe pîntecul supt, mai jos pe buric, prin marea de păr trupesc pînă la rădăcina bărbăţiei lui. Întîi mîngîie timid lungimea ca de catifea, apoi degetele mîinii ei se strînseră uşor.

Worth gemu.

Cyn ţipă.

Telefonul sună.

Worth sări drept în picioare, cu faţa schimonosită de suferinţă.

– Oh, Dumnezeule! strigă ea, ascunzîndu-şi mîna care provocase toată suferinţa. Ce-am făcut? Worth! Worth! Ce s-a-ntîmplat?

– Pi... piciorul meu.

Căzu înapoi pe perne, rostogolindu-se de pe o parte pe alta şi încercînd să îmbrăţişeze toată salteaua dintr-odată.

– Piciorul?

– Pulpa. Cîrcel. Ahhh! Al dracului ce doare!

Neştiind ce să facă să-i aline suferinţa, Cyn se schimonosi din pricina unui reflex dureros şi îşi muşcă buza de jos. Măcar nu ea era pricina durerii. Telefonul suna deja a patra oară. Oarecum mai uşurată, descoperindu-se nevinovată, ridică receptorul.

– Alo, ăăă, reşedinţa Lansing.

– Doamna McCall?

Zău că la asta nu se aşteptase, să o caute cineva aici.

– Da?

– Aici e centralista de serviciu. Aţi lăst numărul acesta ca să fiţi chemată în caz de urgenţă.

– Aşa e. Ce s-a întîmplat?

– Acum e mai bine, bîigui Worth printre dinţii încleştaţi, încercînd să mişte piciorul prins de cîrcel.

– A sunat poliţia şi...

– Poliţia! ţipă Cyn. Brandon. S-a întîmplat ceva cu el? Cu mama?

– Nu cred. Ofiţerul Burton nu a spus nimic în acest sens.

– Ofiţerul Burton?

– Da. A lăsat un număr şi vă roagă să-l sunaţi imediat.

Cyn se răsuci în pat pînă la noptieră, deschise un sertar, vrînd să găsească ceva pe care să scrie.

– În regulă, spuneţi.

Mîzgăli numărul pe care i-l dicta operatoarea

pe prima pagină a carneţelului negru al lui Worth, exact deasupra numelui de Jennifer Adams.

– Mulţumesc.

Întrerupse convorbirea aceasta şi formă celălalt număr.

– Cine-a fost? Ce s-a întîmplat?

Worth îşi masa pulpa, dar se uita îngrijorat la Cyn.

– De la serviciu. Un poliţist încearcă să dea de mine.

– Un poliţist? Ce-nseamnă asta?

– Nu ştiu. Alo?

I se răspunse de la primul apel.

– Ofiţer Burton? Sînt Cynthia McCall.

– Doamnă McCall, strigă el ca să acopere agitaţia ce se auzea chiar şi prin microfon. Mulţumesc că m-aţi sunat. Sînt la reşedinţa Davenport.

– Unde? Cine?

– Casa Davenport. Aici, în Bent Tree. Oricum, fata lor, Sheryl, s-a închis în cameră şi refuză să iasă.

Cyn îşi trecu degetele prin păr. Era atît de copleşită de fericirea că urgenţa nu însemna nici Brandon şi nici Ladonia, încît nu îşi aminti imediat cine era familia asta Davenport şi fiica lor, Sheryl.

– Sheryl e în regulă?

– După cîte ştim, da, însă pare foarte tulburată. V-am găsit cartea de vizită în geanta ei şi ne-am gîndit că poate ne puteţi da o mînă de

ajutor.

– Ziceţi că s-a închis în cameră?

– Exact. Părinţii ei încearcă să o convingă să iasă, sau măcar să lase pe vreunul dintre ei să intre, dar ea refuză.

Poliţistul îşi coborî vocea:

– Mi-e teamă să nu facă vreun gest radical. V-aţi prins?

Cyn simţi o greutate rece şi dură în stomac – neliniştea.

– Da, m-am prins. Care-i adresa şi cum ajung din cartierul Turgle Creek?

Mîzgăli indicaţiile rutiere peste adresa lui Jennifer Adams, apoi închise şi se repezi să se îmbrace. Înţelegînd urgenţa mesajului, Worth îşi trăsese pe el pantalonii şi pantofii, şi acum îşi punea un tricou.

– Una din fetele cu care discut eu... are probleme, explică Cyn. Trebuie să mă duc la ea.

– Te duc eu.

Mîinile ei agitate se opriră şi ea îşi ridică privirile spre el, ştiind în acea secundă ameţitoare că îl iubea.

Nu-i pusese întrebări. Nu o forţase să dea o explicaţie. Nu apreciase nicicum disponibilitatea lui de a o ajuta. Nu intrase în dispută. Nu se plînsese de neplăcerea ce i-o crea.

La fel ca şi în acea zi cînd a aflat că Tim decedase la locul accidentului, Worth era aici, oferindu-i ajutorul necondiţionat. Oferindu-se pe sine.

Încet, sincer, dorind să fie timp să-i spună mai multe, nu spuse decît atît:

– Mulţumesc, Worth.

Capitolul 13

Au ajuns la casa lui Cyn mult după miezul nopţii. Worth nu o întrebase dacă se cădea să o conducă pînă în casă, pur şi simplu o făcu. Cyn nici nu se gîndi să-l întrebe dacă vrea să intre. El descuiase uşa din spate şi aprinsese luminile după ce au intrat.

– Eşti şi tu la fel de flămînd ca şi mine? întrebă ea.

– Mor de foame. Ce ai?

– Să vedem.

Improvizară o cină din sanvişuri cu brînză la grătar.

– Mai bun decît tălpile alea de patruzeci de dolari, spuse el dispreţuitor şi mai luă o gură din al doilea sandviş lipicios.

– Aproape c-am uitat prima parte a acestei seri.

– E bine. Era de uitat, fără îndoială.

Se uitară unul la altul peste masă, apoi izbucniră în rîs amîndoi.

– A fost un dezastru! strigă el printre hohote, lovindu-se cu mîinile peste coapse.

– Ţi-am distrus covorul, se văicări ea.

– Ţi-am distrus rochia.

– Covorul tău costă de o mie de ori mai mult. Dar asta nu e nimic pe lîngă răul pe care am crezut că ţi l-am făcut la... Cînd ai ţipat aşa cum ai ţipat, aproape că am avut un atac de cord. Am crezut că te-am jugănit, nu ştiu cum.

Cu un şerveţel de hîrtie, Worth îşi şterse lacrimile pricinuite de atîta rîs.

– Atunci pe loc nu mi-a trecut prin cap că te poţi gîndi la aşa ceva. Credeai că..., se întrerupse, cuprins de un nou acces de hohote de rîs.

– Săraca Cyn. Ar fi trebuit să te previn. Uneori mi se pun cîrcei în timpul nopţii, mai ales dacă am făcut multă mişcare la sală fără să mă fi încălzit înainte suficient. Dar asta a fost prima dată cînd mi s-a întîmplat fiind cu o doamnă în aşternut.

– Puteam trăi şi fără această onoare dubioasă,

mulţumesc.

Cînd rîsul lui se potoli în sfîrşit, se întinse peste masă şi îi apucă mîna. Palmele lor se lipiră una de alta; degetele li se împletiră.

– Ai fost extraordinară, Cyn. Cu adevărat fantastică.

Ea îl privi întrebător.

– Felul în care ai ştiut să stăpîneşti situaţia la Davenport. Ai toată admiraţia şi tot respectul meu.

Cyn oftă lung şi obosit. Rîsul de adineaori fusese de fapt un catharsis de care avusese multă nevoie ca să se elibereze de tensiunea pe care o crease incidentul de la Davenport. Şi faptul că Worth îi amintea acum cu atîta delicateţe de acele momente avu un efect imediat asupra dispoziţiei ei, făcînd-o să devină gravă dintr-odată.

– Mă bucur că tu gîndeşti aşa, Worth, dar nu merit nici un fel de aprecieri din astea. Îmi clănţăneau dinţii în gură de frică să nu fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

– Nu, clătină el din cap, ai fost chiar extraordinară, mai ales după ce ai intrat acolo să vorbeşti cu ea.

– Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, îi aminti ea.

Cînd ajunseseră la familia Davenport, scena era chiar mai rea decît anticipase ea. Vecini curioşi ieşiseră pe stradă, într-un cartier unde fiecare casă avea un preţ din cel puţin şapte cifre.

Mai multe maşini de poliţie veniseră chemate de sistemul de alarmă pe care, au aflat ulterior, chiar Sheryl îl declanşase. I-a povestit apoi lui Cyn cît de disperată fusese şi n-a ştiut ce să mai facă. Şi cum simţise că pierde controlul, fusese, de fapt, un strigăt de ajutor.

Domnul şi doamna Davenport păreau mai mult îngrijoraţi de atenţia nefavorabilă pe care incidentul o atrăgea asupra lor, decît de fericirea propriului lor copil.

Cînd ofiţerul Burton a dus-o pe Cyn sus şi a prezentat-o părinţilor, domnul Davenport a vrut doar să ştie cine dracu' mai era şi asta şi ce drept avea ea să se bage în viaţa intimă a familiei lui.

– Eu am chemat-o, a explicat poliţistul.

– De ce?

– O ajut pe fiica dumneavoastră în rezolvarea unor probleme, domnule Davenport.

Vocea îi fusese calmă, deşi în sinea ei ardea de nerăbdare să ştie ce se petrece în spatele uşii încuiate a dormitorului în care se afla fata.

– Dacă fiica mea are probleme, răspunse cu o voce autoritară şi ţeapănă tatăl, poate să ne ceară ajutor mamei ei şi mie.

– Se vede treaba că nu poate.

– Acum, ascultă aici, tinerico...

– Nu,dumneata ascultă, amice.

Adică Worth l-a luat de braţ pe domnul Davenport, l-a întors cu faţa spre el şi i-a zis cu o sintaxă răspicată că Cyn avea să încerce să o convingă pe Sheryl să deschidă uşa,

indiferent dacă lui Davenport îi plăcea acest lucru sau nu.

– Pentru asta a venit şi asta are să facă, aşa că dă-te la o parte din drumul ei şi las-o să-şi facă treaba.

Cei cîţiva poliţişti, printre care şi ofiţerul Burton, au părut încîntaţi de faptul că Worth se înfipsese în mogulul ăsta al proprietăţilor mobiliare, căci atitudinea lui arogantă îi cam intimidase. Ofiţerul Burton a încuviinţat cu o înclinare a capului vorbele lui Worth. Înfuriat ca o viperă, domnul mogul s-a dat la o parte, îngăduindu-i lui Cyn să se apropie de uşa fiicei lui.

– Nu mi-a plăcut felul în care ţi-a vorbit, se justifică Worth, sculîndu-se de la masă şi ducîndu-se la frigider să ia o cutie cu lapte.

– Ochii tău aruncau flăcări.

– Îmi pare rău că nu l-am şifonat niţel.

– Mie îmi pare bine, oricum îţi mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor şi m-ai salvat.

– Salvat pe dracu', pufni el. Dacă a fost cineva salvat, acela a fost Davenport. Am crezut că pînă la urmă şi tu ai să-l iei de beregată.

Umplu din nou paharele cu lapte.

– Nu mă aştept să discuţi cu mine dilemele lui Sheryl, dar indiferent ce i-ai spus, ai făcut minuni. Părea foarte calmă cînd a ieşit şi l-a anunţat pe curul ăla umflat şi pe doamna Davenport că ea e însărcinată în două luni şi jumătate.

Cyn cuprinse între palme paharul cu lapte.

– Cînd m-a lăsat să intru, primul lucru pe care

l-am observat a fost sticluţa cu somnifere aşezată pe noptieră. Nu luase nici una, dar mi-a zis că aşa se gîndise, mai bine să le ia pe toate decît să le spună părinţilor despre copil.

Mîinile îi tremurau cînd duse la gură paharul cu lapte.

– Atunci chiar că ai prevenit un dezastru.

– Sheryl l-a prevenit singură.

– Dar poate că ar fi dat ascultare instinctelor, dacă n-ai fi fost acolo să-i prezinţi situaţia lucid.

– Mi-a zis că nu-i păsa dacă trăia sau murea. Pur şi simplu nu vroia să omoare copilul.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– I-am spus că ăsta era un motiv bun, nobil, ca să nu se sinucidă, dar am zis că şi viaţa ei merita să fie păstrată şi trăită, indiferent dacă o trăia aşa cum doreau părinţii ei sau nu.

Worth îi luă din nou mîna, o trase în picioare, în jurul mesei şi o aşezã în braţele sale. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi se lipi de el cînd o înconjură cu braţele.

– Nu vreau să te mai aud că spui că eşti ineficientă în munca ta. Vocea lui suna severă, dar mîna lui îi mîngîia blînd părul, iar buzele o atinseră duios pe sprînceană. Seara asta a dovedit exact contrariul. Poţi să influenţezi radical vieţile acestor femei chinuite. Aşa cum ţi-am spus, ai fost extraordinară.

– Nu sînt chiar extraordinară, Worth, îl contrazise ea. Problemele lui Sheryl sînt reale, îi modifică viaţa. Comparativ, ale mele sînt

superficiale. Şi totuşi, acum cîteva săptămîni mă văitam de viaţa pe care o duceam, îmi doream puţin haos. În seara asta am văzut cum arată haosul cu adevărat şi nu mi-a plăcut. Nu-i de mirare că mama s-a enervat pe mine cît pot fi de egoistă!

– Nu fi atît de severă cu tine însăţi. Toţi sîntem egoişti cînd e vorba de dragoste şi atenţie.

– Asta era tot ce-şi dorea Sheryl, nu-i aşa? Dragoste.

Worth dădu din cap.

– Şi eu tot asta vroiam, murmură ea gînditoare.

Acel ceva greu de definit care lipsea din viaţa ei era iubirea, un canal prin care ea să-şi reverse toată dragostea pe care înainte o păstrase numai pentru soţul ei, iubirea erotică, romantică, minunata iubire. Dar nu ştiuse că în momentul în care avea să descopere acest remediu, avea să sufere mai mult decît maladia în sine.

– Da' eu am o grămadă de iubire, spuse cu mai multă vioiciune decît simţea în sufletul ei. De la mama. De la Brandon. Se îndreptă în braţele lui şi-l privi zîmbind: şi am cel mai bun prieten pe care şi-l poate dori cineva.

– Daaa, şi nu uita că mă ai şi pe mine.

– Tîmpit mai eşti.

Vru să-l scuture de păr, dar el îşi feri capul la timp. Se ridică în picioare, continuînd să o ţină în braţe.

– Unde mergem?

– La culcare. Nu prea pari înflăcărată.

– Mulţumesc!

– Dacă prietenul tău cel mai bun nu-ţi spune adevărul, cine să ţi-l spună?

– Sînt extenuată, mărturisi ea.

– Atunci du-te să-ţi iei cămaşa de noapte, spuse cînd o lăsă jos în dormitor. Fac eu patul.

Cyn îşi lăsă hainele grămadă pe jos în baie şi trase pe ea un tricou lung. Se întoarse în dormitor cu picioarele goale.

– Urcă-n pat, o îndemnă el.

Ridică pătura şi ea se strecură dedesubt. Worth stinse lumina. Cîteva secunde mai tîrziu, salteaua se lăsă sub greutatea lui.

– Worth?

– Hmm?

O trase la pieptul lui, mîngîindu-i obrazul, umerii, spatele.

– Mi-a fost atît de teamă, şopti cu glasul înlăcrimat.

– Sss, sss, gata. Ştiu. Dar ai trecut prin toate cu brio şi toată lumea este bine.

– Te iubesc.

– Ştiu.

– Vorbesc foarte serios.

– Ştiu. Şi eu te iubesc, Cyn.

Vroia să-i spună că nu ştia. Nu vorbea de iubirea pe care o ai pentru un prieten şi el asta trebuia să priceapă. Dar în braţele lui se simţi atît de relaxată încît ochii i se închiseră şi adormi fără să mai apuce să scoată un cuvînt.

Cînd se trezi a doua zi dimineaţa, el îi sărută urechea.

– Worth?

– El să fie.

Fără să deschidă ochii, zîmbi. Sunetul vocii lui, groasă, apropiată, atît de dragă ei, o făcu să-şi strîngă degetele de la picioare fericită.

– Cît e ceasul?

– Ce importanţă are?

– Cred că nici una.

– Întoarce-te. Am terminat cu partea asta.

Se răsuci pe spate. Cînd deschise ochii, faţa lui zîmbitoare era deasupra ei, foarte aproape, neras, ciufulit, seducător de frumos.

Seducătoare îi era şi vocea cînd îi spuse:

– Îmi place să mă trezesc lîngă o tipă trăsnet şi sexy.

– Atunci ce cauţi aici?

Zîmbind, îi ridică tricoul şi privirile lui rămaseră aţintite pe goliciunea ei trandafirie.

– Aha, exact aşa cum mi-am închipuit! Trăsnet şi sexy.

– Eşti nebun.

– Am şi de ce.

– Oh? Gene rele?

– Sînt oarecum scos din minţi pentru că am zăcut aici întărit atîta vreme.

– Şi eu care credeam că e o pompă de bicicletă între noi, făcu ea pe mirata.

Amuzat de dialogul matinal, Worth zîmbi leneş şi spuse, lungind mult silabele:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

Vorbele ei sfîrşiră într-un suspin atunci cînd el îi culese în palmă sînul culcat şi îl ridică spre buzele ce coborau spre el. Prinse între buze mugurul, apoi îl strînse uşor între dinţi şi îl mîngîie cu limba, încît Cyn începu să geamă, tot mai adînc, încleştîndu-şi mîinile în părul lui răvăşit.

Zgîriindu-i pielea cu barba abia mijită, Worth îşi coborî şi mai mult capul. Cyn se mişcă sub el, desfrînat, neruşinat, cînd îi simţi buzele pe buric şi mai jos, pe pielea sensibilă dintre mijlocul burţii şi triunghiul de păr castaniu şi moale.

Dar buzele lui nu se opriră acolo şi ea se crispă.

– Worth? suspină nesigură, încercînd să-şi strîngă pulpele.

El n-o lăsă. Voinţele se încleştară cîteva secunde, însă inhibiţiile ei cedară învinse de insistenţa lui blîndă, iubitoare, care o umplu şi pe ea de o iubire ameţitoare.

După prima avalanşă a trupului ei, el îşi apropie din nou limba.

– Worth, nu pot.

– Ba poţi.

Aşa a fost. Şi Worth încă nu terminase. O sărută din nou cu limba, încet, încă o dată şi încă o dată, pînă cînd infernul din pîntecul ei căpătă proporţii vulcanice. Explozia finală o lăsă tremurînd şi epuizată, scăldată în transpiraţie şi moale.

Worth o răsuci pe burtă şi se întinse deasupra ei. Suflă părul umezit ce se lipea de pielea gîtului şi o acoperi de sărutări, susurîndu-i:

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Cyn. Din clipa în care ne-am cunoscut mi-am dat seama cît de senină, de veselă, de dulce eşti. Şi pe măsură ce prietenia noastră se adîncea, am ajuns să te iubesc. Respectîndu-te. Căci erai soţia iubitoare şi credincioasă a celui mai bun prieten al meu. Niciodată n-am văzut o femeie mai frumoasă ca tine, continuă el, ca atunci cînd îl ţineai în braţe pe Brandon în ziua în care l-ai adus acasă de la spital. Te-am admirat pentru curajul pe care l-ai dovedit cînd a murit Tim. Am preţuit prietenia noastră care a rezistat şi după ce el nu a mai fost cu noi. Ceva ne lega. Nici o clipă n-am încetat să mă întreb ce era acel ceva.

Se aşeză călare pe picioarele ei şi începu să-i maseze umerii şi spatele.

– Apoi ne-am dus în Mexic.

Mîinile lui alunecară pe laturile trupului, de la subsuori pînă la şolduri, trecînd peste marginile sînilor turtiţi pe saltea.

– Jur, Cyn, niciodată nu mi-am dorit o femeie atît de mult cît te-am dorit pe tine şi nici nu m-am

simţit atît de vinovat din pricina asta. Te-am văzut într-o cu totul altă lumină, te-am văzut aşa cum nu te mai văzusem nicicînd înainte.

Îi strînse talia între mîinile sale pe care apoi le apăsă pe fese, oprindu-le pe musculatura coapselor.

– Brusc ai devenit cea mai tentantă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Am încetat să mă mai gîndesc la tine ca la văduva prietenului meu sau ca la cea mai bună prietenă a mea, şi am început să mă uit la tine ca la o femeie cu care voiam ca nebunu' să fac dragoste. Erai veselă. Inteligentă, sensibilă, plină de înţelegere. Şi ispititoare ca naiba. M-am îndrăgostit, sfîrşi el simplu.

O răsuci din nou pe spate şi văzu îngrijorat că obrajii ei erau uzi de lacrimi.

– Cyn?

– Am greşit, spuse ea cu o voce răguşită din pricina emoţiei. Eşti poet.

O luă în braţe şi-i acoperi faţa cu săruturi nebune.

– O, Doamne, cît te iubesc.

– Ca prietenă.

Şi trupul lui se uni cu al ei.

– Ca totul.

Bucătăria era o harababură întreagă. Abia ieşită de sub duş, învelită într-un halat, Cyn făcu un tur de orizont disperat din prag, abia apoi îndrăzni să intre. Tocmai umplea maşina de spălat vase cînd a auzit yala de la uşa din spate. Se întoarse brusc şi văzu uşa sărind în lături şi înăuntru năvăli Ladonia urmată de Charlie.

– Ce naiba... Cratiţa pe care o ţinea Cyn în mînă se înclină puţin, lăsînd să picure cîţiva stropi de apă pe jos. Credeam că sînteţi în Hawai.

– Ne-am schimbat planurile, o informă Charlie lăsînd jos geamantanele şi închizînd repede uşa ca să nu intre aerul rece de toamnă.

– De ce?

– Ca să vedem care e necazul, spuse Ladonia. Cyn, ce se petrece?

– Se petrece, unde?

– Am încercat să-ţi telefonez la slujbă ieri, mi-au zis că ai plecat devreme.

– De ce să mă sunaţi din luna de miere?

– Pentru că hotărîsem să ne întoarcem pe continent şi să petrecem cîteva zile la Las Vegas.

– Şi dacă n-am reuşit să te găsim să-ţi spunem, ieri seară am luat avionul spre Los Angeles, continuă Charlie.

– Te-am sunat din nou cînd am ajuns la hotel, şi nici atunci nu te-am găsit, deşi era oră foarte tîrzie. Am lăsat cîteva mesaje pe automat.

– Am uitat să ascult, bîigui Cyn.

– Unde ai fost aseară? Am încercat să-l sun pe Worth, să-l întreb pe el despre tine, dar nici el nu

era acasă. În dimineaţa asta am încercat la telefonul ăsta şi a sunat ocupat mai mult de două ore.

– Păi, am... am vrut să dorm mai mult, se bîlbîi ea, amintindu-şi că Worth ridicase receptorul din furcă într-un moment de pauză al maratonului lor de făcut dragoste.

– Şi atunci m-am hotărît să sun la serviciul de apeluri, explică Ladonia mai departe. Şi operatoarea mi-a zis că ai primit un telefon de la poliţie, ieri noapte.

– Ladonia aproape că a leşinat cînd a auzit, preluă Charlie naraţiunea. La inspiraţia momentului, am hotărît să prindem avionul de Dallas în loc să mergem spre Las Vegas.

– Ah, dar nu trebuia! exclamă Cyn. Totul este în regulă. Telefonul de la poliţie a fost în legătură cu o clientă de-a mea de la spital.

– Unde-i Brandon?

– A rămas peste noapte la familia Lattimore.

– Slavă cerului că totul e în regulă, oftă Ladonia, rezemîndu-se de soţul ei care o înconjură cu braţul. Zău că am fost bolnavă de grijă. Nu-mi puteam imagina...

Cyn urmări privirile proaspăt-căsătoriţilor, uimite, holbate, pînă în pragul bucătăriei. Din părul lui Worth încă picura apă de la duş. Îl lăsase acolo cu clăbuci pe păr. În jurul şalelor îşi înfăşurase un prosop care arăta ca o pată de alb între pieptul gol bronzat şi coapsele goale, de aceeaşi nuanţă.

– 'Neaţa la toată lumea, făcu vesel. Voi doi ce căutaţi aici? S-a şi isprăvit luna de miere?

– Worth a trebuit, ăăă, săăă stea... am ajuns tîrziu. Tocmai... tocmai voiam să pun de cafea, bolborosi pierdută Cyn. Vreţi mic dejun? Prînz? V-au hrănit ăia din avion? Nu prea ştiu ce e aici. N-am apucat să ajung la magazin.

– Mă rog, întrerupse Ladonia bolboroseala lui Cyn, ar trebui să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă şi să-ţi ţin o predică despre ce înseamnă să ai un bărbat în casă etc., etc., dar sînt prea încîntată de faptul că în sfîrşit s-a petrecut, şi privi în sus spre Charlie: am cîştigat.

– Cîştigat? nu înţelese Cyn.

– Îi datorez o sută de dolari.

– Am pus pariu cu el că tu şi cu Worth eraţi nebuni unul după altul, numai că încă nu vă dădeaţi seama de astă. Şi am avut dreptate, mai zise Ladonia şi îi sclipiră ochii.

– Şmecheria a fost să vă facem pe fiecare să veniţi cu cîte cineva la nuntă şi uite că a ţinut figura, comentă Charlie.

– Mamă! Tu ne-ai manipulat în halul ăsta?

– Ce să zic, nu o prea duceaţi voi bine fiecare de unul singur sau greşesc?

– Mulţumesc, Ladonia.

Worth se apropie de Cyn şi o luă de după mijloc:

– Nu-mi cer iertare că mi-am petrecut noaptea cu fiica ta, ci aş vrea ca tu şi Charlie să ştiţi că intenţiile mele sînt serioase. Ne vom căsători.

– Zău? făcu Cyn surprinsă. De cînd?

– Am uitat să te întreb! o trase el în cercul braţelor sale. Cyn, vrei să te măriţi cu mine şi să-mi fii cel mai bun prieten şi singura iubită pentru toată viaţa?

În loc de răspuns, ea îi înconjură gîtul cu braţele şi primi căldura buzelor lui pe buzele ei. Sărutul lor era dornic şi lacom în acelaşi timp. Trupul ei se mlădie, reacţionînd la apăsarea trupului lui.

Venindu-şi în fire, Worth se desprinse. Cu o mînă îşi prinse prosopul care dădea să se desfacă, iar cu cealaltă o apucă pe Cyn de braţ, trăgînd-o spre uşă.

– Trebuie să ne iertaţi, le aruncă el peste umăr Ladoniei şi lui Charlie. Dar la chestia asta sîntem mai buni dacă o facem atunci cînd ne vine.

EPILOG

– Tati, cît mai e pînă iese mama?

– Nu mai durează mult, răspunse Worth ciufulind părul lui Brandon.

Încă îl mai surprindea plăcut atunci cînd Brandon îi spunea „tăticule".

Prima oară a fost aproape imediat după ce s-au căsătorit.

– Ştii, Brandon, i-a spus el atunci, vorbind blînd, Tim McCall a fost tatăl tău adevărat.

– Daaa, ştiu, da' a murit, răspunse Brandon cu

o strîmbătură, apoi s-a uitat în sus spre el şi a zîmbit. Acum o să am doi. Pe el cînd am fost bebeluş. Pe tine de acum.

– E tot ce-mi doream, s-a înduioşat Worth şi l-a cuprins în braţe pe Brandon.

Cyn i-a zîmbit misterios soţului ei peste capul copilului.

După trei luni de la căsătorie, a aflat că va deveni tată în deplinătatea drepturilor sale. Tot în biroul ăsta a aşteptat – evident că nu al doctorului Masters – pînă cînd Cyn a făcut examenul ginecologic care i-a confirmat bănuiala plină de speranţă.

Reacţionase înduioşător de caraghios, scoţînd-o în oraş la cină, apoi făcînd dragoste cu ea mult mai pasionat şi mai blînd ca alte dăţi, vrăjindu-şi cu vorbe atît soţia cît şi copilul.

Nu mai avea răbdare să aştepte pînă ce pruncul avea să ocupe camera goală, pregătită pentru el în noua lor casă pe care o cumpăraseră după ce Cyn o vînduse pe a ei, iar el îşi vînduse „palatul plăcerilor". Oricui dorea să asculte, el ridica în slăvi calităţile materne ale lui Cyn şi deşteptăciunea primei ei progenituri. Deveni expert în viaţa prenatală şi plictisea pe toată lumea cu amănunte picante.

Ladonia îi spunea că era cel mai obsedat tată în devenire pe care-l cunoscuse vreodată, la care vorbe el o îmbrăţişa şi îi acuza pe ea şi pe Charlie că erau la fel de obsedaţi – lucru absolut adevărat.

Cu toată bravada lui şi ca orice viitor tată suficient de lucid, Worth era intimidat, chiar speriat în faţa misticii care înconjura sarcina şi naşterea. Din această pricină nu era atît de stăpînit acum pe cît ar fi dorit să fie de dragul lui Brandon.

Se foi în scaun. Se uită neliniştit la ceas şi constată de-a dreptul alarmat că Cyn stătea de multă vreme în cabinetul de consultaţii. Ar fi trebuit să fie un examen de rutină. Intri şi ieşi şi gata. D'aia tot complotase el cu Brandon să meargă la cinema după consultaţie.

Ce putea să ţină atîta vreme? Era ceva ce nu mergea ca lumea?

Ceva nu mergea ca lumea.

– Mi-e sete, se smiorcăi Brandon.

– Mai ai răbdare. Nu mai durează mult.

– Da' mama a intrat acolo de nu ştiu cînd.

– Nu-i aşa?

Epuizaseră toate cărţuliile din camera de aşteptare, în afara uneia pe care o găsi Worth la urmă de tot, o poveste biblică.

– O să-ţi placă asta, îi zise băiatului care-şi pierduse de tot răbdarea. E vorba de un tip care a fost înghiţit de o balenă.

– Jona.

– Hei, m-ai dat gata.

Începu să citească cu voce tare. Dar abia a apucat profetul răzvrătit să ajungă în pîntecul balenei, că apăru şi Cyn prin uşa cu sticlă mată.

Worth ridică spre ea priviri întrebătoare. Spre

totala sa iritare, ea îi evită ochii.

– Gata pentru film? îl întrebă pe Brandon.

Brandon azvîrli cît colo *Biblia*, se dădu jos de pe scaun şi porni în goană spre uşă. Îl urmară.

– Totul e în regulă? întrebă Worth, îngrijorat.

– Totul e în regulă.

Deschise portiera pentru Brandon, ca să urce pe locul din spate, după care se postă în faţa lui Cyn, împiedicînd-o să urce în maşină.

– Ceva s-a întîmplat.

– Nu, nimic, insistă ea, scuturînd din cap.

– Cyn, minţi de-ngheaţă apele. Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic *rău*, zise, subliniind al doilea cuvînt.

– Atunci de ce nu-mi spui?

– Voiam să aştept momentul potrivit.

– Acum e momentul potrivit.

Trase adînc aer în piept:

– Cum să zic, ştii cît îmi doream un copil, copilul tău, zise blînd, luîndu-i obrazul în palmă.

– D-aia mă puneai să o facem de două ori pe zi şi de trei ori duminica?

Nu mai rezistă să-l privească grav, bucuria care clocotea în ea izbucni sub forma unui hohot de rîs.

– Ştii ce-mi spunea mereu mama, că să fiu atentă cu ce-mi doresc?

– Pentru că s-ar putea să primeşti mai mult decît ţi-ai propus.

– Da.

El îi cercetă ochii care sclipeau misterios, apoi

ochii săi proprii căpătară lucirea luciditătii neaşteptate şi a încîntării totale.

– Gemeni?

– Trei!

SFÎRŞIT

Sandra Brown este un talent multilateral. Ea a fost model, actriță, femeie de afaceri, personalitate TV și de la prima carte publicată în 1981, a cucerit America, devenind autoare de bestseller-uri, obținînd numeroase premii literare.

Este căsătorită cu producătorul video Michael Brown, are doi copii și locuiește în Arlington, Texas.

ISBN 973-95056-1-X

Lei 600